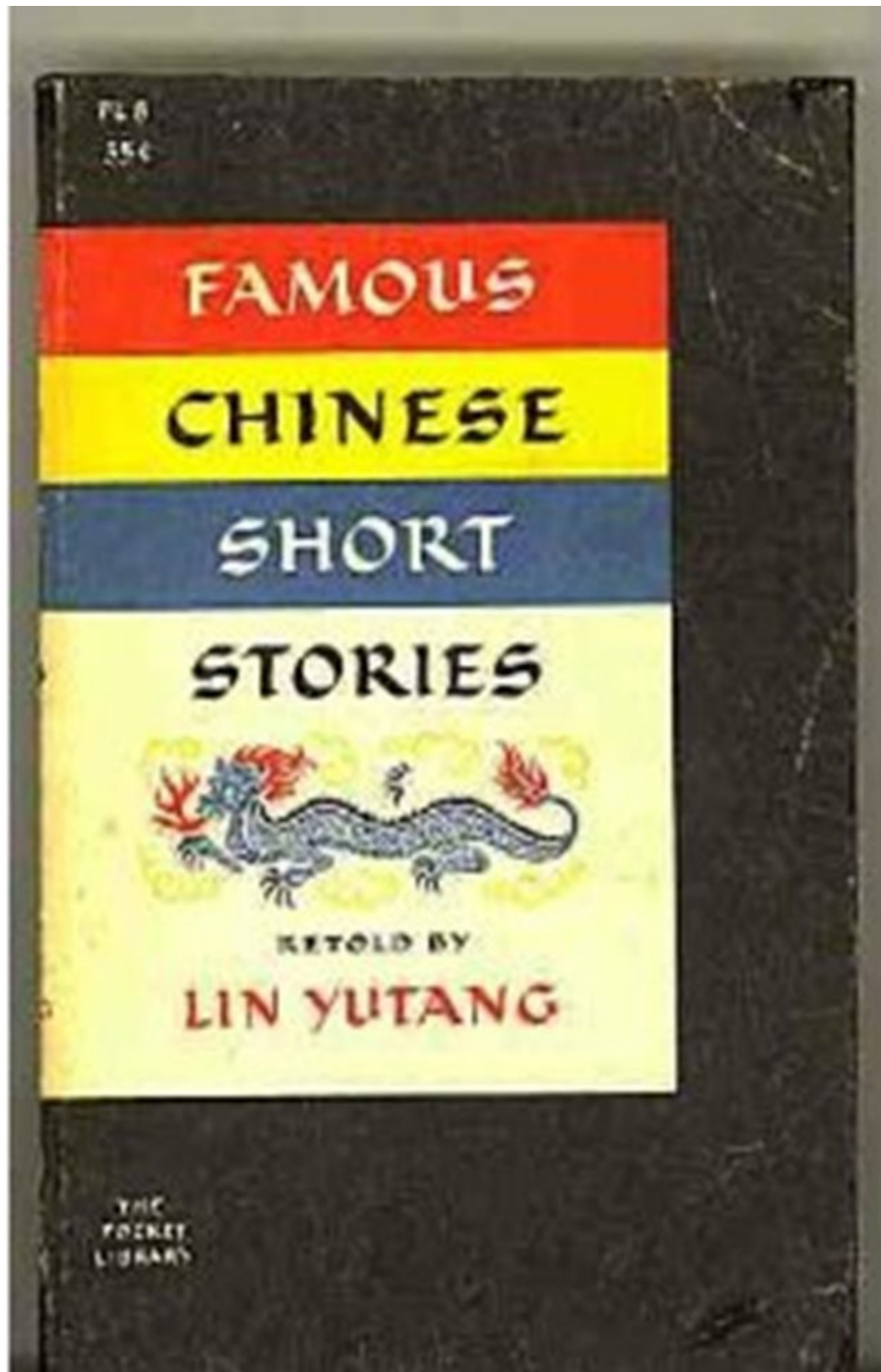

ရသစုံလင် တရုတ်ပုံပြင်များ (၂)

FAMOUS CHINESE SHORT STORIES PART 99

Retold by Ling Hutang (1959)

PART 99

FAMOUS CHINESE SHORT STORIES

Retold by LIN YUTANG (1959)

မာတိကာ

အပိုင်း - ၁

၁ - မုတ်ဆိတ်နီကြီး (တုကွမ်ထျင်း - တန်မင်းဆက်)

၂ - လူမျောက်ဖြူ (အမည်မသိ - တန်မင်းဆက်)

၃ - လူစိမ်းရဲ့စာ (ချင်ပင်းရှန်တန် - ဆွန်မင်းဆက်)

၄ - ကျောက်စိမ်းနတ်မယ် (ချင်ပန်ထန်ရှု - ဆွန်မင်းဆက်)

၅ - ဗြဟ္မစရိယမုခ်ခုံး (ပါးစပ်ရာဇဝင် - တန်မင်းဆက်)

အပိုင်း - ၂

၆ - ရမ္မက် သို့မဟုတ် အနောက်ဆောင်လေသာခန်းကချစ်ပုံပြင် (ယွင်ချန် - တန်မင်းဆက်)

၇ - ချန်နန် (ချန်ဆွမ်ယူ - တန်မင်းဆက်)

၈ - မင်းကတော် မဒီ (လျန်ပူ - ဆွန်မင်းဆက်)

၉ - မနာလိုစိတ် (ချင်ပန်ထန်ရှု - ဆွန်မင်းဆက်)

၁၀ - ဂျိုဂျို (ပုဆန်လင်း - ချင်မင်းဆက်)

အပိုင်း - ၃

၁၁ - အပယ်ခံမိန်းကလေး (တွမ်ချန်ရှု - တန်မင်းဆက်)

၁၂ - ပုရစ်ကလေး (ပုဆန်လင်း - ချင်မင်းဆက်)

၁၃ - ကဗျာရိပ်မြို့ (ဝမ်ချူး - ဆွန်မင်းဆက်)

၁၄ - စာဂျိုပိုး (ပုဆန်လင်း - ချင်မင်းဆက်)

၁၅ - ချွန်ဆန် က ဝံပုလွေ (ရှဲ့လျန် - ဆွန်မင်းဆက်)

အပိုင်း - ၄

၁၆ - တညတာနားခိုရာ (လီဖူယန်း - တန်မင်းဆက်)

၁၇ - ငါးဘဝမှာ ခဏတာ (လီဖူယန်း - တန်မင်းဆက်)

၁၈ - ဟင်းမျိုးကြီး (လီဖူယန်း - တန်မင်းဆက်)

၁၉ - ဖူးစာတည်းခိုခန်း (လီဖူယန်း - တန်မင်းဆက်)

၂၀ - ဇိုးသမားအိမ်မက် (လီကွမ်စို- တန်မင်းဆက်)

All pictures and paintings including original book cover are taken from Google.

PASSION OR THE WESTERN ROOM

The most celebrated love story in Chinese literature was written by the famous poet Yuen Chen. He wrote it down as a story which has happened to someone else, but it was clearly autobiographical. The dates, the characters and the events were too real and coincided too well with his own, and the writer's personal emotion was too deeply felt for it to be anything but autobiographical account of his own romance. The thin disguise of the name "Chang" which he gave to the lover in the story did not deceive his friends, and the extraordinary vivid story aroused a great deal of talk and curiosity. The author, who had become one of the two foremost poets of his day, was embarrassed, but he could not suppress the story of his feeling about it. And always, the word "Oriole (Inging)", which was the girl's name, slipped into his verse, when it was not disguised as Shuangwen, referring to the duplicated sounds in that name. The girl was his first love, but there were special reasons for his remembering it. (**Ling Yutang**)

၆ ။ ရမ္မက် သို့မဟုတ် အနောက်ဆောင်လေသာခန်းကချစ်ပုံပြင်

အလုပ်တာဝန်နဲ့ခရီးထွက်လို့ ပုချိန်ပုထိုးတော်နားကတည်းခိုခန်းမှာ တထောက်နားရတဲ့အခါတိုင်း ယွင်ချန်မှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို တသသဖြစ်မိရပါသတဲ့ ။ အထူးသဖြင့် အရုဏ်တက်တိုင်းမှာ တတင်တင်မြည်ကျူးနေတတ်တဲ့ ပုထိုးတော်ပေါ်ကဆည်းလည်းသံသာသာဟာ အတိတ်ကချစ်အာရုံကို ပြန်လှုပ်နိုးလိုက်သလိုပဲ စိတ်အစဉ်ညွတ်နူးလို့ငယ်မူငယ်သွေးတွေပြန်လာတတ်တယ် ။ တကယ်တော့ ယွင်ချန်ဟာ အသက်လေးဆယ်အရွယ်အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦးပါ ။ ရာထူးကြီးကြီးကိုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အရာရှိမင်းတစ်ဦးလဲဖြစ်တဲ့အပြင် တော်တော်လေးကိုလူသိများတဲ့အပျော်တမ်းစာဆိုတော်လဲဖြစ်သေး သတဲ့ ။ ပန်းစကြာမှန်ပြောင်းလိုစုံလင်လှပတဲ့ဘဝကိုကြံ့ခဲဖူးပြီးသလို မှန်ကင်းတလှည့် ၊ ထင်းတလှည့် မမြဲတဲ့အနိစ္စတရားကိုလဲတွေ့မြင်ခဲ့ပြီးလှပေ ။ လောကအတွေ့အကြုံများလှပြီဖြစ်တဲ့ ယွင်ချန်လိုလူလတ် ပိုင်းတယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာကကြံ့ခဲရတဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းတခုကို အခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးဆိုရင် လူတွေကဆန်းတယ်ထင်ကြမယ် ။ တကယ်တော့ ပြာမှောင်ပင့်ကူမြူးအထပ် ထပ်ဖုံးနေပေမဲ့ စိန်ဆိုတာမျိုးက မထင်မှတ်တဲ့ထောင့်ကအလင်းများနဲ့မိလိုက်ရင်ကျောက်ကွက်ကလေး တွေကနေတလက်လက်အရောင်ပြန်တတ်ကြသလိုပဲ ယွင်ချန်ရဲ့ ရင်ထဲမှာအနှစ်တည်နေတဲ့ အမြဲတေ ရတနာချစ်ပုံပြင်ဟာလဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်းအရောင်အသွေးစုံလင်စွာနဲ့ အသည်းထောင့်တနေရာ ကနေ ထတောက်စားတတ်တာပါပဲ ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်သာလွန်ခဲ့ပေမဲ့ အရုဏ်မလာခင် ဝေလီဝေလင်းမှာ အချီအချတေးဆိုနေကြရာတဲ့ ငွေဆည်းလည်းသံချိုချိုနဲ့နိုးထလာရတိုင်း ယွင်ချန်ရဲ့ ကလောင်ဖျားကနေ ဘဝရဲ့ မျက်ရည်စိုရင်ဖိုချင်စရာ ချိုသောအချစ်အကြောင်း ကဗျာကောင်းလေးတွေထွက်ကျလာတတ်ပါ သတဲ့ ။ ရှေ့တော်ပြေးဆည်းလည်းသံတွေနဲ့ တဆက်တည်းဂီတသံလို ကြေးခေါင်းလောင်းအိုကြီးထိုးသံ ကြားလိုက်ရပြီဆိုရင်တော့ ရောင်နီပျို့ ခါနီး နီလာသားလိုပြာမှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်ထဲ ဝင်လှဆဲကြယ်မှိန် ဖျော့တွေရယ် ၊ ရေမွှေးနံ့ပြင်းပြင်းရယ် ၊ အချစ်ဦးရဲ့ မပီတပီအပြုံးလေးရယ်ဟာ ယွင်ချန်ရဲ့ စိတ်အလျင်မှာ ထင်ဟပ်လာတတ်ပြီး ရင်ထဲမှာကျင်ကနဲနေအောင် ထိထိခိုက်ခိုက်နဲ့သက်ပြင်းရှိုက်ရစမြဲပါပဲ ။

အဲဒီတုန်းက ယွင်ချန်ဟာ မြို့တော်ကိုလာပြီး စာပေပညာရှင်အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲဝင်ဖို့ကြံနေတဲ့ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်သားလေးပေါ့။ သူဟာထက်မြက်သလောက် တိုးတက်ရေးကိုသာတစိုက်မတ်မတ်ရှေးရှု နေတတ်တော့ ဒီအသက်အရွယ်အထိချစ်သူရည်းစားဆိုတာလဲမထားခဲ့သေးဖူးဘူး။ လူရည်သန့်တို့ထုံး စံအတိုင်းကြေးဂျွတ်များနေတာလဲပါမှာပေါ့လေ။ ယွင်ချန်ဟာထူးထူးခြားခြားစကားသွက်ပြီး လူဝင်ဆန့် လှသူမဟုတ်သလို သူ့မိတ်ဆွေတွေနှစ်သက်လေ့ရှိတဲ့သာမန်မိန်းမလှလေးတွေကို စိတ်ဝင်တစားမရှိလှ ပေမဲ့အရည်အချင်းတမျိုးမျိုးကြောင့်ထူးခြားကွဲထွက်ပြီး ထင်ရှားတဲ့မိန်းမပျိုတွေများဆိုရင်တော့ ချက်ခြင်း စိတ်ညွတ်သွားတတ်သတဲ့။ တကယ့်ကိုစွဲမိစွဲရာ ကိုယ်ထင်ခုတင်ရွှေနှန်းဆိုတဲ့လူမျိုးပေါ့။

အဲဒီတန်ခေတ်မှာ စာပေသမားတွေဟာနေပြည်တော်မှာခြောက်လတနှစ်ဆိုသလိုလာနေပြီး နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာစာပေအရည်အချင်းစာမေးပွဲ လာဖြေတဲ့ခေလေ့ရှိသတဲ့။ ဒီစာမေးပွဲဝင်ရင် အပန်းဖြေခရီးထွက်ရင်း နဲ့နေပြည်တော်လိုမြို့ကြီးပြကြီးကိုလဲရောက်ဖူးသွားတဲ့အပြင် ကံကောင်းရင်ကျော်ကြားမှုပါ ရနိုင်တော့ ဘုရားဖူးရင်း၊ လိပ်ဥတူးရင်းဆိုသလို ယွင်ချန်လဲအဲဒီနှစ်ကကံစမ်းဖို့ထွက်လာတယ်။ နေပြည်တော်ကို အလောတကြီးရောက်စရာမလိုလေတော့ ယွင်ချန်ဟာ မြစ်ဝါနဘေးကပုချိန်မြို့က သူ့သူငယ်ချင်းယန် ဆီခရီးသွားရင်းဟန်လွှဲဝင်နှုတ်ဆက်သတဲ့။ မိတ်ဆွေယန်က ရောက်တုံးရောက်ခိုက်လည်ပတ်ပြုသွား ဖို့တိုက်တွန်းတော့ ယွင်ချန်လဲတထောက်နားဖြစ်သွားတယ်။ ပုချိန်မှာခဏနေတုန်း ယွင်ချန်နဲ့ယန်ဟာ မြို့ထဲကနေသုံးမိုင်လောက်သွားရတဲ့ ပုချိန်ပုထိုးတော်ကိုသွားဖူးကြပါသတဲ့။ ဆောင်းဦးပေါက်ကာလဆို တော့ဘုရားကုန်းတောင်စောင်းတလျှောက်မှာ ဆီးပွင့်တွေဆိုတာ အရွက်တောင်မထိုးနိုင်အောင်ဝေနေ တာပဲ။ နေခြည်ဝင်းဝါပြီး ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ မြောက်ပြန်လေသာ အသည်းကျင်ခဲမတတ်တိုက် ခတ်နေတဲ့တောင်စောင်းကနေလှမ်းမျှော်လိုက်ချိန် လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေတဖျတ်ဖျတ်မြူးခုန်နေတဲ့မြစ်ဝါမြစ် အနားသတ်ထားပြီးစိမ်းပြာနေတဲ့တိုင်ပိုရိုးမရဲ့ မြင်ကွင်းကျယ်ရှုခင်းကို တမျှော်တခေါ်မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ ကဗျာသမားယွင်ချန်မှာရင်သပ်ရှုမောနဲ့ ကဗျာတွေပါးစပ်ဖျားကနေတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ထွက်ကျလာတော့ တယ်။

သဘာဝရဲ့ပန်းချီရေးမမှီနိုင်တဲ့ဒီရှုခင်းရှုကွက်ကို ယွင်ချန်မှာသဘောကျလွန်းလို့ ယန်ရဲ့အိမ်မှာတည်းခို

နေရာကနေ ပုချိန်ပုထိုးတော်ရဲ့ နယ်ဝေးဘုရားဖူးဧည့်ဆောင်မှာပြောင်းနေဖို့ကြံပါရော ။ ပုချိန်ပုထိုးတော် နဲ့ကျောင်းကန်ရေပဲတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်က ဝူမိဘုရားကြီးလူဒါန်းခဲ့တာဆိုတော့ ရွှေ တွေအိနေအောင်ချထားတဲ့ဘုံကျောင်းပြသာဒ်တွေမှာ တောက်ပနေတဲ့စဉ်ဝါရည်သုတ်အုပ်ကြွပ်မိုးလို့ ရင် သပ်ရှုမောခုံငြားသပ္ပယ်လှပါသတဲ့ ။ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနဲ့ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ရှိပုံကလဲ ခြေခင်း လက်ခင်းသာတဲ့နွေဦးရာသီမျိုးများဆိုရင် ဘုရားဖူးဧည့်သည်တစ်ရာလောက်ကတော့ ချောင်ချောင်လေး တည်းခိုနိုင်တာပေါ့ ။ ဘုရားဖူးဧည့်ဆောင်ရေပဲဆိုပေသိ တောသူတောင်သားလူသာမန်တွေအတွက် ရိုး ရိုးခန်းတွေရှိသလို မြို့စားနယ်စား ၊ သူဌေးသူကြွယ်များအတွက်ကလဲ ခမ်းနားတဲ့တိုက်ဆောင်တွေရယ် ဆိုပြီးခွဲထားပါသေးသတဲ့ ။ ယွင်ချန်ကတော့ အနောက်တောင်ဘက်ကအစွန်ဆုံးရိုးရိုးခန်းကိုပဲရွေးတယ် ။ အဲဒီအခန်းကအစွန်ကျလွန်းတော့ လူသံသူသံမကြားရတဲ့အပြင် အခန်းကိုအုပ်မိမတတ်မိုးနေတဲ့သစ်ပင် မြင်ကြီးတွေကြောင့် အခန်းတွင်းမှာ မျက်စိအေးစရာ မြသားရောင်အလင်းဖျော့ကလေးဖြာနေတာကိုလဲ မြင်မြင်ချင်းသဘောကျလွန်းလို့ပါတဲ့ ။ အခန်းရှေ့ကဝရံတာလေးကိုအလုံပိတ်ကာထားတဲ့ ပန်းထွင်းယင်း လိပ်ရဲ့ခြောက်မြှောင်ပုံအပေါက်ကလေးတွေထဲကနေပြီး ရွှေအိုရောင်မြစ်ဝါနဲ့ ညှို့ပြာတဲ့တောင်တန်းတွေ ကိုလဲတစေ့တစောင်းမြင်ရတော့ ဒီထက်ပြည့်စုံတာတော့ဘယ်ရှိနိုင်တော့မလဲလို့ ယွင်ချန်မှာဝမ်းသာအား ရတွေ့မိတယ် ။ ရိုးရိုးခန်းဆိုတော့ ပရိဘောဂနဲ့ အိပ်ယာထိုင်ခင်းကတော့ သာမန်ပါပဲ ။ သို့ပေမဲ့ရှင်ဘုရင် နန်းဆောင်မှာတောင် ဒီလောက်သာယာအေးချမ်းဖို့ဆိုတာလွယ်တာမှတ်လို့ ။ ဒါနဲ့အကျေနပ်ကြီးကျေနပ် နေတဲ့ယွင်ချန်ဟာ သူ့အကြိုက်ဆုံးကဗျာလင်္ကာပေထုတ်နဲ့ အဝတ်အိတ်ကလေးဆွဲပြီး ချက်ချင်းပဲပြောင်း လာခဲ့တော့သတဲ့ ။ ပုချိန်မှာတထောက်နားဖို့ကြံမိတာတော့ အမှန်ကြီးမှန်သွားပြီလေ ။ အထူးတိုက်ခန်း ဆောင်တွေကိုလှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ ဒီအခန်းလေးကိုရွေးလိုက်တဲ့ယွင်ချန်ကိုကြည့်ပြီး ယန်ကဆိုတယ် ။

“.....ခင်ဗျားတို့စာပေသမားတွေများ...အတော်ကိုစိတ်ကူးယဉ်ဆန်သကိုးဗျ...နေတဲ့အခန်းတောင်ရှာရှာ ဖွေဖွေရွေးလဲရွေးတတ်ပါပေဗျာ...အင်မတန်မျက်စိတတ်တဲ့လူပဲ.....”

“.....ဒီရိုးရိုးအခန်းလေးက...ဘာတွေများစိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေလို့လဲဗျာ...လင်းစမ်းပါဦး.....”

“.....ဪ...ရှုခင်းကိုပြောပါတယ်....ဆီးပွင့်ဖွေးဖွေးတွေဖုံးနေတဲ့တောင်စောင်းပျာ...ခင်ဗျားရဲ့ဝရံတာကို ပန်းထွင်းယင်းလိပ်ကြားကနေအရိပ်ပန်းချီဖြယ်ပေးမဲ့လ..ဗျာ..မြောက်ပြန်လေသွေးလိုက်တိုင်းတသိမ့်သိမ့် ယိမ်းသွားတဲ့တောင်ကုန်းစိမ်းစိမ်းပျာ...ကဲ...စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာမကောင်းတာဘယ်နေ့များရှိလို့လဲ.....ပိုပြီး ပြည်စုံသွားဖို့ကတော့..ဒီနေရာနောက်ခံနဲ့အချစ်ဖတ်လမ်းလှလှလေးတခုပဲလိုတော့တယ်.....”

“.....ယန်ကြီးရာ...ကျုပ်က..စိတ်ကူးလေယာဉ်စီးလို့ချစ်စခန်းဖွင့်ဖို့တော့....အခုလိုဘုန်းကြီးကျောင်း လာပြီးဧကစာရီကျင့်မလားဗျာ..မြို့ကြီးသွားပြီး..မိန်းမလှလေးတွေနောက်လိုက်နေတော့မှာပေါ့...တပတ် နှစ်ပတ်တန်သည်..စိတ်အေးလက်အေးနဲ့စာထိုင်ဖတ်ပြီး..ဘုရားရိပ်..တရားရိပ်မှာခိုချင်တဲ့သဘောပါပဲ... ကိုင်း..ပြောရင်းဆိုရင်း..ခင်ဗျားလဲကြွပေဦးတော့..ကျုပ်စာဖတ်စမ်းပါရစေ.....”

ယန်လဲယွင်ချွန်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မလိုလိုနဲ့ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ အတော်ဝှက်ကျတဲ့လူဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီးထွက်သွားရော ။

ဒီလိုနဲ့အဲဒီဘုရားဖူးဧည့်ဆောင်ခန်းလေးမှာယွင်ချွန်တက်တည်းတာ တစ်ရက်တောင်မပြည့်သေးခင်ပဲ အနောက်ဘက်ဘုံကျောင်းတံတိုင်းနဲ့ကပ်လျက်မှာ အိမ်တော်ကြီးတခုရှိနေတာတွေ့မိသတဲ့ ။ သူ့အခန်း လေးရဲ့နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်ကနေလှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ပန်းခင်းရောင်စုံနဲ့ အသီးပင်တွေဝေဆာနေ တဲ့ဥယျာဉ်တစွန်းတစကိုတောင် လှမ်းမြင်နိုင်သေးတယ် ။ စဉ်မည်းအုပ်ကြွပ်တွေခမ်းခမ်းနားနားမိုးထား တဲ့အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတွေကလဲ ဝေနေအောင်ပွင့်တဲ့မက်မုံကိုင်းတွေကြားမှာ ၎င်းတချို့ ပေါ်တ လှည့်နဲ့ရင်ပြင်တွေဆိုတာကလဲအထပ်ထပ်ပါပဲတဲ့ ။ ဒါတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် အတော်ကြီးချမ်းသာမဲ့အိမ် တော်လို့ခန့်မှန်းရတယ် ။ နောက်တော့ကပ္ပိယတယောက်ဆီကနေသိရတာကတော့ ဒီအိမ်တော်ရဲ့မြေ ဟာဘုံကျောင်းအပိုင်ဖြစ်ပြီး အိမ်တော်ရှင်များကတော့ စွဲမိသားစုဖြစ်ပါသတဲ့ ။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ စွဲသခင်ကြီးဟာ ပုချိန်ပုထိုးတော်ကြီးရဲ့ဂေါပကတပိုင်း ၊ အလှူရှင်တပိုင်းဖြစ်သလို ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကြီးနဲ့လဲဆရာရင်းဒကာရင်းဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ် ။ ဆိုတော့စွဲသခင်ကြီးဟာ အလုပ်တာဝန်တွေ ဖိစီးလာလို့ပြီးငွေ့ပင်ပန်းလာတိုင်း ဘုရားကျောင်းကန်ရိပ်အောက်က ဒီအိမ်တော်မှာလာပြီးအပန်းဖြေ

ရင်း ဆရာတော်ကြီးကိုဖူးလေ့ရှိသတဲ့ ။ စွဲသခင်ကြီးကွယ်လွန်သွားကြတော့ သူတို့တမိသားစုလုံးဒီအိမ်
တော်ကိုပဲ အတည်တကျပြောင်းလာခဲ့ကြတော့တာပဲ ။ အကြောင်းကတော့ သခင်မကြီးကစွဲသခင်ကြီး
မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပုချိန်ဆရာတော်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာနေရတာ အလုံခြုံဆုံးဖြစ်မယ်လို့ထင်လို့
ပါတဲ့ ။ ဆရာတော်ကလဲ သူ့ဒကာကြီးမိသားစုကိုစောင့်ရှောက်ရမဲ့တာဝန်ရှိတယ်လို့ယူဆတာရယ် ၊ ပြီး
တော့စွဲအိမ်တော်ကဘုံကျောင်းရဲ့ဂေါပကအဖြစ်နဲ့ရပ်တည်ဆဲဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့် လိုလိုလားလားပဲ
ခွင့်ပြုခဲ့တာပါပဲ ။

ယွင်ချန်တယောက် ဒီဧည့်ဆောင်လေးမှာတည်းခိုနေတဲ့ တတိယညမှာတော့အဝေးကလာသလိုထင်
ရတဲ့ ခုနစ်ကြီးတပ်စောင်းကောက်တမျိုးကို အသံနိမ့်နိမ့်တီးခတ်နေတဲ့ကြေကွဲစဖွယ်တေးသွားကိုကြားမိ
လိုက်တယ် ။ ဒီလိုအကာလညချမ်းအချိန် ဘုံကျောင်းထဲမှာဂီတသံကြားလိုက်ရတာကတော့ ထူးဆန်းလှ
တယ်လို့ ယွင်ချန်ထင်မိပါသတဲ့ ။ ဒေါင်းမှာအက ၊ စောင်းမှာည လို့တောင်ဆိုကြတဲ့အတိုင်းပဲ တိတ်ဆိတ်
တဲ့ညဉ့်ယံမှာလွင့်ပျံလာတဲ့စောင်းသံချိုချိုလောက် ဆွတ်ကြင်လွမ်းမောစရာကောင်းတာဘယ်ရှိနိုင်ပါတော့
မလဲ ။ လရောင်အောက်ကဘုံကျောင်းနံရံတွေကိုရိုက်ခတ်လို့ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပဲ့တင်သံပေးနေတာသာ
ယာလွန်းလို့ ယွင်ချန်မှာယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်တောင်ဝေချင်သလိုဖြစ်မိရတယ် ။ စောင်းသံရှင်ကို
မြင်ဖူးချင်လွန်းလို့မနက်လင်းတာနဲ့ စောင်းသံလာရာအရပ်ကိုကျောင်းပရဝဏ်တလျှောက်လှည့်ပတ်ပြီးရှာ
မိသတဲ့ ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးနေရာစွဲအိမ်တော်ကိုကာထားတဲ့တံတိုင်းကတော့ မြင့်လွန်းလို့အထဲကိုမမြင်ရပေမဲ့
ဘုံကျောင်းဝင်းအနောက်ထဲကိုဖြတ်စီးနေတဲ့ ချောင်းကလေးပေါ်မှာတော့ အိမ်တော်ဘက်ကိုကူးလို့ရနိုင်မဲ့
အနီရောင်တောက်တောက် ခုံးတံတားလှလှလေးတခုရှိတယ် ။ တံတားလေးရဲ့ဟိုဘက်မှာတော့ ဝင်းတံ
ခါးနီခုံခုံငြားငြားကြီးက မြဲမြဲကြီးပိတ်လို့ ။ တံခါးပေါ်ကပူဆွေးခြင်းအထိမ်းအမှတ် ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန်
အဖြူရောင်စက္ကူစတွေစုတ်ပြီပြီး လေထဲမှာတဖျတ်ဖျတ်အသံပေးနေတာကလွဲရင် လူသူလေးပါးလက္ခဏာ
မမြင်ရသလောက်ပါပဲ ။ အဲဒီကိုသွားဖို့ကတော့ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်အထိထွက်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ် အရင်
တက်ပြီး ကိုက်ငါးဆယ်လောက်သွားမှတွေ့တဲ့ လမ်းသွယ်လေးတခုထဲကိုပြန်ချိုးဝင်ရမှကိုး ။ ဘုံကျောင်း
မြေဆိုပေသိ တတ်နိုင်သမျှသတ်သတ်ခပ်ခပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတဲ့သဘောမှာရှိတယ် ။ အိမ်တော်ပတ်
ဝန်းကျင်ကတော့သာယာလှပါပေတယ် ။ ဆီးပွင့်တွေရဲ့ချိုအိတ်ရနံ့ကလေထဲမှာ သိပ်သည်းနေတဲ့အပြင်

ဘုံကျောင်းထဲကနေ အိမ်တော်ဥယျာဉ်ထဲကိုဖြတ်စီးသွားတဲ့ချောင်းကလေးကလဲ ဗလုံစီထလို့ ကလေးတို့ ရယ်မောသံလိုနာပျော်ဖွယ်ရှိလှပါသတဲ့ ။ ယွင်ချန်ကတော့ ဒီလောက်လှပတဲ့နေရာမှာနေထိုင်ခွင့်ရကြတဲ့ အိမ်တော်ရှင်တွေကိုလှမ်းအားကျမိသလို ချို့နွဲ့တဲ့စောင်းသံရှင်ဟာဘယ်သူများပါလိမ့်လို့တွေးမိတယ် ။ ခု နှစ်ကြီးတပ်စောင်းဆိုကတည်းက မိန်းကလေးပဲဖြစ်မှာကိုတော့မှန်းဆမိပါတယ် ။ နားဝင်ပီယံရှိလှတဲ့ဂီတ ပညာရှင်က ကြီးသလားငယ်သလားဆိုတာကိုမသိသေးပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားမိလိုက်သလိုပဲ ။ ဒါနဲ့ အဲဒီနေရာ ကနေပတ်ထွက်လာပြီး သူ့အခန်းကလေးရဲ့အနောက်ဘက်ကိုရောက်သွားမိမှ စွဲအိမ်တော်ရဲ့နောက်ဖေး တံခါးမလွယ်ပေါက်ဟာ ယွင်ချန်တည်းနေတဲ့အဆောင်အနောက်ဘက်က နံရံမှာဖောက်ထားတာကိုတွေ့ လိုက်ရပါရော ။ ဒါပေမဲ့အဲဒီမလွယ်ပေါက်ကိုကြည့်ရတာ ဘယ်တော့မှအသုံးမပြုဟန်နဲ့ သော့ခတ်ပိတ်လို့ ပိုးမျှင်များတောင်ဖုံးနေပါသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ယွင်ချန်ရဲ့အဲဒီအိမ်တော်ကြီးနဲ့စောင်းသံရှင်အပေါ်စိတ်ဝင်စားမှုဟာဒီ လောက်နဲ့ပဲရပ်သွားပြီးသူလဲဗာသိဗာသာဖြစ်သွားပြီး စာဖတ်တဲ့အလုပ်ဘက်စိတ်ရောက်သွားပြန်ရော ။

အဲ...ဒီလိုနဲ့နေလာလိုက်တာနှစ်ပတ်လောက်အရအမှာ ယွင်ချန်ရဲ့ခေါင်းထဲကနေစောင်းသံအကြောင်း ကိုမေ့သလောက်ဖြစ်သွားတော့ အခုပြောပြခဲ့ကိစ္စကြောင့်သာစွဲအိမ်တော်ကိုပြန်အာရုံစိုက်မိတာပဲ ။ ဖြစ်ပုံ ကတော့သူပုချိန်မြို့ကိုရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ မြို့အတွင်းမှာပစ္စည်းတွေလုယက်ခံရပြီး မငြိမ်မသက်နဲ့ဆူ ပူနေတဲ့ကာလဖြစ်နေတာကိုး ။ ဒီလိုလေ...ပုချိန်မြို့ရဲ့စစ်မင်းဟွန်ချန်ဟာမကြာသေးခင်ကပဲကွယ်လွန်ခဲ့ တော့ ဒီစစ်ကူးမပ်ကူးကာလမှာ တောကြောင်တွေလက်ခမောင်းခတ်တဲ့သဘောပေါ့ ။ စစ်မင်းဟွန်ချန်ရဲ့ ဈာပနအကြောင်းပြုပြီး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေတုန်း စစ်သားဆိုးတချို့ကမြို့ထဲထွက်ပြီး လုယက် ဆူပူသောင်းကျန်းကြတာပါပဲ ။ ဆိုင်တွေကိုဝင်ပြီးခါးပြတိုက်လိုတိုက် ၊ မိန်းမပျိုတွေကို ဆွဲလားယမ်းလား လုပ်လိုလုပ်နဲ့ စိတ်ကြိုက်ပြုမှုနေကြပါရော ။ သွားလေသူစစ်မင်းရဲ့နေရာကိုလဲ သူဆက်ခံမလို ၊ ငါဆက် ခံမလိုလုပ်နေကြတော့ အုပ်ချုပ်သူတွေကလဲဒီပွဲလန့်တုန်းဖျာခင်းနေတဲ့သူတွေကို ကောင်းကောင်းမနှိပ် ကွပ်နိုင်တဲ့အခါမှာ အခြေအနေကဆိုးသထက်ဆိုးလာပါသတဲ့ ။ အဲဒီနေ့မှာတော့ မြို့ထဲမှာသောင်းကျန်း လို့အားရသွားတဲ့စစ်သားတချို့ဟာမြစ်ဘက်ထွက်လာကြတယ်လို့ သတင်းရကြတယ် ။ ပုချိန်ဘုံကျောင်း နားကရွာထဲဆိုခါးပြတိုက်ဆန်ဆန်ပြုမှုနေကြတဲ့ စစ်သားဆိုးတွေအပြည့်ပဲလို့ဆိုတယ် ။ ယွင်ချန်ကတော့ ဧည့်သည်လဲဖြစ်နေတဲ့အပြင် ၊ လုံခြုံတဲ့ဘုံကျောင်းထဲမှာလဲဖြစ်နေပြန် ၊ ဘာအဖိုးတန်ပစ္စည်းမှလဲကြောင့်

ကြစရာမလိုတဲ့သူဆိုတော့ သူ့အခန်းထဲမှာပဲစားပွဲပေါ် ခြေထောက်တင်လို့ အင်မတန်သက်တောင့်သက်သာရှိစွာနဲ့စာထိုင်ဖတ်နေတုံးမှာ သူ့အခန်းရှေ့ဖြတ်ပြီးကြောက်လန့်တကြားပြေးလွှားလာတဲ့ခြေသံတွေနဲ့ မိန်းကလေးသံတွေကိုကြားလိုက်ရသတဲ့ ။ ယွင်ချန်လဲတအံ့တဩထွက်ကြည့်တာပေါ့လေ ။ သူ့အခန်းက အစွန်ဆုံးမှာမဟုတ်လား ။ ဆိုတော့ဘယ်ကနေများလူတွေပြေးလာကြလဲဆိုပြီး ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အခန်းအနောက်ကစွဲအိမ်တော်နဲ့ဆက်နေတဲ့ဘုံကျောင်းနံရံပေါ် ကမလွယ်ပေါက်ပွင့်နေပြီး စကြွန်လမ်းမှာတော့အသက်လေးဆယ်လောက်ထင်ရတဲ့မိန်းမကြီးတဦးနဲ့မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့တိုက်ခန်းဘက်ကို ခြေကုန်သုတ်ပြီးပြေးသွားကြတာကိုတွေ့မိပါလေရော ။ အသက်ကြီးကြီးနဲ့ခမ်းခမ်းနားနားဆင်ယင်ထားတဲ့မိန်းမကြီးရယ် ၊ ရိုးရှင်းပေမဲ့အထက်တန်းကျကျဝတ်ဆင်ထားတဲ့မိန်းမပျိုနဲ့ကျွန်မလေးတယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ခြေသေးသေးတွေပေါ်မှာဒဿီဒယိုင်နဲ့ခက်ခက်ခဲခဲပြေးလွှားနေတာကိုငေးရင်း သမီးဖြစ်ဟန်တူတဲ့မိန်းမပျိုဟာ နက်ပြာရောင်ပိုးသားဝတ်ရုံနဲ့ဆံပင်တွေကိုနောက်မှာပဲရိုးရိုးစုသိမ်းပြီးပူပုံထုံးထားပေမဲ့ ကြက်သရေရှိလှတာကို ယွင်ချန်သတိထားမိသတဲ့ ။ ဟိုတညက ခုနစ်ကြီးတပ်စောင်းသံရှင်ဟာသူလေးပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ယွင်ချန်တောင်ထင်မိသေးတယ် ။ သူလှမ်းကြည့်နေတုန်းမှာပဲအမေကြီးနဲ့ကျွန်မလေးကတော့ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းဆောင်ထဲကို ထမီမနိုင်ပုဝါမနိုင်ပြေးဝင်သွားနှင့်ကြပြီး မိန်းမပျိုကတော့ခပ်သွက်သွက်ဆိုရုံပဲလိုက်ဝင်သွားတယ် ။

ယွင်ချန်လဲဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကိုသိချင်တာကတကြောင်း ၊ လျှပ်တပြက်မြင်လိုက်ရတာတောင် အင်မတန်ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတဲ့ မိန်းကလေးကိုလဲထပ်မြင်ချင်သေးတာနဲ့ သူတို့နောက်ကိုလိုက်သွားရော ။ ဟိုရောက်တော့ဘုန်းကြီးတွေ ၊ ကပ္ပိယတွေအစုံအလင်နဲ့ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေအောင်ပြောနေကြတုန်း စွဲကတော်လို့ထင်ရတဲ့မိန်းမကြီးကတော့ ငိုလို့ ။ သမီးဖြစ်ဟန်တူတဲ့မိန်းမပျိုကတော့ အံ့ဩစဖွယ်တည်ငြိမ်လှပါသတဲ့ ။ ငိုကြယိုကြမေးကြမြန်းကြနဲ့ ဆူညံနေတဲ့လူအုပ်ကြားထဲမှာ ငြိမ်ပြီးတော့နားထောင်နေတာပါပဲ ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းလို့ မာနကြီးသလိုတောင်ထင်ရတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဆံပင်မည်းမည်းခက်ခက်တွေဝန်းရံဘောင်ခတ်ထားတဲ့မျက်နှာသွယ်လေးရယ် ၊ လည်တိုင်ကြော့ဖွေးဖွေးလေးနဲ့ နှင်းဆီငုံလေးလိုဖူးဥနေတဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးသေးသေးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလှတာကိုလဲ ယွင်ချန်သတိထားမိတယ် ။ စွဲကတော်ကတော့သူ့အိမ်တော်ကိုစစ်သားတွေလာလုယက်ပြီး မိန်းမသားတွေကိုအနိုင်အထက်ပြုမှာ သေမလောက်

ကြောက်နေဟန်ပဲ ။ စွဲအိမ်တော်ကလဲ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အချမ်းသာဆုံးလို့ကျော်ကြားပေတာကိုး ။ ဆရာတော်ကတော့ ကြောက်လန့်နေတဲ့မိန်းမသားတွေအတွက် ဒီဘုံကျောင်းထဲမှာပဲ ပုန်းခိုရာနေရာပေးထားနိုင်ကြောင်းနှစ်သိမ့်ပါတယ် ။ အရပ်သားတွေအပေါ်သာ ဂူးဂူးဝါးဝါးနဲ့ဖြူခြောက်ပြီးနိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တတ်တဲ့ဗရမ်းဗတာစစ်သားတွေဟာ ရဟန်းပျိုတွေ ၊ ကပ္ပိယသန်သန်မာမာတွေအပြည့်နဲ့ အင်အားတောင့်တင်းတဲ့ဘုံကျောင်းကိုတော့ အနားတောင်မသီရဲဘူးမဟုတ်လား ။

ဒီလိုစီစဉ်ဆူညံနေကြတုန်းမှာပဲ သမီးဖြစ်သူကရေစီးသံလိုသာယာကြည်လင်တဲ့အသံနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးဝင်ပြောသတဲ့ ။

".....မယ်မယ်...ကျွန်မကတော့...အိမ်တော်မှာပဲနေသင့်တယ်လို့ထင်ပါတယ်..လူမရှိတဲ့အိမ်တော်ကမှလူဆိုးခါးပြဲတွေကိုလက်ယပ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေမှာ.....အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဖြစ်လာမှ...ဘုံကျောင်းနံရံရဲ့ မလွယ်ပေါက်ကနေတဆင့်..ဘုန်းဘုန်းတို့ဆီတိမ်းရှောင်ခိုလှုံ့ပေါ့....."

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ မိန်းမပျိုကခေါင်းလေးကိုငဲ့ လိုက်တော့ မနက်ခင်းနေရောင်ကဖြူဝင်းပြီးပြေပြစ်ချောမွတ်လှတဲ့မဟာနဖူးကနေတဆင့် သွယ်တန်းနေတဲ့နှာတံထိပ်ဖျားလေးပေါ်ကို အရောင်ခြယ်လိုက်သလိုဖြာကျလာတယ် ။ လေးထောင့်ဆန်ဆန်မဟာနဖူးကြောင့်မိန်းကလေးဟာ နနွဲ့သင့်သလောက်မနနွဲ့လှပဲနဲ့ ပညာဉာဏ်ကြီးဟန်ရုပ်ပေါက်နေသတဲ့ ။ ယောက်ျားကြီးတယောက်လိုစီမံခန့်ခွဲနေတဲ့သမီးရဲ့အကြံကို သူ့အမေကလဲအရေးတယူနဲ့ နာယူဟန်ထောက်တော့ မိန်းကလေးကိုကြည့်ရတာသူ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ထက် သူကတောင်တမိသားစုလုံးကိုပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတဲ့သဘောမှာရှိတယ် ။

ဒီတင်ငယ်လဲငယ်သေးတော့ မိန်းမလှလေးရဲ့ရှေ့မှာနည်းနည်းအစွမ်းပြချင်စိတ်နဲ့ပဲ ယွင်ချန်ဟာဒီအမျိုးသမီးတွေရဲ့လုံခြုံမှုအတွက်သူ့မှာအစီအစဉ်ရှိကြောင်း ဆရာတော်ကြီးကိုလျှောက်သတဲ့ ။ လူလုံးပြချင်ပေမဲ့မာနကလဲကြီးသေးတဲ့ယွင်ချန်ဟာ မိန်းကလေးဘက်ကိုတော့တချက်တောင်မကြည့်ပဲနဲ့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့အမေဖြစ်သူကိုပဲဦးတည်ပြီးပြောပြတယ် ။ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတယောက်က ဒီပုချိန်မြို့ရဲ့မြို့စောင့်တပ်မှူးနဲ့

ရင်းနှီးကြောင်း ၊ စွဲအိမ်တော်ကိုလူဆိုးခါးပြတော့မထိပါးရဲအောင် လက်နက်ကိုင်မြို့စောင့်တပ်သားတကျိပ်
လောက်ခဏအကူအညီတောင်းပေးနိုင်ကြောင်းပေါ့လေ ။ သူ့အစီအစဉ်ကိုကြားတော့ မိန်းကလေးကယွင်
ချန်ဘက်ကိုပထမဆုံးအကြိမ်လှည့်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုဟန်လေသံနဲ့ လှမ်းပြောသတဲ့ ။

“.....သိပ်ကိုသင့်မြတ်ပြီးလက်တွေ့ကျတဲ့အစီအစဉ်ပါပဲ...ဖြစ်နိုင်ရင်တော့သိပ်ကောင်းမှာပဲရှင်.....”

ဒါနဲ့စွဲကတော်က ယွင်ချန်ရဲ့မျိုးရိုးနာမည်မေးပြီး အချင်းချင်းမိတ်ဆက်အသိအကျွမ်းဖွဲ့ကြတယ် ။ ဒါနဲ့ပဲစွဲ
အိမ်တော်နဲ့ရင်းနှီးခွင့်ရလို့ပျော်နေတဲ့ယွင်ချန်ဟာ ဒီအစီအစဉ်ကိုအကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ချက်ခြင်းပဲသူ
မိတ်ဆွေယုန်ဆီကိုထွက်သွားရော ။ ညနေကျတော့ ယွင်ချန်ဟာလက်နက်ကိုင်စစ်သား တကျိပ်နဲ့အတူ
စွဲအိမ်တော်ဟာမြို့စောင့်တပ်မှူးရဲ့စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာရှိကြောင်း တပ်မှူးကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုး
ထားတဲ့သတိပေးစာနဲ့အတူကြားကြားဝင့်ဝင့်ပြန်လာသတဲ့ ။ တကယ်တော့စစ်သားတွေရဲ့ သားရေကြပ်
အကျိန်နီတွေကိုမြင်တာနဲ့တောင် ဘယ်တော့ကြောင်မှအနားမကပ်ရဲတော့ပါဘူး ။

သူ့အစီအစဉ်အောင်မြင်လို့ ပျော်နေတဲ့ယွင်ချန်ဟာ မနက်ကအကူအညီတောင်းဟန်နဲ့ စကားစပြောတဲ့
မိန်းကလေးဆီကနေပြီးကျေးဇူးတင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အပြုံးလေးတပွင့်လောက်များရမလားလို့ မျှော်လင့်
ပြီးစွဲအိမ်တော်ကိုချီတက်သွားသတဲ့ ။ အဖိုးတန်ပရိဘောဂတွေနဲ့မွမ်းမံထားတဲ့ဧည့်ခန်းမှာ ရင်တဖိုဖိုနဲ့ထိုင်
မျှော်နေတုန်း အမေကြီးပဲထွက်လာတွေ့ပြီးကျေးဇူးတင်စကားကိုအထပ်ထပ်အခါခါပြောပေမဲ့ မိန်းကလေး
ကိုတော့အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး ။ ဒါနဲ့မှန်းချက်နဲ့နမ်းထွက်မကိုက်တဲ့ယွင်ချန်လဲ စိတ်ပျက်
လက်ပျက်နဲ့ပဲ သူ့ဧည့်ဆောင်ကိုပြန်သွားရတယ် ။

နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ကွယ်လွန်သူစစ်မင်းနေရာကိုဆက်ခံမဲ့ စစ်မင်းအသစ်နဲ့သူ့တပ်
မကြီးတခုလုံးပုချိန်မြို့ကိုရောက်လာလို့ အစစအရာရာပြန်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားတဲ့အခါမတော့ စွဲအိမ်တော်ကို
စောင့်ရှောက်နေကြတဲ့ရဲမက်တွေလဲ ပြန်ကြပြီ ။ စွဲသခင်မကြီးကတော့ သူတို့ကိုမဲ့တပေါက်မစွန်းအောင်
ဉာဏ်ရွှင်စွာနဲ့အကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ယွင်ချန်ကိုကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ အတွင်းရင်ပြင်ကခမ်းမကြီးထဲမှာခေါ်

ပြီးညစာနဲ့ညဉ့်ခံသတဲ့ ။ အတွင်းရင်ပြင်ဆိုတာက မိသားစုထဲကတောင်ဝါကြီးသူတွေကိုပဲ ဝင်ခွင့်ပြုတဲ့နေရာဆိုတော့ ယွင်ချန်ကိုဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင်သလဲဆိုတာကို ပြလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ ။

“.....တို့များကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့...ငါတူရဲ့ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်....နောင်လဲဆွေမျိုးလိုသဘောထားလို့ဝင်ပါထွက်ပါ...ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ မိသားစုနဲ့လဲအသိအကျွမ်းဖွဲ့ ပေးပါရစေ.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဟွန်လန်းလို့လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်ကောင်ကလေးတယောက်ထွက်လာသတဲ့ ။ စွဲသခင်မကြီးက သူ့သားလေးဟွန်လန်းကို ယွင်ချန်ရဲ့ရှေ့မှာအရိုအသေပြုပြီးညွတ်စေတယ် ။

“.....ဒါဒေါ် ဒေါ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ...ငါတူရဲ့...စွဲအိမ်တော်ရဲ့ အမွေခံကိုယ်တော်လေးဆိုပါတော့ အဲ...သမီးကိုတော့ဟိုနေ့မှာမြင်ဖူးလိုက်မှာပေါ့....သမီးဆိုလို့အင်ကြင်းဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်...အင်ကြင်းရေ...တို့တွေကိုကူညီခဲ့တဲ့ယွင်လူကြီးမင်းကိုလာပြီး..အရိုအသေပေးနှုတ်ဆက်ပါဦး...ငါ့သမီး.....”

မိန်းကလေးကတော်တော်နဲ့ထွက်မလာပေဘူး ။ အထက်တန်းလွှာအမျိုးသမီးတွေဆိုတာ လူမြင်ခံရိုးထုံးစံမရှိတော့လူစိမ်းယောက်ျားပျိုရှေ့ထွက်လာရမှာ ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့ လို့ယွင်ချန်တွေ့မိသတဲ့ ။ ဒါနဲ့သူ့အမေက ထပ်ခေါ် ပေမဲ့လဲပေါ်မလာတော့ စွဲကတော်ကစိတ်ထွက်လာဟန်နဲ့ငေါက်ပါလေရော ။

“.....ဟဲ့..အင်ကြင်းရဲ့...တို့တွေရဲ့ အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့လူကြီးမင်းကိုထွက်လာပြီး..နှုတ်ဆက်ဖို့ရာဘာ ဒီလောက်ခက်ခဲနေရသလဲ...ညည်းမယ်မယ်ရဲ့ အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့လူကြီးမင်းကို..ညည်းကမျက်နှာပြုပြီး အရိုအသေတောင်မပေးနိုင်ရအောင်..ဘာတွေများဒီလောက်တောင်အရှက်အကြောက်ကြီးနေတာတုန်း. အခုလာခဲ့.....”

ဒီတော့မှအင်ကြင်းဆိုတဲ့မိန်းမပျိုက မျက်လွှာချလို့ထွက်လာပြီး ယွင်ချန်ကိုလာဦးညွတ်ပါသတဲ့ ။ အိမ်နေရင်းကိုယ်နဲ့အတိတ်စုံလေးကိုပဲချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာကိုဖျော့ဖျော့လေးပဲလိမ်းခြယ်ထားတဲ့

အင်ကြင်းဟာ ယွင်ချန်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့အလှကြီးလှနေတာပဲ ။ ပြီးတော့ကောင်းကောင်းပုံသွင်းခံထားရတဲ့အထက်တန်းလွှာမိန်းမပျိုတို့ရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း မျက်လွှာတချက်မပင့်ဘဲသူ့အမေနားမှာထိုင်နေတဲ့အင်ကြင်းရဲ့ အမူအရာဟာ ရှင်ကျွန်မကိုအခုလိုတွေ့ခွင့်ရတာတောင်မဟာအခွင့်အရေးကြီးပဲ လို့ပြောနေသလို တောင်ထင်ရလောက်အောင် အသေးအနတ်ကိုအမူမလုပ်တဲ့မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်ပါသတဲ့ ။ ဒါကိုမှစွဲမိတဲ့ ယွင်ချန်ကတော့ အင်ကြင်းကိုစကားစပြောချင်လှပြီဖြစ်ပေမဲ့ ဟန်လူမျိုးတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအရ သူ့အမေစွဲကတော်ကိုပဲဦးတည်ပြီးစကားဆိုရတာပေါ့ ။

“.....စွဲကတော်ရဲ့ သမီးက..အသက်ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပါပြီလဲခင်ဗျာ...”

“.....အင်း..အင်ကြင်းကိုဘုန်းတော်ကြီးဘုရားလက်ထက်မှာပဲမွေးခဲ့တာကွဲ့.....နေပါဦး..ချီဈေးနစ်ဖွားဆိုတော့အခုဆယ်ခုနှစ်ရှိပြီပေါ့.....”

အဲဒီညကညစာစားပွဲမှာလဲ အင်ကြင်းကယွင်ချန်နဲ့တခါတောင်မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင် အိမ်ခြေအပြည့်နဲ့ပဲနေသတဲ့ ။ ယွင်ချန်မှာသွားလေသူ့စွဲသခင်ကြီးအကြောင်းပဲမေးမေး ၊ အင်ကြင်းရဲ့ မောင် ဟွန်လန်းပညာရေးအကြောင်းပဲစပြောပြော အင်ကြင်းကိုစကားဝိုင်းထဲဝင်လာဖို့တော့ ဘယ်လိုမှကိုမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး ။ ရေငုံပြီးကျမ်းကျိန်နေသလားမှတ်ရအောင်ငြိမ်နေတဲ့အင်ကြင်းဟာ ယွင်ချန်လိုယောက်ျားပျိုတယောက်နဲ့ ညစာအတူစားနေခြင်းအတွက် ဘယ်နှယ်မှလဲနေဟန်မတူဘူးတဲ့ ။ ဘယ်လောက်ပဲအိမ်ခြေရှိတဲ့မိန်းမပျိုမဆို သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတယောက်ရှေ့မှာဆိုရင် နည်းနည်းတော့ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ မနေတတ်မထိုင်တတ်ရှိတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား ။ အခုတော့ယွင်ချန်ကိုဖုတ်လေသည့်ငပိရှိတယ်လို့တောင်မထင်ဘဲ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရာဘိက္ခုနီကြီးလိုမတုန်မလှုပ်ရှိလှတဲ့ အင်ကြင်းကိုကြည့်ပြီး ယွင်ချန်ခမြာမှာနေထိုင်ထိုင်မသာဖြစ်ရပါသတဲ့ ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ တကယ်ပဲရွှေပေးလို့မရတဲ့အိမ်ခြေရှင်လား ဒါမှမဟုတ် အေးစက်စက်မျက်နှာဖုံးပဲတပ်ထားသလား ၊ အထက်တန်းလွှာမိန်းကလေးပီပီ ကွန်ဖြူးရှပ်သဘောတရားတွေနဲ့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပဲသင်ကြားကွပ်ညှပ်ခံခဲ့ရလို့လားဆိုတာဟာ ယွင်ချန်အတွက်တော့အဖြေထွက်နိုင်တဲ့ပဟေဠိတပုဒ်ပါပဲ ။

ဒါနဲ့ညစာစားရင်း ၊ စကားပြောကြရင်းနဲ့ စွဲကတော်ဟာချိန်မျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသိလိုက်ရရော ။
ဖြစ်ချင်တော့ ယွင်ချန်ရဲ့အမေကလဲ ချိန်မျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်ခဲ့တာကိုး ။ ဆိုတော့အမျိုးစပ်လိုက်ရင် ယွင်ချန်နဲ့
စွဲကတော်ဟာ တူဝရီးလို့ခေါ်လို့ရမှာပေါ့လေ ။ စွဲကတော်ကတော့ တူတယောက်ကောက်ရတဲ့အတွက်ကို
ဝမ်းသာလို့မဆုံးနိုင်တော့ဘူး ။ ဒီတော့မှပဲအင်ကြင်းလဲ နည်းနည်းပြီးဖော်ရလာတော့တယ် ။ ယွင်ချန်က
တော့အင်ကြင်းရဲ့အမူအရာကြောင့် အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်ရသလို တချိန်တည်းမှာပဲ သိပ်ကိုစွဲလန်း
မိတော့တာပဲ ။ သူ့တသက်မှာဒီလောက်အိန္ဒြေကြီးတခွဲသားနဲ့ ချဉ်းကပ်ရခက်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးမကြုံဖူးခဲ့
ဘူးကိုး ။ သူ့ကိုဟိုကအသိအမှတ်မပြုလေ ၊ မရနိုင်တာကိုမှလိုချင်တတ်တဲ့လူ့သဘာဝအတိုင်း အင်ကြင်း
ကိုမှတမ်းတမ်းစွဲဖြစ်လေနဲ့ ယွင်ချန်တယောက်မှာအရူးတပိုင်းဖြစ်ရသတဲ့ ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ယောက်ျားကြိုက်တော့စိုက်စိုက်လာဆိုသလိုပဲ ယွင်ချန်တယောက်အကြောင်းအ
မျိုးမျိုးပြပြီး စွဲအိမ်တော်ကိုချောင်းပေါက်မတတ်ကဒီးကဒီးသွားတာပဲ ။ ပထမဆုံးတခေါက်ကတော့ သူ့ကိုည
စာတည်ခင်းဧည့်ခံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလာပြောရင်းနဲ့လာလည်တယ် ။ နောက်တခေါက်ကျ
ပြန်တော့အင်ကြင်းရဲ့မောင်လေးဟွန်လန်းနဲ့ စကားပြောဖို့ဆိုပြီးလာပြန်ရော ။ သူလာတိုင်းလဲ စွဲကတော်
အတတ်နိုင်ဆုံးစိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းတွေပြောပြီးတော့အိမ်သားတယောက်လို့ပဲနေပြတယ် ။ အသီး
လိုတော့အပင်ချိုင့် ၊ သမီးလိုတော့အမေတိုက်ကိုး ။ တောသစ်ပွင့်ကို တောသစ်ခက်နဲ့ပဲချူရတော့တာပေါ့ ။
သူလာလည်တိုင်း အင်ကြင်းနဲ့ဘယ်တော့မှမဆုံရပေမဲ့ အထက်တန်းလွှာမိန်းကလေးတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း
ယွန်းလိုက်ကာမှန်ကူကွက်တွေကြားကများချောင်းနေခဲ့ရင် ဆိုပြီးသူ့မှာဟန်ပန်လေသံကအစရုစိုက်ရ
တယ် ။ ဒါပေမဲ့သူသာခြေတိုမတတ်လာရပေတဲ့ အင်ကြင်းကတော့တောထဲကအင်မတန်လူစိမ်းတဲ့သမင်
ရိုင်းများလို့ပဲ အနားတောင်သီခွင့်မရပါဘူး ။ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့လှစ်ကနဲနေအောင်ပြေးတာပဲ ။ တညနေများ
အိမ်တော်ဥယျာဉ်ထဲမှာ အင်ကြင်းတယောက်သူ့မောင်လေးနဲ့ကစားနေတာကို သူ့ဘုံကျောင်းဘက်ကနေ
လှမ်းတွေ့လိုက်လို့နှုတ်ဆက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တုန်းရှိသေး အင်ကြင်းလဲဖြုတ်ကနဲအိမ်ထဲဝင်ပြီးပျောက်သွား
တာပြန်ကိုပေါ်မလာတော့ဘူး ။ ယွင်ချန်မှာတော့ အံ့ကြိတ်ပြီး ငှက်ရိုင်းမလေးရေ..ပြေးနိုင်တုန်းပြေးထား
ဦးပေါ့..ဆိုပြီးကြိမ်းဝါးရုံသာတတ်နိုင်တော့သတဲ့ ။

ဒါနဲ့တနေ့တော့ အင်ကြင်းရဲ့ ကျွန်မလေးကိုအိမ်တော်အပြင်ဘက်မှာ တယောက်တည်းတွေ့လိုက်မိတော့ အခွင့်အရေးကိုကျားချောင်းသလိုချောင်းနေတဲ့ယွင်ချန်လဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့နှုတ်ဆက်သတဲ့။ မလုံမလဲနဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာကြီးရဲလို့ ထစ်တီးထစ်အနဲ့စကားစလာတဲ့ ယွင်ချန်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မလေးဟွမ် နမ်ကပြုံးပါလေရော။ ။

“.....အဟမ်း..ဟို..ဟိုဒင်း..မင်းတို့သခင်မလေးကစေ့စပ်ပြီးသားလားကွဲ့.....”

“.....ဟင့်အင်း..မစေ့စပ်ရသေးပါဘူး..ဘာဖြစ်လို့လဲ..သခင်လေး.....”

“.....ဟေ့..အဟမ်း..ဘာရယ်လို့မှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်....ငါနဲ့မင်းသခင်မကတဝမ်းကွဲမောင်နှမတော်တယ် ဆိုတော့ကိုယ့်ဆွေမျိုးအကြောင်းကို..မေးစမ်းကြည့်တယ်သဘောပါပဲ...ဒါနဲ့တို့တွေကိုစွဲဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပေမဲ့..စကားပြောဖို့အခွင့်အရေးတခါမှမရခဲ့ဖူးသေးတော့...အင်ကြင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း သာတွေ့ရမယ်ဆိုရင်..ငါတော့သိပ်ဝမ်းသာမိမှာပဲကွယ်.....”

ယွင်ချန်ကဒီလိုစကားစပေမဲ့ ဟွမ်နမ်ကဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးလို့သာကြည့်နေသတဲ့။ ။

“.....မင်းသခင်မလေးက..ငါ့ကိုဘာကြောင့်ရှောင်နေရတာလဲ....”

“.....ဒါတော့ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ..သခင်လေးရဲ့.....”

ကျွန်မလေးက ပြုံးစိစိနဲ့ပဲရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေပြန်တော့ ယွင်ချန်လဲလိုရင်းကိုဖွင့်ပြောလိုက်ရတော့တယ်။ ။

“.....အင်ကြင်းကသိပ်အိမ်ကြီးပြီးယဉ်ကျေးဖွယ်ရာတာပဲနော်...သူ့ရဲ့အဆင့်မြင့်လှပခံငြားတဲ့အမူအရာ

တွေကိုငါတော့သိပ်သဘောကျမိတာပဲ...ဒီလိုထူးခြားတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ စကားပြောဟန်...ဆိုပေါက်တွေကို လဲကြားဖူးချင်မိတယ်ကွယ်.....”

“.....သခင်လေးရယ်..ဒါများသခင်မကြီးဆီလာလည်ရင်းနဲ့ပဲ...သခင်မလေးကိုပါစကားပြောရောပေါ့..... သခင်လေးလဲတအိမ်လုံးနဲ့ခင်နေတာပဲဟာ...ကျွန်မကိုလာပြောလို့တော့ဘာထူးမှာလဲ.....”

“.....မဟုတ်ဘူးကွဲ့...မင်းမသိပါဘူး...အင်ကြင်းကသူ့မယ်မယ်ရှေ့မှာများဆိုရင်..ငါ့ကိုစကားပြောဖို့နေနေ သာသာ..မျက်လွှာတောင်ပင့်မကြည့်ဘူး...မင်းသခင်မလေးနဲ့ငါနဲ့နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခွင့်ရဖို့..မင်းများ မကြံဆောင်နိုင်ဘူးလား...ငါ့မှာအင်ကြင်းကိုတွေ့တဲ့နေ့ကစပြီး..မအိပ်နိုင်မစားနိုင်နဲ့..အရူးအမူးကိုဖြစ်နေ ရပြီကွဲ့...ဟွမ်နမ်ရယ်...မင်းငါ့ကိုမကူညီနိုင်ဘူးလားဟင်....”

“.....ဪ...လက်စသတ်တော့သခင်လေးက..သခင်မလေးကိုမေတ္တာရှိနေတာကိုး.....”

ဆိုပြီးကျွန်မလေးဟွမ်နမ်က တခစ်ခစ်ရယ်လို့တချိုးတည်းပြေးဖို့ဟန်ပြင်ပါလေရော ။

“.....ဟေ့..ဟေ့...နေဦးလေ..ဟွမ်နမ်ရယ်...ငါ့ကိုမင်းပဲကူညီမှဖြစ်မှာပါကွယ်...ငါ့မှာတကယ်ကိုခံစားနေရ တာပါ...”

ယွင်ချန်ကဒီလိုဆွေးဆွေးမြည်မြည်ဆိုတော့ ကျွန်မလေးကဒီတခါတော့သူ့ကိုသနားသွားဟန်နဲ့ တည် တည်ကြည်ကြည်ဆိုတယ် ။

“.....အင်း...သခင်လေးကိုတော့ကူညီချင်ပါတယ်....ဒါပေမဲ့သခင်မလေးဆီကိုစကားအသယ်အပို့တော့ ကျွန်မ..မလုပ်ပေးရဲဘူးရှင်.....သခင်မလေးကဒီလိုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင်..သိပ်ခက်ထန်ပြီးစည်းကမ်းကြီး တာ...အခုချိန်အထိတောင်ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှစကားမပြောဖူးသေးဘူးဆိုရင်..သခင်လေးယုံပါတော့

ဒါပေမဲ့ယွင်သခင်လေးက..လူကြီးလူကောင်းပီသတဲ့အပြင်...စွဲအိမ်တော်ကိုလဲကာကွယ်ပေးခဲ့သူဆိုတော့ ကျွန်မလေးစားမိပါတယ်....ဒီတော့သခင်လေးကိုလျှို့ဝှက်ချက်တခုပြောပြမယ်...ကျွန်မတို့သခင်မလေးက ကဗျာတွေရေးရ..ဖတ်ရတာကိုသိပ်ကြိုက်တာရှင့်.....တခါတလေဆိုရင်မအိပ်မစားဘဲကဗျာချည်းပဲတောင် ထိုင်ဖတ်နေတဲ့အခါတွေရှိတယ်....ဒီတော့သခင်မလေးကိုစိတ်ဝင်စားလာအောင်လုပ်ချင်ရင်...ဒီတနည်းပဲရှိ တယ်.....သခင်လေးကစာပေသမားမဟုတ်လား.....ကဗျာကောင်းကောင်းတပုဒ်ရေးပြီးသာသခင်မလေး ကိုပို့ပေတော့.....အဆင်ပြေသွားရင်လဲကျွန်မကိုမမေ့နဲ့ပေါ့ရှင်.....”

ဆိုပြီးဟွမ်နမ်က ပြီးတုံးတုံးနဲ့မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြပြီးဆိုသတဲ့ ။ ဒါနဲ့နောက်နေ့လဲကျရော ယွင်ချန်ကဒီ ကဗျာလေးကိုရေးပြီး အင်ကြင်းဆီကိုကျွန်မလေးကနေတဆင့် ပို့လိုက်ရော ။

“.....မြစိမ်းရောင်လင်းတဲ့အခန်းကျဉ်းမှာ..ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသာကြီးစိုးမင်းမူလို့ နှစ်ချို့ပင်အရိပ်အောက်မှာတော့..တေးဆိုငှက်ကိုယ်ယောင်ဖျောက်စဉ် ဥယျာဉ်ထဲကစမ်းရေအလျင်မှာ...ပွင့်ချပ်များငြင်ငြင်သာသာရွက်လွှင့်ဆဲ တယောက်တည်းအထီးကျန်ရသူမှာ...လမ်းပျောက်ရှာသလိုခံစားရချိန် ကွယ်လုဆဲလဝန်းမှိန်မှိန်ကို...သိုသိပ်စွာအရုဏ်မလာခင်ငေးကြည့်ရင်း မင်းမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ..ငါပြင်းပြစွာတမ်းတမျှော်လင့်မိပါတယ် အကြည့်တချက်..အပြုံးလက်လက်ဆိုရင်ကို..မောင့်ရင်မှာချိုလှပေါ့ကွယ်....”

ညနေပိုင်းမှာတော့ အင်ကြင်းဆီက “လသာည” လို့ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ ကဗျာတပုဒ်ကိုကိုင်ပြီး ယွင်ချန်ဆီကိုကျွန်မလေးဟွမ်နမ်ရောက်လာပါလေရော ။

“....လရောင်ဖြာကျဆယ့်ခြောက်ညမှာ...အနောက်ဆောင်လေသာခန်းဆီက တံခါးမရဲတရဲဟာလို့စောင့်မျှော်နေသူတဦး...စိတ်ကူးရင်းနဲ့ရင်ထိတ်ပြန်ရ ပန်းရိပ်ပြောက်ခြယ်ကာသတဲ့..အခန်းတဖက်ကအရိပ်သိမ့်ကနဲလှုပ်စဉ်

မျှော်တော်ဇောနဲ့မောလျာတဲ့ခင်ဆီ...ချစ်ရတဲ့သူလာပြီလားရှင်.....”

မှတ်မှတ်ရရအဲဒီနေ့က နှစ်လပိုင်းရဲ့ ဆယ်လေးရက်နေ့ပါတဲ့ ။ ယွင်ချန်ခမြာဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ကဗျာစာ ပေလွှာကိုအထပ်ထပ်အခါခါနမ်းရှုပ်လို့ထိုင်ရမလိုထရမလိုဖြစ်နေတော့တယ် ။ ဒီကဗျာဟာ သူတို့တွေ့ကြ ဖို့အချိန်းအချက်ပေးလိုက်တဲ့စာဆိုတာ အရှင်းကြီးမဟုတ်ပါလား ။ အခုတော့အင်ကြင်းကိုတွေ့ခွင့်ရတော့ မဲ့အပြင် ချိန်းဆိုတာကလဲညအချိန်မှာဆိုတော့ ယွင်ချန်လဲသိကြားသားမို့လား ။ ဇိတ်မေကြွေးကြော်ပြီး လက်ခမောင်းထမခတ်ရုံတမယ်ရှိတာပဲ ။

ဒါနဲ့လရောင်ရွန်းပလုတဲ့ဆယ်ခြောက်ရက်နေ့မှာ ယွင်ချန်ဟာကဗျာထဲကသဲလွန်စအတိုင်းပဲ စွီအိမ်တော် တံတိုင်းကိုမက်မုံကိုင်းတွေပေါ်ကတွယ်တက်လို့ အထဲကိုကြည့်ပါသတဲ့ ။ ကဗျာထဲကအတိုင်းတကယ် ကိုပဲအနောက်ဆောင်လေသာခန်းတံခါးဟာ မသိမသာဟထားတယ် ။ ရွှေထုပ်ကြီးကောက်ရသလို ပျော် သွားတဲ့ယွင်ချန်လဲတံတိုင်းတဖက်ကိုကျော်ချပြီး အနောက်ဆောင်ထဲကိုလှစ်ကနဲဝင်ချသွားပါရော ။ အထဲ မှာတော့ ဟွမ်နမ်ပဲတရူးရူးနဲ့နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ယွင်ချန်မှာတအံ့တဩနဲ့ ကျွန်မလေးကိုနိုးရသတဲ့ ။ အတော်ကြီးကိုနိုးယူမှ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ထလာတဲ့ဟွမ်နမ်လဲ ယွင်ချန်ကိုသူ့ အခန်းထဲမှာတွေ့လိုက်တော့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ဖြစ်သွားတာပဲ ။

“.....အမလေး.....ဘယ်သူတုန်း....ဟင်...ယွင်သခင်လေးမဟုတ်လား.....ဘာလာလုပ်တာတုန်း.....”

“.....ဟဲ့...ဟဲ့...ဒီလိုပါ...ဟွမ်နမ်ရဲ့...မင်းသခင်မလေးက..ဒီနေရာမှာတွေ့ကြဖို့အချိန်းအချက်ပေးထား လို့ငါလာတာပါကွဲ့.....ငါရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်းသာ..မင်းသခင်မလေးကိုတဆိတ်သွားပြောပေးပါလား ကွယ်....ငါဒီကပဲစောင့်နေမယ်.....”

ခဏကြာတော့ ဟွမ်နမ်ပြန်ရောက်လာပြီး တိုးတိုးလေးကပ်ပြောသတဲ့ ။

“.....သခင်မလေးလာနေပြီ....”

ဆယ်မိနစ်လောက်ကိုတစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသလို ဖင်တကြွကြွနဲ့စောင့်ပြီးမှ ရွက်ဝါတစ်စလွင့်ကျလာ သလိုအသံမပေးဘာမပေးနဲ့ဖျတ်ကနဲဆိုတံခါးဝမှာ အင်ကြင်းပေါ်လာသတဲ့ ။ သူ့မျက်နှာကတော့ ခါတိုင်း ယွင်ချန်ရင်းနီးနေကျမျက်နှာထက် နည်းနည်းသာတယ်ဆိုရုံ စိတ်လှုပ်ရှားရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အရိပ်အယောင် တစွန်းတစပေါ်နေပေမဲ့ အင်ကြင်းရဲ့မျက်လုံးနက်နက်တွေကတော့ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ရှိနေတုန်းပဲ ။ ဒါနဲ့ မျက်စိတမှိတ်အတွင်းမှာဘဲ အင်ကြင်းမျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးနေတဲ့အရိပ်တွေလုံးလုံးပျောက်သွားပြီးအလွန် ကိုဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှတဲ့လေသံနဲ့ဆိုတယ် ။

“.....ယွင်လူကြီးမင်းရှင့်..ဒီအနောက်ဆောင်ကိုလာဖို့ဖိတ်ရတာကတော့...ကျွန်မကိုတွေ့ဖို့ဆန္ဒပြင်းပြနေ တယ်ဆိုလို့ပဲ...မယ်မယ်နဲ့အိမ်တော်ကိုစောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးခဲ့အတွက်..ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျေးဇူးတင်စကားပြောသင့်တယ်လို့ထင်မိတာကြောင့်..အခုဆိုချိန်းဆိုလိုက်တာပါ...ယွင်လူကြီးမင်းလိုလူ တယောက်နဲ့ဆွေမျိုးတော်ခွင့်ရတဲ့အတွက်လဲ...ကျွန်မဝမ်းသာမိပါတယ်...ဒါပေမဲ့ကျွန်မရဲ့လက်ပါးစေဟွမ် နမ်ဆီကနေတဆင့်..အချစ်ကဗျာပို့ပေးလာတာတော့အံ့ဩမိတယ်...မယ်မယ်ဆီတောင်တင်ပြဖို့စဉ်းစားမိ သေးပေမဲ့..လူကြီးမင်းရဲ့ဝှက်သိက္ခာနဲ့ကျေးဇူးကိုထောက်ထားပြီး..မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး...ဒီတော့ဒီလိုမျက်နှာ ပူစရာမသင့်တော်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုးကို..ရပ်တန်းကရပ်ဖို့..ကျွန်မကိုယ်တိုင်လာတွေ့ပြီး..မေတ္တာရပ်ခံချင်တာပါ ပဲ.....”

တောက်လျှောက်ကြီးမရပ်မနားပြောနေတဲ့ အင်ကြင်းရဲ့စကားသံဟာ သဘာဝမကျလှပဲကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားတဲ့စာစုတွေကိုရွတ်ပြနေသလိုပဲ ကြက်တူရွေးစာအံ့အသက်ကင်းမဲ့လှသတဲ့ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ယွင် ချန်ရဲ့အရှိုက်ကိုတော့လှလှကြီးထိသွားပြီး အကြာကြီးကြက်သေသေနေမိတော့တာပဲ ။

“.....ဒါ..ဒါပေမဲ့..စွဲမိန်းကလေးရယ်.....ကိုယ်..ကိုယ်ကမင်းနဲ့စကားပြောချင်ရုံသက်သက်ပါ....ပြီးတော့ဒီ ကိုလာတာကလဲ..မင်းကဗျာလေးကနေတဆင့်..ကိုယ့်ကိုဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်လို့ထင်မိလို့ပါ.....”

“.....ဟုတ်ပါတယ်...ယွင်လူကြီးမင်းကိုကျွန်မကဗျာကနေတဆင့်..ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်...ဒီအတွက်အခုလိုပဲ အထင်အမြင်လွဲမှားတာမျိုးရှိနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ..ကျွန်မနားလည်သားပဲ..ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းအခုရုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို..ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလုပ်ချင်တာကြောင့်အရဲစွန့်ပြီး.....လူကြီးမင်းကိုကျွန်မဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ ပါ....ဒီတော့အခုတွေ့ဆုံကြတာကိုရော..ကျွန်မရဲ့ကဗျာကိုပါ..လူကြီးမင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာနားလည်မှုလွဲမှားပြီး တလွဲမျှော်လင့်ချက်မျိုးမထားစေချင်ပါဘူး.....မအပ်မရာတွေတွေ့ပြီးမဖြစ်နိုင်တာကိုလဲ..ရှေ့ဆက်မတိုးစေ ချင်ပါဘူး.....လူကြီးမင်းနားလည်စေချင်ပါတယ်...ဒါပါပဲ.....”

မျက်နှာကသာမပြောင်းလဲဘဲ ရေပြင်လိုတည်ငြိမ်နေပေမဲ့ အသံတွေတုန်နေတဲ့အင်ကြင်းဟာ ခပ်မြန်မြန် ပြောပြီးယွင်ချန်ကိုစကားအစတောင်မခံပဲနဲ့ လှည့်ထွက်သွားပါလေရော ။ ယွင်ချန်ကတော့ ရှက်တာကတ ကြောင်း ၊ အင်ကြင်းကမီးစတဖက်ရေမှုတ်တဖက်နဲ့ သူ့ကိုလှည့်စားတယ်လို့ထင်တာကတကြောင်း ၊ ထင် သလိုဖြစ်မလာလို့ စိတ်ပျက်တာကတကြောင်းနဲ့ ဒေါသထွက်လွန်းလို့တုန်ယင်ပြီးကျန်ခဲ့ရသတဲ့ ။ သူ့ကိုရပ် တန်းကရပ်ဖို့လူကိုယ်တိုင်ပြောချင်သပဆိုရင်လဲ ဟွမ်နမ်ကနေတဆင့်စကားဖြစ်ဖြစ် ၊ စာရိုးရိုးပဲဖြစ်ဖြစ်လဲ ပါးလို့ရနေလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်များဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ကဗျာကို အပင်ပန်းခံရေးပို့နေသေးသလဲဆိုပြီး တော့လဲအံ့ဩမိတယ် ။ ဒါမှမဟုတ်တကယ်ပဲတွေ့ချင်ပါလျက်နဲ့ ယွင်ချန်ကိုနဖူးတွေ့ဒူးတွေ့လူကိုယ်တိုင် ဆိုလိုက်မှကြောက်ပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာဖြစ်နိုင်သေးတာပဲလို့လဲတွေ့မိသတဲ့ ။ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာ များတော့စိတ်ကုန်ပါပြီဆိုပြီး ယွင်ချန်ခမြာထုတ်တောင်ညည်းယူရရှာတယ် ။ ဆောင်းလေပမာပဲ အတွင်း သဘောတွေကလဲ ပြောင်းလဲနိုင်လွန်းတယ်ဆိုပြီး အင်ကြင်းကိုတမ်းတမ်းစွဲနေရာကနေ မုန်းမိမလိုတောင် ဖြစ်လာတော့တယ် ။ ယွင်ချန်စိတ်ထဲမှာ စကျင်ကျောက်သားပန်းပုလိုအေးစက်ပြီးခံစားချက်မဲ့လှတဲ့ မိန်းမ လှဟာသူ့ကိုသက်သက်အရူးလုပ်နေတာလို့ ထင်မိတာကိုး ။

အဲဒီလိုတွေဖြစ်ကြပြီးဒုတိယမြောက်ညမှာ ယွင်ချန်တယောက် သူ့ဧည့်ဆောင်မှာအိပ်ပျော်နေတုန်း ည အမှောင်ထဲမှာတယောက်ယောက်က သူ့ကိုလာပြီးလှုပ်နှိုးတယ် ။ ယွင်ချန်လဲအိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ထထိုင်ပြီး မီးခွက်ကိုထွန်းကြည့်တော့ အင်ကြင်းရဲ့ကျွန်မလေးဟွမ်နမ်ဖြစ်နေသတဲ့ ။

“.....သခင်လေး..ထ..ထ...သခင်မလေးလာနေပြီ....”

တိုးတိုးလေးပြောပြီးဟွမ်နမ်လဲအသာလေးထွက်သွားရော ။ ယွင်ချန်ကတော့အိပ်ရာပေါ်မှာ နားမလည် တလည်နဲ့အိမ်မက်များမက်နေသလားဆိုပြီး မျက်စိတွေပွတ်သတ်လို့ထိုင်တွေးနေသေးတယ် ။ ခဏကြာ တော့မှဟွမ်နမ်ပြောခဲ့တာကို ရုတ်တရက်နားလည်သွားပြီး ဝတ်ရုံတထည်ကိုကယျာကယာထလဲရတာပဲ ။ ဘယ်လောက်မှမကြာလိုက်ပါဘူး ။ ကျွန်မလေးကိုအဖော်ပြုပြီး ရှက်သွေးဖျန်းလို့ဖျော့ညှိနီထွေးနေတဲ့အင် ကြင်းရောက်လာသတဲ့ ။ သူ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာတော့ ခါတိုင်းမြင်နေကျ အေးစက်စက်မျက်နှာသေအစား စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မရေမရာအရိပ်အယောင်အပြည့်နဲ့ ။ ရှက်ရိပ်တွေဝဲလို့ တောင်မတ်မတ်နဲ့ခွံငြားလှတဲ့ကိုယ် ဟန်လဲမရှိတော့ပဲ ဟွမ်နမ်အပေါ်ကိုပဲလုံးလုံးလျားလျားမှီထားရသတဲ့ ။ အင်ကြင်းဟာသူ့ရဲ့မာနရောင်လျှံ ပြီးမောက်မာအေးစက်တဲ့မျက်နှာဖုံးကိုလုံးလုံးလျားလျားခွာချခဲ့လေတော့ အခုမှပဲယောက်ျားပျိုတယောက် ရဲ့ရှေ့မှာတုန်ယင်ရှက်ကြောက်နေတဲ့ သာမန်မိန်းကလေးပုံပေါက်လာတော့တယ် ။ သူ့အပြုအမူတွေ ၊ သူ ယွင်ချန်ကိုပြောခဲ့သမျှတွေအတွက်လဲတောင်းပန်ခြင်းမရှိသလို ၊ ညကြီးမင်းကြီးယွင်ချန်ဆီ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမ ဆင့်လာရတာကိုလဲရှင်းပြမနေပဲ မှိုင်းညှို့နေတဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ပဲ ယွင်ချန်ကိုစိုက်ကြည့်နေပါသတဲ့ ။

ဆံနွယ်တွေပုခုံးပေါ်မှာဝေဖြာပဲ့ပျံကျနေတဲ့ သူ့အခန်းထဲကမိန်းမလှကိုကြည့်ရင်း ယွင်ချန်ကတော့ရင်တ ဆတ်ဆတ်ခုန်လို့ ။ ကြောက်ဒူးတုန်တယ်ပဲဆိုချင်ဆို ဒီမိန်းကလေးကိုသူမထိရဲသေးတာတော့အမှန်ပဲ ။ ဒါ ပေမဲ့အင်ကြင်းရဲ့မျက်နှာလေးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့တင် သူ့ကိုပြောခဲ့သမျှတွေအတွက်စိတ်ဆိုးခဲ့ရတာတွေလဲ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်ရေမတင်သလို ပြေလျော့ကျခဲ့ပြီဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်သူသိလိုက်တယ် ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲဟွမ်နမ်ကဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ခေါင်းအုံးတလုံးကိုယူလာပြီး ယွင်ချန်ရဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ နေရာချလိုက်ပြီး ထွက်သွားပါလေရောတဲ့ ။ ဟွမ်နမ်ထွက်သွားတာနဲ့ အင်ကြင်းပထမဆုံးလုပ်တာကတော့ ယွင်ချန်ထွန်းထားတဲ့မီးခွက်ကိုငြိမ်းလိုက်တာပါပဲ ။ စကားကတော့ရောက်ကတည်းက တခွန်းမှမဟသေး ဘူး ။ ယွင်ချန်ကအမှောင်ထဲမှာစမ်းပြီးသွားရင်း အင်ကြင်းရဲ့တုန်ယင်လှိုက်ဖြာတဲ့ကိုယ်အိထွေးထွေးလေး ကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကြည့်တော့ အလိုက်သင့်ပါလာပါသတဲ့ ။ ကြာရိုးကလေးတွေလို သွယ်ပျောင်းနေတဲ့

လက်မောင်းလေးတွေနဲ့ ယွင်ချန်ရဲ့လည်ကိုခိုတွယ်ပြီး ဒူးမခိုင်တော့သလိုအိပ်ရာပေါ်ကိုလှဲချလိုက်တဲ့အထိလဲ အသက်ရှူသံမြန်မြန်ပြင်းပြင်းကလွဲရင် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့ဘူး။ ။

အချိန်တွေဟာပျံသန်းပြေးလွှားနေသလိုပဲ အလျင်အမြန်ကုန်ဆုံးသွားပြီးမကြာခင်ပဲပုချိန်ပုထိုးတော်ကြီး ဆီကကြေးခေါင်းလောင်းသံချိုချိုကိုကြားလိုက်ကြရတယ်။ အရှေ့အရပ်ဆီကနီပြေပြေအရောင်တောင် မလာတတ်သေးခင် ကြယ်မဝင့်တဝင်အချိန်မှာပဲ ဟွမ်နမ်ရောက်လာပြီး အင်ကြင်းကိုလာခေါ်ပါလေရော။ ဒီလိုနဲ့မနေ့ညကလိုတိတ်တဆိတ်ပဲ အင်ကြင်းဟာထပြီးအဝတ်အစားတွေကိုသပ်ရပ်ပြုပြင်ပြီးချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားတယ်။ နှုတ်ဆက်စကားတောင်မဆိုပဲမိုန်ပျောက်သွားတဲ့ကြယ်ဖြူလို ဖျတ်ကနဲပျောက်သွားပြန်တဲ့အင်ကြင်းရဲ့နောက်မှာတော့ယွင်ချန်ရဲ့အခန်းတံခါးလေးသာ အသံမမြည်ပဲအသာစေ့ပိတ်ကျန်ခဲ့သတဲ့။ ။ မနေ့ညကတညလုံးလဲ အင်ကြင်းဟာစကားတစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းမှကို မပြောခဲ့ဘူး။ ယွင်ချန်သာ သူစီကုံးထားခဲ့တဲ့ အင်ကြင်းရဲ့အလှဘွဲ့တွေ ၊ အင်ကြင်းကိုဘယ်လောက်စွဲလန်းခဲ့ရပုံတွေကို တညလုံးတတွတ်တွတ်ပြောနေခဲ့ပေမဲ့ အင်ကြင်းကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲခေါင်းခွေဝင်ပြီး တခါတရံအနမ်းပွင့်ကလေးတွေခြေချပြီးတော့ပဲ အသံတိတ်တုန်ပြန်တာပဲရှိတယ်။ ။

ယွင်ချန်လဲသူအိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ငြင်ငြင်သာသာနဲ့အသံတချက်မမြည်ပဲစေ့သွားခဲ့တံခါးကိုပဲစိုက်ကြည့်ရင်း မနေ့ညကအဖြစ်အပျက်တွေဟာတကယ်ပဲလား ၊ ဒါမှမဟုတ်သူစီကုံးပြီးချောက်အိမ်မက်ရှည်ကြီးမက်နေခဲ့တာလားဆိုတာကို ဝေခွဲမရဘူး။ ။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါလို့ဆိုရအောင်ကလဲ အင်ကြင်းရဲ့အရုဏ်အရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်က လှုပ်ရှားပြုမူဟန်လေးတွေ ၊ တံခါးကနေလှမ်းထွက်သွားဟန်လေးတွေက အိမ်မက်ဆန်တိုးတိတ်လှပြန်တယ်။ ။ အိမ်မက်ဆိုရအောင်ကလဲ အင်ကြင်းရဲ့နံ့သာရနံ့ဟာအခုအချိန်အထိအခန်းထဲမှာဝေ့ဝဲဆဲပဲ။ ။ အင်ကြင်းသုံးသွားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပုဝါအသေးလေးမှာပေနေတဲ့ ပါးနီတွေကလဲ မနေ့ညကအဖြစ်အပျက်ဟာတကယ်ပါဆိုတာကို သက်သေထူနေပြန်တယ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာတကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒီလိုလဲသေချာရော ယွင်ချန်မှာလဲနေရာကနေ ဆတ်ကနဲထထိုင်မိပါသတဲ့။ ။ အင်ကြင်းလိုအိမ်ခြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ပဟေဠိဆန်ဆန်မထုံတက်သေးနေတတ်တဲ့မိန်းကလေးကသူ့အခန်းကိုညသန်းခေါင်မှာ အရက်တွေ၊ မာနတွေ၊ သိက္ခာတွေကိုခဝါချပြီးလာတယ်ဆိုတာ အချစ်စိတ်ရဲ့စေ့ဆော်မှု

ကြောင့်လား ၊ ရမ္မက်စိတ်ရဲ့ညှို့ငင်မှုသက်သက်ပဲလားဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်မှပဲသိတော့မယ်လေ ။
ယွင်ချန်အနောက်ဆောင်လေသာခန်းဆီသွားမိတဲ့ညမှာတောင် အင်ကြင်းကိုယ်တိုင်ကပဲ “ လူကြီးမင်းရဲ့
စိတ်ထဲမှာနားလည်မှုလွဲမှားပြီးတလွဲမျှော်လင့်ချက်မျိုးမထားစေချင်ပါဘူး...မအပ်မရာတွေတွေ့ပြီးမဖြစ်နိုင်
တာကိုလဲရှေ့ဆက်မတိုးစေချင်ပါဘူး..” လို့ပြောခဲ့တာတောင် သူတလုံးမကျန်မှတ်မိနေသေးတာပဲဟာ ။
တကယ်လို့များအင်ကြင်းကလဲသူ့ကိုမေတ္တာရှိနေခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုစကားမျိုးကိုပြောခဲ့မှာလဲ ။
မချစ်ပဲနဲ့ရမ္မက်အလိုသက်သက်ကြောင့်ပဲလာတယ်ဆိုရအောင်ကလဲ ဒီလောက်အိန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့အထက်
တန်းလွှာမိန်းမပျိုကဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပါပဲ ။ ယွင်ချန်လဲတွေ့ရင်းနဲ့ပဲခေါင်းတွေမတရားရှုပ်
လာလို့ဘာကြောင့်ပဲလာလား ၊ ချစ်တဲ့သူ့ကိုတွေ့နေရရင်တော်ပါပြီလို့ပဲသဘောထားလိုက်ရတော့တယ် ။

ဟုတ်တယ်လေ..ချစ်သူနဲ့ညအချိန်မှာနှစ်ကိုယ်တည်းအချိန်ကုန်လွန်ရတာဟာ ယွင်ချန်အတွက်ကတော့
နတ်ဘုံနဲ့တောင်မလဲနိုင်ဘူး ။ ဒါကြောင့်အခုလာမဲ့ညမှာလဲ မှောင်မည်းနေတဲ့သူ့အခန်းကျဉ်းလေးကို ပုလဲ
လိုလဲဖြူငွေရောင်ဝင်းလက်လို့ ကျောက်စိမ်းလိုနွေးထွေးစိမ်းမြတ်အလင်းမှိုန်ပြုပြန် သာယာလင်းချင်းစေမဲ့
ချစ်ရတဲ့အင်ကြင်းလာဦးမလားဆိုပြီး နာရီမလပ်စောင့်နေမိပါသတဲ့ ။ ဒီညမှာလဲပြန်လာမယ်ဆိုတော့အရိပ်
အယောင်တော့ပြမသွားပေမဲ့ ယွင်ချန်ကတော့စောင့်မြဲစောင့်တာပဲ ။ ညရောက်ဖို့အတွက်အချိန်တွေကလဲ
ကုန်ခဲ့လိုက်တာ တွားသွားနေသလားမှတ်ရတယ် ။

ယထာဘူတကျကျတွေ့ကြည့်ပြန်တော့လဲ သူ့ကိုချစ်မိသွားတာထက် လျှပ်တပြက်ရမ္မက်ဆန္ဒစိတ်အလို
ကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့လာတာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ ။ ဒါဆိုရင်တော့အင်ကြင်းလိုဉာဏ်ကြီးတဲ့မိန်းကလေးအတွက်
မနေ့ညက သူမဆင်မခြင်နဲ့စခဲ့တဲ့အချစ်ဇတ်လမ်းကိုရပ်တန်းကရပ်ဖို့ဖြစ်ဖြစ် ၊ ပြန်သုံးသပ်ဖို့ဖြစ်ဖြစ်အချိန်
ယူတဲ့အနေနဲ့ ဒီညတော့မလာလောက်တော့ဘူးလို့လဲ ယွင်ချန်တွေ့မိပြန်တယ် ။ နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမ
တွေကိုနားလည်ဖို့ကြိုးစားနေတာကိုရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ပဲဆုံးဖြတ်လိုက်
တော့သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ယွင်ချန်မှာ တခါကကိုယ်ယောင်လာပြသွားဖူးတဲ့ညနတ်သမီးကို ညတိုင်းစောင့်ရတဲ့အ
လုပ်တခုပိုလာရော ။ ညပေါင်းများစွာစောင့်မဲ့သာစောင့်ရပေမဲ့ အင်ကြင်းကတော့လုံးလုံးပေါ်မလာတော့
ပြန်ဘူး ။ မျှော်တော်ဇောနဲ့မောတဲ့ယွင်ချန်ဟာပထမတော့စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းရုံသာရှိပေမဲ့ ကြာလာတဲ့အခါ

အင်ကြင်းတယောက် မာယာတသိန်းအပလိန်းအန္တနဲ့ သူ့ကိုလှည့်စားပြန်ပြီလို့သံသယဝင်လာမိပြန်ရော။ တညတာအလိုအတွက်သူ့ကိုအသုံးများချသွားသလားဆိုပြီး အမျက်ထွက်ချင်တဲ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီးစောင့်မြဲစောင့်ရတယ်။ အင်ကြင်းလာရင်ထွန်းရအောင်နဲ့သာဆီတွေ ၊ ဖယောင်းတိုင်မွှေးတွေ ဝယ်ထားရတာလဲ အမောပေါ့။ ဒါပေမဲ့လဲ ညတိုင်းအခန်းထောင့်မှာ သူထွန်းထားတဲ့အမွှေးတိုင်ခွေရဲ့ ပြာအေးစက်စက်တွေ ကြွေကျကုန်ဆုံးတာကိုကြည့်ပြီး မိုးလင်းသွားတာရချည်းပါပဲ။ ဒါနဲ့နည်းနည်းမှ စိတ်ပြောင်းလိုပြောင်းငြားဆိုပြီးစာဖတ်ဖို့ကြံပြန်တော့လဲ ချွတ်ချွတ်သံကြားတိုင်းနားစွင့်နေမိပြန်တော့အလုပ်မဖြစ်ပြန်ဘူး။ တခါများတော့ ခိုးသူကြီးများလိုပဲသူ့အဆောင်နောက်ကစွီအိမ်တော်ရဲ့မလွယ်ပေါက်ကိုတောင် သွားစမ်းမိပါသတဲ့။ တံခါလေးကတော့စေ့စေ့ကြီးပိတ်ထားတဲ့အပြင် အတွင်းဘက်ကမင်းတုန်းထိုးသော့ခတ်ထားဟန်နဲ့ တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ဘူး။

အင်ကြင်းသူ့ဆီလာခဲ့ပြီးပထမညနောက်ပိုင်းစစချင်းတော့ ယွင်ချန်ကစွီအိမ်တော်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးခြေဦးမလှည့်မိအောင်ရှောင်တယ်။ တော်ကြာနေ မလုံတဲ့အိုးတုတ်မိုးရုံနဲ့အာတာမျိုးမဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ သူ့စိတ်ထဲမှာအင်ကြင်းကသူ့ဆီလာဦးမယ်လို့လဲမျှော်လင့်နေသေးတော့ သူတို့ရဲ့ချစ်ကိစ္စကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖိတဲ့သဘောပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့လဲအင်ကြင်းရဲ့အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရတာ သုံးလေးရက်ကြာလာတဲ့အခါ သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ ယွင်ချန်ဟာ စွီအိမ်တော်ကိုအလည်သွားမိပြန်ပါရော။ စွီကတော်ကတော့အရင်ကလိုပဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ယွင်ချန်ကိုနေ့လည်စာစားပြီးမှပြန်ဖို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့နေ့လည်စာစားဖို့စားပွဲမှာထိုင်ကြတော့ အင်ကြင်းဟာခါတိုင်းလိုပဲမတုန်မလှုပ်အေးစက်စက်မျက်နှာနဲ့ ထမင်းအတူလာစားသတဲ့။ ယွင်ချန်စိတ်ပူသလို သူတို့ရဲ့အချစ်ရေးကြောင့်အမူအရာပျက်ဖို့နေနေသာသာ ဘယ်နှယ်မှတောင်မနေဘူး။ နေ့လည်စာစားနေကြတဲ့တချိန်လုံးမှာ အင်ကြင်းများအရိပ်အယောင်ပြလိုက်လေ မလားဆိုပြီးယွင်ချန်ကသာရင်တဖိုဖိုနဲ့အကဲခတ်ရပေမဲ့ အင်ကြင်းကတော့မျက်တောင်တချက်မခတ်ဘူး။ ဒါနဲ့စိတ်တိုလာပြီးပြောင်ပြောင်ကြီးစိုက်ကြည့်ပြန်တော့လဲ သူ့ကိုရှိတယ်လို့တောင်အသိအမှတ်ပြုဟန်မရတဲ့ပုံနဲ့အေးအေးပဲထမင်းဆက်စားနေတာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ နားမလည်နိုင်တော့တဲ့ယွင်ချန်လဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်လှည့်စားတယ်ပဲဆိုဆို စွီကတော်ကသူတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကိုရိပ်မိသွားလို့အင်ကြင်းကအမူအရာမပျက်ရအောင်နေနေတာပါလို့ပဲ ဖြေတွေးတွေးလိုက်ရသတဲ့။ ခက်လိုက်ပုံများပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲနှစ်ပတ်သာလွန်သွားတယ်။ အခြေအနေကတော့ဒုံရင်းပါပဲ။ ယွင်ချန်ကတော့ သူ့မိတ်ဆွေယန် ကမြို့ထဲအိမ်ကိုအလည်ခေါ်ရင်တောင် ဘယ်တော့မှညအိပ်ညနေမသွားဘူး။ ဘုံကျောင်းကိုပဲပြန်တာ။ အင်ကြင်းများစိတ်ကူးပေါက်လို့လာခဲ့ရင် လွဲသွားမှာစိုးသလေ။ ပုချိန်မှာတပတ်ဆယ်ရက်နေပြီး နေပြည် တော်ကိုသွားမဲ့အစီအစဉ်လဲပျက်သလောက်ဖြစ်နေပြီ။ အင်ကြင်းလာခဲ့ဖူးတဲ့သူ့အခန်းကနေကို မောင်ကြီး မပြန်နိုင်တယ်ဖြစ်နေမှကိုး။ ညဆိုမီးမိန်ပြအောက်မှာ ရောက်လာမဲ့ချစ်သူကိုစောင့်လို့၊ နေ့တွေမှာတော့ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာစာမေးပွဲအတွက်စာကြည့်ရမဲ့အစား အကြောင်းရေခြောက်ဆယ်လောက်ရှိမဲ့ကဗျာရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်ကိုစပ်ရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်စေသတဲ့။

“..အပြောကျယ်တဲ့အဏ္ဏဝါပြာမင်လဲမှာ..ခင်ကိုလိုက်ရှာသော်လဲမတွေ့..
လေပြေအဝေ့မှာကွဲအက်လာတဲ့တိမ်တွေထဲ..ကဲကြည့်မိသော်လဲမမြင်..
သူဇာခင်နတ်ပျိုမယ်..မောင်ငိုအောင်ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ခဲ့ပြီလားကွယ်...”

လို့အစချီတဲ့ကဗျာကတော့တညမှာကိုယ်ယောင်လာပြဖူးတဲ့ နတ်မိမယ်ကိုလာနီးနီးနဲ့မျှော်နေသူတဦးရဲ့ ကြည့်နူးမှုတွေ ၊ တမ်းတခြင်းတွေကိုရေးဖွဲ့ထားတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့မထင်မှတ်တဲ့ညတညသန်းခေါင်ကျော်မှာ မိုးနတ်မင်းကယွင်ချန်ရဲ့ပူဆွေးနေတဲ့နှလုံးသားကိုမကြည့်ရက်တော့သလိုပဲ မလွယ်ပေါက်တံခါးကြိတ်ဖွင့် သံကြားလိုက်ရပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ယွင်ချန်လဲအရောသောပါးပြေးထွက်ကြိုမိတော့ ဟွမ်နမ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ လေးကသူ့ကိုမြင်တော့ အင်ကြင်းကသူ့အတွက်မလွယ်ပေါက်ရဲ့တံခါးသော့အပိုတစ်ချောင်း လုပ်ထားတာ လာပို့ခိုင်းကြောင်းနဲ့ နောက်ဆိုရင်ဒီသော့ကိုသုံးလို့ယွင်ချန်က အင်ကြင်းကိုအနောက်ဆောင်လေသာခန်း မှာလာတွေ့နိုင်ကြောင်းပြောပြတယ်။ ခြေထောက်တောင် မြေကြီးနဲ့မထိတော့ဘူးထင်ရအောင် ဝမ်းသာ နေတဲ့ကြားကတောင် ယွင်ချန်မှာအင်ကြင်းရဲ့ဉာဏ်သွားပုံကိုကြက်သီးထမိပါသေးသတဲ့။

ဒီနောက်တော့ အနောက်ဆောင်လေသာခန်းမှာ အင်ကြင်းနဲ့ယွင်ချန်ဟာတညခြားတခါဆိုသလို ၊ လူ လစ်ရင်လစ်သလောက်ချိန်းချက်ပြီးတွေ့ကြတော့တယ်။ တွေ့ဖို့အခွင့်အရေးရပြီဆိုတာနဲ့ ယွင်ချန်ဆီကို ဟွမ်နမ်ကနေတဆင့်စာလေးရောက်လာပြီးရင် အင်ကြင်းပေါ်လာတာပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်းသန်းခေါင်ကျော်

တာနဲ့အင်ကြင်းရောက်လာပြီးအရက်မတက်ခင်ဆိုရင်ပြန်သွားရော ။ အခုတော့ယွင်ချန်ဟာစိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ပျော်နိုင်ပြီ ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ခရီးအစဟာကမောက်ကမနဲ့အဖုအထစ်တွေရှိခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့လဲ ဘဝကိုရိုးမြေကျအတူဖြတ်သန်းကြဖို့တောင် သစ္စာဆိုခဲ့ကြတဲ့အဆင့်ရောက်နေမှကိုး ။ အခုလိုကျတော့လဲ စကျင်ကျောက်လိုအေးစက်လှတဲ့ မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထားလေ့ရှိသူလေးက နှလုံးပူနွေးလှတာကိုယွင်ချန် တယောက်တအံ့တဩနဲ့သိလိုက်ရသတဲ့ ။ အချစ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ အင်ကြင်းဟာနေခြည်ဝါဝါနမ်းရှုပ်တာခံရ လို့ပွင့်အာလာတဲ့ပန်းငုံလေးလိုပဲ ယွင်ချန်ကိုအကြွင်းမဲ့ချစ်ရှာတယ် ။ ပြီးတော့ ပညာတတ်ပြီးထက်မြက်သူ အင်ကြင်းဟာ တချို့မိန်းကလေးတွေလိုဖာသိဖာသာမနေပဲနဲ့ ယွင်ချန်လေ့လာနေတဲ့စာပေတွေ ၊ သူ့အနာ ဂါတ်ရည်မှန်းချက်တွေပေါ်မှာလဲ စိတ်ဝင်တစားရှိတတ်လေတော့ ယွင်ချန်မှာတမျိုးအထင်ကြီးရပြန်တယ်။ ဒီလိုတွေ့ကြတဲ့ညတိုင်းမှာချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာ အနောက်ဆောင်လေသာခန်းအမှောင်ထဲမှာအတူလှဲကြ ရင်းစကားတွေမဆုံးနိုင်အောင်ပြောတတ်ကြသတဲ့ ။ လူခြေတိတ်ချိန်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်ပေမဲ့ လူမိ သွားနိုင်တော့တယောက်နားထဲကိုတယောက် လေသံလေးနဲ့ပဲပြောကြရတာပေါ့လေ ။ အင်ကြင်းကတော့ ဒီလိုညတိုင်းခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ယွင်ချန်ကိုလာတွေ့ရတဲ့အဖြစ်အတွက် နည်းနည်းတောင်နှောင်တရတွန့် ဆုတ်မိဟန်မတူဘူး ။ ယွင်ချန်ကအင်ကြင်းကိုတောင်းပန်တိုင်းလဲ အနမ်းလေးနဲ့အတူခပ်တိုးတိုးပဲတုန့်ပြန် တတ်သတဲ့ ။

“.....တစ်တက်စားလဲကြက်သွန်..နှစ်တက်စားလဲကြက်သွန်မဟုတ်လား..မောင်ရယ်..ဖြစ်ပြီးမှတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ...ကျွန်မကမောင့်ကိုချစ်မိတာကိုး.....”

ယွင်ချန်ကဒီလိုအသည်းတယားယားနဲ့မေးမိတော့ အင်ကြင်းကခပ်ပြုံးပြုံးပဲပြန်ဖြေတယ် ။

“.....တကယ်လို့စွဲဒေါ်ဒေါ်ကကိုယ်တို့အကြောင်းကို..သိသွားမယ်ဆိုရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..အချစ်ရဲ့.....”

“...ဒီတော့လဲနားဖောက်ပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့..မောင်ရယ်...သန်းခေါင်အပြင်ညဉ့်မနက်နိုင်တော့ပါဘူး ကွယ်..မောင့်လိုသမက်ကိုရတဲ့အတွက်မယ်မယ်လဲဝမ်းသာမှာပါ.....”

ဉာဏ်သွားသလိုအဲဒီခေတ်မိန်းကလေးအနေနဲ့တော့ အတော်လေးဝံ့စားလှတဲ့အင်ကြင်းကိုယွင်ချန်မှာ လက်ဖျားခါပြီးရင်းခါနေရတော့တာပါပဲ ။

“.....အင်း...မကြာခင်တော့မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ..စွီဒေါ်ဒေါ်ကိုတို့တွေမေတ္တာမျှနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း... အရင်ပြောပြပြီးနားဖောက်ပါ့မယ်ကွယ်....”

အင်ကြင်းကတော့ ခပ်အေးအေးပဲဒီအကြောင်းကိုစကားထပ်မစတော့ဘူး ။ ဒီလိုနဲ့နေပြည်တော်မှာကျင်း ပမဲ့စာပေအရည်အချင်းစစ်ပွဲရက်ကလဲအလွန်ကပ်လာတော့ ယွင်ချန်မှာမသွားမဖြစ်သွားရတော့မဲ့အခြေ အနေဖြစ်လာတယ် ။ ယွင်ချန်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ အင်ကြင်းကိုအသိပေးလိုက်ရင် ငိုယိုတားမြစ်မယ်လို့ထင်မိပေ မဲ့အင်ကြင်းကတော့ ထမင်းကြမ်းယပ်ခတ်စားတာထက်တောင်အေးသေးသတဲ့ ။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ယုံ ကြည်စိတ်ချတဲ့အင်ကြင်းဟာ သူ့ချစ်သူအချိန်တန်ရင်ချည်တိုင်ကိုပြန်လာမှာပဲဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ယွင်ချန်နေ ပြည်တော်ကိုသွားမဲ့ကိစ္စကို ဟိုနားဒီနားခဏသွားသလောက်ပဲ သဘောထားဟန်တူတယ် ။

“.....စာမေးပွဲအတွက်ဆိုရင်တော့..သွားရမှာပေါ့..မောင်ရယ်...နေပြည်တော်ဆိုတာကလဲ..ပုချိန်ကနေဆို ရင်နှစ်ရက်သုံးရက်ခရီးပဲဟာ...နွေပေါက်တာနဲ့မောင်ကျွန်မဆီပြန်လာနိုင်သားပဲ..မောင်ကိုကျွန်မလွမ်းနေ မှာပါ....စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါကွယ်...”

ယွင်ချန်နေပြည်တော်ကိုမသွားခင်ညမှာတော့ ဆုံနေကြနေရာမှာအင်ကြင်းကိုတညလုံးစောင့်နေပေမဲ့ အကြောင်းတခုခုကြောင့်အင်ကြင်းကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ဘူး ။ နောက်တနေ့မနက်မှာတော့ ချစ်သူကိုနှုတ် နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်မရဘဲ ယွင်ချန်လဲနေပြည်တော်ခရီးစရတော့တယ် ။

အဲဒီနှစ်ရဲ့ဆောင်းဦးမှာကျင်းပမဲ့နန်းတွင်းစာစစ်ပွဲမတိုင်ခင်လေးတင် နွေနှောင်းပိုင်းမှာတော့ပုချိန်မြို့ကို ယွင်ချန်ခဏပြန်လာသေးသတဲ့ ။ စွီအိမ်တော်ကိုသွားလည်တော့ စွီသခင်မကြီးကပုံမှန်အတိုင်းပဲလှိုက်လှဲ စွာကြိုဆိုတာပဲ ။ ခဏတဖြုတ်ပဲနေမဲ့အတူတူတော့ ဘုံကျောင်းကိုသွားမနေတော့ဘဲ သူတို့အိမ်တော်မှာပဲ

တည်းခိုဖို့တောင်တိုက်တွန်းနေဟန်ထောက်တော့ သူနဲ့အင်ကြင်းရဲ့အချစ်ကိစ္စကိုလုံးလုံးရိပ်မိသေးဟန်မ
တူဘူး ။ ဒါမှမဟုတ်သူ့ကိုသမက်လောင်းအနေနဲ့ရည်မှန်းထားလို့လဲဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ယွင်ချန်မှာကိုယ်
ဖက်ကိုယ်ယက်ပြီးတောင်တွေးမိသေးသတဲ့ ။ ဒါနဲ့အင်ကြင်းကို နေ့ညအချိန်မရွေးတွေ့နိုင်မဲ့အခွင့်အရေး
ဆိုတော့ဝမ်းသာအားရနဲ့လက်ခံလိုက်ပြီး စွဲအိမ်တော်မှာပဲတစ်ပတ်တည်းခိုခဲ့ပါရော ။ အဲဒီခုနစ်ရက်ဟာ
ယွင်ချန်အတွက်တော့ လောကနိဗ္ဗာန်ပါပဲ ။ ခါတိုင်းလိုချစ်ရသူကို မှောင်ရိပ်ထဲမှာပဲတွေ့ရတာမျိုးမဟုတ်
ပဲနေရောင်အောက်မှာ မြူးထူးရွှင်ပြနေတာကိုမြင်နေရတာဟာလဲ တမျိုးကြည်နူးစရာကောင်းလှပေတာ
ကိုး ။ တနေ့တနေ့ သူရယ် ၊ အင်ကြင်းရယ် ၊ အင်ကြင်းရဲ့မောင်ဟွန်လန်းဟာ ဥယျာဉ်တော်ထဲဆင်းပြီး
မြက်ပင်ရှည်တွေ ၊ ငွေရောင်ကျူပင်တွေခူးသင်ကြပြီး လှေကလေးတွေယက်လို့ ပန်းလွှာတွေမျောပါထုံ
သင်းနေတဲ့ စမ်းကလေးထဲလွှတ်ကြတယ် ။ ပန်းတွေကြားထဲမှာ ရွှေရောင်ဖာတောင်ပံပါးတလက်လက်
နဲ့ခရမ်းရောင် ၊ အစိမ်းရောင်ပုစဉ်းတွေကိုလိုက်ဖမ်းကြတယ် ။ ယွင်ချန်ကတော့ အင်ကြင်းနဲ့သူ့ရဲ့လူမသိ
သူမသိချစ်ဖတ်လမ်းအတွက် အပျော်ကြီးပျော်လို့သာနေတော့သတဲ့ ။

အဲ...လူမသိသူမသိဆိုပေမဲ့ အင်မတန်မျက်စိစူးတဲ့သူမိတ်ဆွေယန်ဆီကနေတော့ ဖုံးကွယ်လို့မရခဲ့ဘူး ။
ယွင်ချန်ပုချိန်မြို့ကိုပြန်ရောက်လာတယ်ကြားတော့ ယန်ကသူ့ကိုစွဲအိမ်တော်မှာလာတွေ့တယ် ။ ယွင်ချန်
နဲ့အင်ကြင်းကိုတချက်ပဲကြည့်ပြီး ယန်ကမေးတော့တာပဲ ။

“...ခင်ဗျားတို့ဟာမရိုးဘူးနော်..ယွင်ချန်..အခုဘယ်အခြေအနေရောက်နေပြီလဲဗျ.....”

အပြင်လူတောင်ရိပ်မိမှတော့ အင်ကြင်းဘယ်လောက်ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း ၊ စွဲကတော်ကလဲဝမ်း
နဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့အမေမဟုတ်ပါလား ။ ချက်ခြင်းသိသွားတာပေါ့ ။ နောက်ရက်မှာ ချက်ခြင်းပဲ အင်ကြင်း
ကိုခေါ်မေးသတဲ့ ။ အင်ကြင်းကတော့ လုံးဝဥသံယုံကြည်စိတ်ချမှုမျိုးနဲ့ပြန်ဖြေတာပဲ ။

“.....ဟုတ်ပါတယ်..မယ်မယ်...ကျွန်မတို့မေတ္တာမျှနေကြပါပြီ...အခုလဲသူနေပြည်တော်ကအရည်အချင်း
စစ်စာမေးပွဲကိုအောင်တာနဲ့ပြန်လာပြီး..မယ်မယ်ကိုနားဖောက်မယ်လို့ဆိုပါတယ်....”

ယွင်ချန်နေပြည်တော်ကိုပြန်မသွားခင်ညနေမှာတော့ အင်ကြင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့အခွင့်အရေးရသတဲ့။ ယွင်ချန်ကတော့သက်ပြင်းတချချနဲ့ ခွဲရမှာသိမြညာရယ်လုပ်နေပေမဲ့ အင်ကြင်းကယွင်ချန်နဲ့ပြန်ဆုံရမယ်ဆိုတာမြေကြီးလက်ခတ်မလွဲသေချာနေသလိုကို ခပ်အေးအေးပဲ။ အဲဒါဟာအင်ကြင်းရဲ့တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ကွဲထွက်နေတဲ့စရိုက်တွေထဲကတခုပေါ့။ ယွင်ချန်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာတုန်ယင်လှိုက်မောနေတတ်တဲ့မိန်းကလေးဟာ အရေးကြီးလာရင်ယောက်ျားကြီးဖြစ်တဲ့ယွင်ချန်ထက်တောင် သက်လုံကောင်းပါသေးသတဲ့။ ဆုံးဖြတ်စရာရှိတာတွေကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့အပြင် ဘာချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေမှကြားဝင်မခံဘူး။ အခုလဲယွင်ချန်ကသာ ဝမ်းနည်းညှိုးငယ်နေပေမဲ့အင်ကြင်းကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲနှစ်သိမ့်တယ်။

".....တစ်သက်လုံးခွဲရမှာမှမဟုတ်တာ..မောင်ရယ်..အားတင်းမှပေါ့...အခုခွဲကြရတာဟာ..နောင်တချိန်မှာနီးကြရဖို့ပဲမဟုတ်လား..ရှေ့ရေးဆိုတာကလဲရှိသေးတယ်လေ..ကျွန်မမောင်ကိုစောင့်နေမှာပါ....."

အဲဒီညမှာတော့ စွဲကတော်ကယွင်ချန်အတွက်နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲကျင်းပပေးတယ်။ စားသောက်ပြီးကြတော့ ယွင်ချန်ကအင်ကြင်းကို ခုနစ်ကြီးတပ်စောင်းတီးပြဖို့ တောင်းဆိုသတဲ့။ အင်ကြင်းရဲ့လက်သံကိုလူမမြင်ရဘဲတခါနဲ့ သူတို့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိကြသေးခင်တခါပဲ ကြားဖူးတာကိုး။ ဒါတောင်အဲဒီတုန်းကအင်ကြင်းစောင်းတီးနေတုန်း သူ့အနားကပ်သွားမိတော့ငေါက်ကနဲထထွက်သွားလိုက်တာ ပြန်ကိုပေါ်မလာတော့ဘူး။ အခုတော့ယွင်ချန်လဲသွားခါနီးလာခါနီးမှာ အလိုလိုက်ရှာတဲ့အနေနဲ့အင်ကြင်းကစောင်းကိုထုတ်လာတယ်။ စောင်းရဲ့ရှေ့မှာကိုယ်ကလေးညွတ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့အင်ကြင်းရဲ့ ပုခုံးပေါ်ကိုဝဲဖြာကျနေတဲ့ဆံနွယ်ခွေခွေလေးတွေကိုငေးနေရင်း ယွင်ချန်မှာမခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ရပါသတဲ့။ အင်ကြင်းကတော့ သူ့မူပိုင်ဟန်အတိုင်းပဲ တည်တည်အေးအေးလေးနဲ့ "တိမ်ဝတ်လွှာရုံကကြီးရဲ့ နိမိတ်ပုံ"ဆိုတဲ့ တေးသွားတပုဒ်ရဲ့ခြေဆင်းကိုစတီးတယ်။ တင့်တယ်လှတဲ့စောင်းတီးသူကလေးကိုကြည့်ရင်း ယွင်ချန်မှာနားဝင်ပီယံရှိလှတဲ့လက်သံကိုခံစားမယ်လို့လုပ်တုန်းရှိသေးတယ်..အင်ကြင်းဟာရုတ်တရက်ငိုချလိုက်ပြီးအခန်းထဲကနေပြေးထွက်သွားပါလေရော။ သူ့မယ်မယ်ကနှစ်ခါသုံးခါခေါ်သေးပေမဲ့ ထွက်မလာတော့ပါဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ညစာစားပွဲကိုအဆုံးသတ်လိုက်ရပြီး ယွင်ချန်လဲနောက်တနေ့မှာအင်ကြင်းကိုနှုတ်ဆက်ခွင့်မရပြန်ပဲ တခါ

နေပြည်တော်ကိုပြန်သွားရပြန်တယ် ။ ယွင်ချန်ကတော့ ပထမတော့လွမ်းနာကျလို့ သေလုမျောပါးပေါ့ ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ယွင်ချန်နဲ့အင်ကြင်းဟာတစ်ခါလားပဲ ထပ်တွေ့ကြတော့တယ် ။ ယွင်ချန်ကလဲနန်းတွင်းအရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲကျရှုံးလေတော့ သူ့ကတိစကားအတိုင်းအင်ကြင်းဆီပြန်လာပြီးနားဖောက်ဖို့မရဲတော့တာလဲပါမှာပေါ့လေ ။ အင်ကြင်းကတော့ ယွင်ချန်ရဲ့မေတ္တာကိုလုံးလုံးသံသယမရှိဘဲ စောင့်မြဲစောင့်တယ် ။ အရှက်ပြေသွားရင်တော့ သူ့ကိုလာတွေ့မှာပဲလို့ထင်နေရှာတာကိုး ။ လာချင်ရင်အနီးလေးပေမဲ့လုံးလုံးပေါ်မလာတဲ့သူကို အပြစ်မမြင်ဘဲစောင့်မြဲစောင့်နေတာပဲ ။ အစပိုင်းတော့လူမလာပေမဲ့ယွင်ချန်ဆီကစာမှန်မှန်စေလာသေးတယ် ။ နောက်ပိုင်းတော့စာလဲမလာ ၊ သတင်းလဲမကြားတော့ပေမဲ့ အင်ကြင်းကတော့ ဒီလိုကြောင့်ဖြစ်မှာပါ ၊ ဟိုလိုကြောင့်ဖြစ်မှာပါဆိုပြီးဖြည့်တွေးပေးပြီး မျှော်လင့်ချက်မပျက်ခဲရှာဘူးတဲ့လေ ။

ဒီလိုယွင်ချန်တယောက်ပေါ်မလာဖတ်ခင်းနေတဲ့ကာလမှာ ယန်ကတော့မှန်မှန်လာတွေ့တယ် ။ ယန်ကအသက်လဲယွင်ချန်ထက်ပိုကြီးပြီး အိမ်ထောင်သည်ဆိုတော့ စွဲသခင်မကြီးကခြေလှမ်းပျက်နေတဲ့ယွင်ချန်အကြောင်းကိုအားကိုးတကြီးတိုင်ပင်ရင်း စာတွေကိုလဲထုတ်ပြသတဲ့ ။ စာတွေကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ တခုခုမှားနေပြီဆိုတာယန်ချက်ချင်းသိလိုက်တာပဲ ။ ရှန်နေပြည်တော်လိုပျော်ပါးစရာတွေများလှတဲ့နေရာကိုရောက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းစာသမားယွင်ချန်တယောက်ဟာ ပြောင်းလဲစပြုနေတာကိုသတိထားမိသတဲ့ ။ ပုချိန်ဘုံကျောင်းကဧည့်ဆောင်မှာလဲမပျော်မေ့နိုင်တော့သလို မြို့ငယ်လေးကချစ်သူအပေါ်လဲစိတ်ပြောင်းစပြုနေပြီဆိုတာရှင်းနေတာပဲ ။ ဒါနဲ့သူ့ကိုယ်တိုင်ယွင်ချန်ဆီစာလှမ်းရေးလို့ ပြန်စာလဲရောက်လာရော ၊ သူထင်တာမှန်နေပြီဆိုတာ ပိုတောင်သေချာလာသေးတယ် ။ အင်ကြင်းကတော့ဘယ်သူဘာပြောတာမှလက်မခံပဲယွင်ချန်အရှက်ပြေလောက်ချိန် ရှေ့နှစ်ဆောင်းဦးပေါက်လောက်ဆိုရင်ပြန်လာမယ်ချည်းပဲ တထစ်ချဆိုလို့စောင့်မြဲစောင့်ရှာသတဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့နွေနှောင်းပိုင်းရောက်လာတော့ယွင်ချန်ဆီက အင်မတန်မရေမရာနိုင်လှတဲ့ကဗျာတပုဒ်အင်ကြင်းဆီကိုရောက်လာတယ် ။ ကဗျာကိုကြည့်ရတာတော့ သူတို့အတူရှိခဲ့ဖူးတဲ့ပျော်စရာကာလတွေနဲ့ အင်ကြင်းကိုသူဘယ်လောက်လွမ်းကြောင်းဖွဲ့ထားသလိုရှိပေမဲ့ အသေအချာဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် ဒါဟာလမ်းခွဲဖို့နှုတ်

ဆက်တဲ့ကဗျာဆိုတာအရှင်းကြီးပဲ ။ နဂါးငွေ့တန်းခြားထားလို့ တနှစ်မှတခါတွေ့ကြရတဲ့နွားကျောင်းသား
ကြယ်စုနဲ့ ယက်ကန်းသည်ကြယ်စုတို့တာရာမောင်နံ့တွေလို သူနဲ့အင်ကြင်းရဲ့အဖြစ်ကိုတင်စားထားတဲ့အ
ပြင်အင်ကြင်းရဲ့ဖြူစင်မှုနဲ့ပတ်သတ်ပြီးလဲ မယုံချင်တဲ့သဘောမျိုးရေးထားသေးတယ် ။ တနှစ်လုံးလုံးခွဲနေ
ကြရတုန်း နဂါးငွေ့တန်းရဲ့တဖက်မှာဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာသူမသိနိုင်လေတော့ကျန်ခဲ့တဲ့ချစ်သူဟာ
သူ့အပေါ်မှာနှင်းလိုအစွန်းအထင်းမရှိ သစ္စာမြဲတုန်းဆိုတာဘယ်လိုသိနိုင်မလဲဆိုပြီးလဲဆိုထားသေးသတဲ့ ။
နွေဦးမှာပွင့်တဲ့ ရွှေရောင်ဖျော့နုမက်မုံပွင့်လေးတွေကို ခူးချင်သူများလှတဲ့အထဲမှာသူဟာပထမဆုံးလူဖြစ်ခဲ့
ပေမဲ့ ဘယ်သူကသာ ဒီပန်းကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်တော့ဘူးလို့လဲမပြတ်မသားဆိုရဲ့ ။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့တော့သူနဲ့အင်ကြင်းဟာတစ်နှစ်မှတခါတွေ့ကြရပြီး နှစ်တပတ်လည်အောင်စောင့်ရတာ
ဟာသူ့အတွက်တော့ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲလှလို့ လွတ်မြောက်ချင်လှပြီလို့အဆုံးသတ်ထားတဲ့ကဗျာနဲ့အတူ
လက်ဆောင်တချို့လဲပါးလိုက်ပါသေးသတဲ့ ။

ရှင်းရှင်းပြောရင်တော့ယွင်ချန်ဟာသူ့စိတ်ပြောင်းသွားတာကိုဖုံးကွယ်ဖို့အတွက် အင်ကြင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်
တရားကိုရမယ်ရှာပြီး ဇတ်လမ်းဖြတ်ချင်တဲ့သဘောပါပဲ ။ အင်ကြင်းကလဲမဆွတ်ခင်ကညွတ်ထားခဲ့တဲ့သာ
ကေရိုနေတော့ ယွင်ချန်အတွက်ပြောအားရှိတာပေါ့လေ ။ ယန်အဲဒီနေ့ကစွဲအိမ်တော်ကိုရောက်သွားတော့
မျက်လုံးတွေမို့ယောင်နေတဲ့အင်ကြင်းကယွင်ချန်ရဲ့ကဗျာရှည်ကြီးနဲ့စာကိုပြရှာတယ် ။ ယန်လဲယွင်ချန်ကို
အတော်စိတ်ကွက်သွားမိသတဲ့ ။ ဘယ်နှယ်...သူ့ဟာသူတချို့ကွယ်လို့တမယ်မေ့တာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မလုပ်ပဲ သူ့ခိုးကလူဟစ်နေတာကိုမြင်ပြင်းကပ်လာတာနဲ့ယွင်ချန်ဆီသွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရော ။

".....စွဲသခင်မလေး...ကျွန်တော်ဒီတရက်နှစ်ရက်အတွင်း...နေပြည်တော်ကိုအလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားဖို့ရှိပါတယ်..
ယွင်ချန်ကိုလဲဝင်တွေ့ဖြစ်မှာပဲ...စွဲသခင်မလေးစာပါးချင်ပါးလိုက်နိုင်ပါတယ်...."

".....ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ယန်လူကြီးမင်းရယ်...လူကြီးမင်းလဲကျွန်မအတွက်စိတ်မပူ
ပါနဲ့ရှင်...ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...လူကြီးမင်းရဲ့မိတ်ဆွေကိုလဲကျွန်မအဆင်ပြေကြောင်းသာပြောလိုက်ပါ "

တညလုံးငိုထားဟန်နဲ့အင်ကြင်းရဲ့ မျက်နှာတခုလုံးဖောင်းကားနီရဲနေပေမဲ့ ထွက်လာတဲ့အသံကတော့အံ့
အံ့ဩစဖွယ်တည်ငြိမ်ပြီး မထူးခြားဟန်လေသံဖြစ်နေတာကြောင့် ယန်တောင်ဩချယူရတယ် ။ ဒါနဲ့ ယန်
လဲအထုတ်အပိုးပြင်ပြီးနေပြည်တော်ကိုထွက်လာရော ။ ယွင်ချန် မြို့ကြီးမှာဘာတွေပွေလီနေသလဲဆိုတာ
ကိုသိအောင်စုံစမ်းဖို့ရယ် ၊ သူ့ချစ်သူလေးအင်ကြင်းကိုကတိအတိုင်းပြန်လက်ထပ်ဖို့ ဆဲတန်ဆဲ ၊ ဆူတန်ဆူ
ပြီးတိုက်တွန်းဖို့ရယ်နဲ့ အင်ကြင်းအတွက်သက်သက်သွားပေးတဲ့ခရီးပါပဲ ။ သုံးရက်အကြာမှာတော့ ယန်လဲ
နေပြည်တော်ကိုပြည်တော်ကိုခြေချမိတာနဲ့ ယွင်ချန်ဆီသွားပြီး အင်ကြင်းရဲ့ စာကိုပေးသတဲ့ ။ စာကတော့
ပုဝါပါးကိုကြက်သားထုတ်မိတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ရဲ့ အလွမ်းစာပါပဲ ။ ယွင်ချန်မသိမသာစွတ်စွဲထားသ
မျှကိုလဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲဖြေရှင်းထားရှာတယ် ။

"...မောင့်စာကိုရတော့..မောင်ကျွန်မကိုသတိရသေးတဲ့အတွက်ဝမ်းသာမိတယ်...ဆံကျင်လေးတွေ..မျက်
နှာချေတွေအတွက်လဲကျေးဇူးတင်ပါရဲ့..မောင်ရယ်..လက်ဆောင်ပါးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေသိပ်လှပေမဲ့
မောင်မှမရှိတော့လဲအချည်းနီးပါပဲကွယ်..ကျွန်မပြင်သမျှ..လှသမျှဟာမောင့်ဖို့ပဲမဟုတ်လား...ဒါလေးတွေ
ကိုမြင်တော့မောင့်ကိုလွမ်းရတာတောင်ပိုပါသေးတယ်...မောင်ရည်မှန်းထားသလိုပဲနေပြည်တော်မှာစာပေ
လေ့လာခွင့်ရနေတဲ့အတွက်လဲမုဒိတာပွားလိုက်မိပါရဲ့...ပုချိန်မြို့မှာပိတ်မိနေတဲ့ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲအားမ
လိုအားမရသာဖြစ်မိတော့တယ်..ဒါပေမဲ့မောင်ရယ်..ကျွန်မကံကဒီလောက်ပဲပါလာတော့လဲ..ကျေကျေနပ်
နပ်နဲ့ပဲလက်ခံရုံကလွဲလို့..ဘာတတ်နိုင်တာမှတ်လို့နော်..ဆောင်းဦးကတည်းကတနယ်စီခြားနေရတဲ့မောင့်
ကိုကျွန်မသိပ်အောက်မေ့တာပဲ..တယောက်တည်းဆိုရင်..မျက်ရည်ကိုမဆည်နိုင်ဘူး....မောင့်ကိုအိပ်မက်
မက်ပြီးလို့တယောက်တည်းနီးလာရတိုင်း...စောင်ကိုပဲမောင်အမှတ်နဲ့ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုတ်ပြီးငိုရတယ်
မောင်ရဲ့..

မောင်ခွဲသွားတာ..အခုဆိုတနှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီနော်...နေပြည်တော်လိုပြီးပြီးပြက်ပြက်လက်လို့ပျော်ရွှင်
စရာများလှတဲ့မြို့ကြီးပြကြီးမှာနေနေပေမဲ့...မောင့်ချစ်သူကျွန်မကိုသတိတရရှိသေးအတွက်..မောင့်ကိုတိုး
လို့တောင်ချစ်ရပါသေးတယ်...ကျွန်မကလဲမောင့်ကိုပေးထားတဲ့ကတိကဝတ်ကို..အသက်ထက်ဆုံးစောင့်
ထိန်းသွားမှာပါပဲ...ဘုရားအဆူဆူစူးပါရစေရဲ့ကွယ်...မယ်မယ်ကပဲကျွန်မတို့ကိုအသိအကျွမ်းဖွဲ့ ပေးခဲ့ပေမဲ့

အကြောင်းကြောင်းကြောင့်..မောင့်အလိုကိုအဆုံးစွန်လိုက်လျော့ခဲ့မိတဲ့ညကို..ပြန်တွေးပြီးကျွန်မကိုလွယ်
ကူလှချည်လားလို့..အပြစ်မြင်ကာသံသယနဲ့မကြည့်ပဲနဲ့..ဖူးစာအကြောင်းကံနဲ့မောင့်ကိုချစ်မိတဲ့စိတ်တခု
တည်းကြောင့်လို့..အချစ်ဝင်လို့ဖြေတွေးပေးစေချင်ပါတယ်..မောင်ရယ်....ကျွန်မကတော့မောင်ကလွဲရင်
နောက်တယောက်မရှိစေရဘူးဆိုတဲ့သစ္စာကို..ခါးပန်းကြိုးလိုမြဲမြဲစည်းလို့သာမောင့်အလာကိုစောင့်နေမှာ
ပါ..မောင်ကလဲကျွန်မတို့ကြားက..ကတိကိုစောင့်ထိန်းမယ်ဆိုရင်တော့..ကျွန်မလောက်ကံကောင်းတဲ့မိန်း
ကလေးကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိတော့ဘူးလို့ယူဆပြီးပျော်ရမှာပေါ့ရှင်.....ဒါပေမဲ့မောင်သာကျွန်မတို့ကြားကအချစ်
ကိုပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားပြီး..အိုင်တွေ့တုန်းခြေဆေးသွားသလောက်မှတ်ယူလို့..အချစ်သစ်ရှာခဲ့ပြီ
ဆိုရင်တော့မောင့်ကိုမှချစ်မိတဲ့ကျွန်မမှာသေရာပါမဲ့နောင်တတပွေ့တပိုက်ကြီးနဲ့..အသက်ထက်ဆုံးပူဆွေး
သွားရတော့မှာပါပဲ...တော်လောက်ပြီ..မောင်ရယ်..မောင်ဆုံးဖြတ်ဖို့ပါပဲ...

မောင်ရယ်...စာပေလေ့လာတာလဲလေ့လာတာပေါ့...ဒါပေမဲ့ကျန်းမာရေးအတွက်အချိန်မှန်စားပါ..အိပ်ပါ
နော်..ဂရုစိုက်ပါကွယ်...မောင့်အပေါ်ထားတဲ့အချစ်သက်သေအနေနဲ့..ကျွန်မကလေးဘဝကတည်းကအမြဲ
ဝတ်ထားတဲ့ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်လေးပါးလိုက်တယ်...ကျောက်စိမ်းဆိုတာကတည်တံ့ခိုင်မြဲမှုကိုပြသတဲ့
လက်စွပ်ရဲ့အဝန်းအဝိုင်းသဘောဟာလဲ....အဆုံးအစမရှိပဲအလျင်မပြတ်တဲ့သဘောကိုဆောင်သတဲ့လေ
ပြီးတော့သံယောဇဉ်အမျှင်မပြတ်တဲ့သဘောကိုဆောင်တဲ့ပိုးချည်ခင်တချို့နဲ့..ကျွန်မရဲ့အငွေအသက်များ
မောင့်ဆီကိုရောက်လိုရောက်ငြားဆိုပြီး..ကျွန်မမောင့်အတွက်ကြိတ်ပေးနေကျ..လက်ဖက်ရွက်ကြိတ်စက်
လေးပါထည့်ပေးလိုက်တယ်..အခုပေးလိုက်တဲ့စွည်းလေးတွေမှာ..မျက်ရည်စတွေများစွန်းပေနေမယ်ဆို
ရင်တော့ခွင့်သာလွှတ်တော့..မောင်ရေ...မောင့်ကိုလွမ်းရတော့လဲတင်းမနေနိုင်ဘူးကွယ်....ငိုမိတာပဲ....ဒီ
စာနဲ့အတူကျွန်မရဲ့သစ္စာတွေ..နှလုံးသည်းပွတ်နဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေပါးလိုက်ပါပေရဲ့ရှင်...လူကသာဒီမှာပေ
မဲ့စိတ်ကတော့မောင့်အနားစက္ကန့်မလပ်ဝဲလို့ပါပဲ...မောင်နေကောင်းအောင်နေပါနော်..ကျွန်မလဲအဆင်ပြေ
ကျန်းမာပါတယ်...ဒါပါပဲ....”

ဆိုတဲ့အင်ကြင်းရဲ့ စာရှည်ကြီးကိုဖတ်ပြီးတော့မျက်နှာဖွေးကနဲဖြစ်သွားလိုက် ၊ ရဲကနဲဖြစ်လာလိုက်နဲ့အကြီး
အကျယ်မူပျက်နေတဲ့ယွင်ချန်ကိုကြည့်ပြီး ယန်ကစိတ်မရှည်လက်မရှည်မေးသတဲ့ ။

“.....ကိုင်း...ကောင်မလေးကတော့..ခင်ဗျားလက်ချက်စူးပြီးပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်နေပြီ..ကိုယ့်လူရဲ့..ခင်ဗျားက ဘယ်လိုတုန်း.....လိုက်လာပြီးတွေ့ပြုဖို့ကောင်းသဗျာ....ကျုပ်ပြန်ရင်လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား....”

ယွင်ချန်ကတော့ပိုတောင်မျက်နှာပျက်သွားပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့စာပေလေ့လာနေတာကိုလွဲချပြီး ငြင်းသတဲ့ ။ သူစာမေးပွဲကျလို့စိတ်ထိခိုက်နေသေးကြောင်းတောင် ပါလိုက်သေး ။

“.....ခင်ဗျားလုပ်နေပုံကမဟုတ်ဘူးဗျာ...သူများသားသမီးကိုကျူးလွန်ပြီးခါမှ..ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ရက်လိုက် တာ...ဟင်းရွက်ကန်စွန်းများကျလို့.....ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကျုပ်ကိုတော့အမှန်အတိုင်းပြောဗျာ....”

“...ကျုပ်..ကျုပ်ကလက်ထပ်ဖို့ရာအသင့်မဖြစ်သေးဘူး..ယန်ကြီးရဲ့...ရှေ့လျှောက်လုပ်စရာအများကြီးရှိ သေးတာ..ဒါတွေကိုအပျက်မခံနိုင်ဘူးဗျာ...ပြီးတော့ခင်ဗျားပြောသလို..ကျုပ်တို့နယ်ကျွဲခွဲကြတယ်ဆိုရင် တောင်သူဘက်ကစတဲ့ဇတ်လမ်းပဲဗျာ...ဒီလိုငယ်ရွယ်တုန်းနမူးနထိုင်းနဲ့လုပ်မိတဲ့အမှားတခုအတွက်ကျုပ် တက်လမ်းကိုတော့အပိတ်မခံနိုင်ဘူး.....”

“.....အမှား..ဟုတ်လား...ခင်ဗျားဟာကချစ်တုန်းကတော့လဲအရူးအမူး..နှစ်ယောက်ကိုမရှိဘူး..အခုတော့ အမှားဖြစ်ပြီလား..ယွင်ချန်ရဲ့...”

“.....ဆိုပါတော့ဗျာ...ဘယ်သူမဆိုငယ်တုန်းရွယ်တုန်း..တခါတော့မိုက်မှားခဲ့မိကြတာပဲမဟုတ်လား... အမှားကိုသိပြီးဆက်မလုပ်ဖို့သာအရေးကြီးတာပဲလေ.....”

“.....ခင်ဗျားမို့ဒါကိုအမှားလို့ပြောရက်တယ်ဗျာ...သူ့ဘက်ကခင်ဗျားကိုစပြီးလိုက်လျောခဲ့တယ်ပဲထားဦး.. ဒါတွေအားလုံးဟာခင်ဗျားစခဲ့တာပဲမဟုတ်လား..ယွင်ချန်ရဲ့...မိန်းကလေးတယောက်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာရော.. အသည်းနှလုံးကိုပါကစားလို့အားရသွားမှ..မှားသလေးဘာလေးလုပ်နေတာ...ခင်ဗျားကိုဒီလိုလူမျိုးလို့ ထင်တောင်မထင်မိဘူး.....”

ဒေါသထွက်နေတဲ့ယန်ကဒီလိုပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်တော့ ယွင်ချန်ကအရှက်ကြီးရှက်သွားဟန်နဲ့ မပီမသ အကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ ကြိုးစားပြန်သတဲ့။ ။

“...ကျုပ်..ကျုပ်...ပြောပြီးပြီပဲ...လူငယ်ဆိုတာမှားတတ်တာပဲလို့...ဒါပေမဲ့လဲအမှားကိုမြင်ရင်အမှန်ပြင်ခွင့် တော့ရှိသေးတယ်မဟုတ်လားဗျာ...ပညာရှာရမဲ့အရွယ်မှာ..ကြင်ယာရှာရင်းနဲ့ပဲအချိန်မကုန်သင့်.....”

ယွင်ချန်ရဲ့စကားမဆုံးခင်ပဲ ယန်ကဖြတ်အော်လိုက်မိပါရော ။

“.....ဒီမယ်..ယွင်ချန်ရဲ့...ခင်ဗျားစိတ်ပြောင်းသွားတာကို...စကားကြီးစကားကျယ်တွေသုံးပြီးဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ဖုံးဖို့ကြိမ်နေပါနဲ့...အံ့ပါရဲ့ဗျာ.....ခင်ဗျားကိုစာပေသမားမို့တော်လှပြီမှတ်နေတာ..ဖွတ်ထွက်မှပဲ တောင်ပို့မှန်းသိတော့တယ်...ခင်ဗျားမို့ပြောလိုက်ရင်ဖြင့်လေကြီးမိုးကြီး..အခုပဲကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ် ထားရတော့မလို့နဲ့..ပြီးတော့ငတေမာသမားကြီးလုံးလုံးပါလားဗျာတို့.....ခင်ဗျားဗျာ.....ကျုပ်နဲ့ဘယ်လိုလုပ် ပြီးတောင်မိတ်ဆွေဖြစ်လာတာပါလိမ့်.....”

ယန်ဟာယွင်ချန်သူ့ကိုအမှန်အတိုင်းမပြောမှန်းသိတော့ သူ့ဟာသူသိအောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီးနေပြည်တော် မှာတပတ်လောက်စတည်းချနေသတဲ့ ။ ပြီးတော့လိုက်မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်မှ သူထင်နေခဲ့သလိုပဲ ယွင်ချန် ဟာအလွန်ချမ်းသာတဲ့ဝေအိမ်တော်ကသခင်မလေးနဲ့ မေတ္တာမျှနေပြန်တာကိုသိလိုက်ရသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ပဲလုပ် ရက်လေချင်းဆိုပြီး အင်ကြင်းအတွက်မခံချိုမခံသာနဲ့ပဲ ယန်ဟာပုချိန်မြို့ကိုပြန်လာခဲ့ရတော့တယ် ။ ပုချိန် ကိုပြန်ရောက်တော့ အင်ကြင်းတို့မိသားစုကိုဒီသတင်းဘယ်လိုပေးရမှန်းမသိဘူး ။ နောက်ဆုံးတော့မပြော ရင်လဲပြီးမှာမဟုတ်တဲ့အတူတူ စွဲကတော်ကိုအရင်ဖွင့်ပြောနေတုန်းပဲ အင်ကြင်းဝင်လာပြီးမေးပါလေရော ။

“.....ယန်လူကြီးမင်းတောင်ပြန်ရောက်လာမှကိုး...ကျွန်မအတွက်စာပါးလိုက်လို့လာပေးတာထင်ပါရဲ့.....”

ယန်လဲခွေးအကြီးလှည်းနင်းခံရသလို တအင်အင်နဲ့အတော်ကြာဘာမှမပြောနိုင်ဘူး ။ နားထောင်ရတာ

အသက်သာဆုံးဖြစ်အောင်လို့စကားလုံးရွေးနေတုန်းမှာပဲ အင်ကြင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာအခြေအနေမှန်ကို နားလည်ဟန်သွားဟန်နဲ့မျက်ရည်ကြည်စေ့လည်လာပေမဲ့ အလှူငြီးငြီးတောက်လောင်နေတဲ့ မီးကျိုးခဲများ လိုပဲတဖျတ်ဖျတ်တောက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာများ ယန်ရဲ့ ရင်ထဲအထိထွင်းဖောက်လောင်ကျွမ်းလာ သလိုခံစားရလို့ မျက်လွှာချပြီးခပ်မြန်မြန်ပဲပြောပြလိုက်မိတော့သတဲ့ ။

“.....ဟို..ဟိုဒင်း...စာတော့ပါမလာဘူးဗျာ...ဟိုတခါကစေလိုက်တဲ့ကဗျာနဲ့..အပြီးအပိုင်နှုတ်ဆက်လိုက် တဲ့အကြောင်းစကားပဲပါးလိုက်ပါတယ်.....”

အင်ကြင်းဟာ ငါးမိနစ်လောက်မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မိန်းမောငေးကြောင်သွားလိုက်တာ အစွဲအမှောင့် များစီးခံရသလိုငေါင်စင်းစင်းနဲ့အသက်တောင်မရှူတော့သလိုမို့ ချက်ချင်းပဲသွေးတက်ပြီးမေ့လဲတော့မှာပဲ လို့ထင်မိကြသတဲ့ ။ စွဲကတော်နဲ့ယန်လဲရင်တမမနဲ့ပဲငြိမ်ပြီးကြည့်နေကြတုန်း သတိပြန်ဝင်လာဟန်တူတဲ့ အင်ကြင်းဟာဟာဖျတ်ကနဲလှုပ်လာပြီး သမားရိုးကျပြောရိုးပြောစဉ်အထက်စီးလေသံမျိုးနဲ့ တခွန်းတည်း ဆိုပြီးထွက်သွားရော ။

“.....ဒါဆိုလဲပြတ်ကြရုံရှိတာပေါ့.....”

အင်ကြင်းအခန်းထဲကနေထွက်သွားလို့ သူတို့မျက်ကွယ်ကိုရောက်သွားတာနဲ့တပြိုင်နက် သည်းခြေပျက် သွားသလိုပဲ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အူတက်မတတ်ရယ်သံကြီးထွက်လာသတဲ့ ။ စွဲကတော်ခမြာအလန့် တကြားနဲ့အင်ကြင်းရှိရာအတွင်းခန်းထဲကိုပြေးဝင်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာကို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အင်ကြင်း ရဲ့ကစဉ်ကလျားနဲ့ရှူးကြောင်ကြောင်ရယ်သံကြီးက အဆက်မပြတ်ထွက်လာနေတုန်းပဲလို့ဆိုတယ် ။ ယန် ကတော့မိန်းကလေးကိုသနားတာကတမျိုး ၊ စိတ်မူမှန်မှပြန်ဖြစ်လာပါဦးမလား ဆိုပြီးစိတ်ပူတာကတမျိုးနဲ့ နောက်တနေ့မှာစွဲအိမ်တော်ကိုသတင်းသွားမေးတော့ အင်ကြင်းပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီဆိုတာကိုသူ့မယ်မယ် ကနေတဆင့်သိရသတဲ့ ။ အင်ကြင်းဟာဆောက်တည်ရာမရဖြစ်သွားတုန်းမှာပဲ စိတ်ခဏလွတ်ထွက်သွား ပေမဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလိုသူ့နဂိုပုံဖြစ်တဲ့ ဧကရီအလားမာနရောင်လျှမ်းပြီးရာအိမ်ခြေအပြည့်နဲ့ ပြန်ပြီးတိတ်

ဆိတ်သွားလိုက်တာ ဒါချစ်သူစွန့်ပစ်ခံတာခံခဲ့ရတဲ့မိန်းကလေးဆိုရင် ဘယ်သူမှယုံမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ ။
မကြာခင်ပဲအင်ကြင်းဟာသူ့မယ်မယ်ရဲ့ သားချင်း ချိန်အိမ်တော်ရဲ့ သခင်လေးတပါးကနှစ်အတော်ကြာကြာ
ကတည်းကသူ့ကိုမြန်းဖို့ကြိုးစားနေခဲ့တာကို ကောက်ကာငင်ကာလက်ခံလိုက်ပြီး အဲဒီနှစ်နေ့ဦးမှာပဲလက်
ထပ်လိုက်တော့သတဲ့ ။

အခြေအနေတွေအားလုံးပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသလိုထင်ရပြီးလို့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေမှအနယ်ထိုင်စပြုတုန်းရှိ
ရှိသေး တနေ့မှာယွင်ချန်တယောက်အင်ကြင်းရဲ့ အကိုဝမ်းကွဲအနေနဲ့ ချိန်အိမ်တော်ကိုရောက်လာပြီး အင်
ကြင်းကိုတွေ့ခွင့်တောင်းပါသတဲ့ ။ အံ့ဩနာကျည်းနေတဲ့အင်ကြင်းကပထမတော့မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ သူ့ခင်
ပွန်းကနေတဆင့်ပြောခိုင်းလိုက်သေးတယ် ။ ဒါနဲ့ယွင်ချန်လဲလက်လျှော့ပြီးပြန်တော့မဲ့ဆဲဆဲမှာ လိုက်ကာ
နောက်ကွယ်ကနေအင်ကြင်းက ရုတ်ကနဲထွက်ချလာပြီး နာနာကျင်ကျင်ဆိုသတဲ့ ။

"...အခုမှဘာလို့အနာဟောင်းကိုလာဆွချင်ရသလဲ...ကျွန်မရှင်ကိုစောင့်နေတုန်းကတော့ရှင်ပြန်လာဖို့စိတ်
တောင်မကူးခဲ့ဘူးမဟုတ်လား...ကျွန်မတို့ကြားမှာဘာစကားမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး...ရှင်ကိုကျွန်မရဲ့ မှတ်
ဉာဏ်ထဲကနေထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ...ရှင်လဲအင်ကြင်းဆိုတာကိုဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့ဘူးလို့ပဲသဘောထားနိုင်
ရင်ကောင်းမယ်.....ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာသူစိမ်းပြင်ပြင်ပဲ....ကျွန်မရှေ့ကနေအခုထွက်သွား.....ရှင်မျက်နှာကိုဒီ
တသက်ဘယ်တော့မှပြန်မမြင်ပါရစေနဲ့....."

ယွင်ချန်ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုတိတ်တဆိတ်ပဲလှည့်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ အင်ကြင်းလဲအရုပ်ကြီးပြတ်ပုံ
လို့လဲကျရှာတယ် ။ ယွင်ချန်ရဲ့ ရင်ထဲကယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်တဲ့ အနောက်ဆောင်လေသာခန်းက ချစ်ပုံပြင်
ကတော့ဒီလိုပဲနိဂုံးချုပ်ခဲ့တော့သတဲ့ ။

CHIENNIANG

From T'aip'ing Kwangchi, No.358, written by Chen Hsuanyu (766-775). This popular story was dramatized by a great Yuan playwright, Cheng Teh-hwei. The drama version follows the general outline. A later, expanded version by Chu Yu in Chienteng Hsinhwa brings in a complication. In this version, there were two sisters, the elder one being engaged to the lover. The lover returned to find his fiancée' already dead. The ghost of the dead sister borrowed the body of the younger sister, making it appear that the latter was in love with him, and eloped to live with him for a period. The younger sister, deprived from her soul, lay sick in bed. Later the elder sister's soul returned to the younger sister, who woke up, not recognizing the lover, but later married him, according to the departed elder sister's wish. This expanded version is also found in P'ain-an Chingchi'I, No.23. I prefer the simple first version.

(Ling Yutang)

၇။ ချန်နန်

ဝမ်ချိုအသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှာပဲ မိသားစုထဲမှာနောက်ဆုံးကျန်ရှာတဲ့ သူ့အဖေဆုံးသွားပြန်လို့ တကောင်ကြွက်ဖြစ်ရှာသတဲ့ ။ ဆိုတော့ဘဝနာတဲ့သူတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်ချိုဟာအသက်ထက်ကိုပိုပြီး ရင့်ကျက်ပြီး လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိတော့ သူ့ဟာသူနေသွားမယ်ဆိုရင်လဲဖြစ်တာပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့သူ့အဖေဆုံး ခါနီးဆဲဆဲမှာ ဝမ်ချိုရဲ့အဒေါ်ရှိရာတောင်ပိုင်းဟန်ချောင်မြို့ကိုသွားနေဖို့ အထပ်ထပ်မှာခဲ့သတဲ့ ။ သူ့ဟာသူ ကောင်းကောင်းရပ်တည်နိုင်ပြီဖြစ်တဲ့သားကို စိတ်မချစရာအကြောင်းမရှိပေမဲ့ သူ့နမဖြစ်တဲ့ဝမ်ချိုရဲ့အဒေါ် နဲ့သူပြုထားခဲ့တဲ့ကတိကဝတ်ကို ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင်ဖြည့်ဆည်းဖို့သွားခိုင်းတာပါ ။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပေဘူး ။ ဝမ်ချိုရဲ့အဖေနဲ့သူ့နမဟာသူတို့အိမ်ထောင်အသီးသီးကျစကတည်းက သူတို့ရဲ့ရင် သွေးတွေကိုဖိတ်ချင်းဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ရအောင် မြန်းထားခဲ့ကြသတဲ့ ။ တကယ်လဲအခန့်သင့်ပဲသူ့နမ မှာသမီးလေးမွေးလာပြီး ဝမ်ချိုရဲ့အဖေဆီမှာတော့ဝမ်ချိုကိုထွန်းကားခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင်ပဲဝမ်ချိုရဲ့အဖေ လဲတိုင်ယွမ်မြောက်ပိုင်းကိုတာဝန်ကျလို့ တအိမ်သားလုံးပြောင်းသွားရကတည်းက ဆွေမျိုးတွေသိပ်မတွေ့ ဖြစ်ကြတော့တာ အခုအကိုဖြစ်သူဝမ်ချိုရဲ့အဖေဆုံးရှာတဲ့အထိပါပဲ ။

ဒါနဲ့ဝမ်ချိုလဲဖအကြီးမြေချပြီးတာနဲ့ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ သူ့အဒေါ်ရှိရာဟန်ချောင်မြို့ကိုခရီးစတော့တာ ပဲ ။ စိတ်ထဲကလဲသူ့ခြောက်နှစ်အရွယ်တုန်းကပဲမြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့နမဝမ်းကွဲလေးကိုပြန်တွေ့ရတော့မှာမို့ပျော် လို့ပေါ့လေ ။ သူတို့ငယ်ငယ်ကတော့သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ ပိုးဥကလေးလိုနူးညံ့ဖြူနေတဲ့သူ့နမလေးဟာ သူ့အနားမှာပဲအမြဲလိုလိုတွယ်ကပ်နေတတ်ပြီး အတူကစားတိုင်းသူလုပ်သမျှကိုမျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ အံ့ ဩလို့အထင်တကြီးရှိနေတတ်တာကို ပြန်သတိရလာတယ် ။ သူတောင်အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိမှတော့သူ့ နမလဲငယ်လှရင် လပိုင်းပေါ့ ။ ဆယ်ခုနစ်နှစ်ဆိုတာအိမ်ထောင်ပြုတဲ့အရွယ်တိုင်နေပြီဆိုတော့ သူသာမြန် မြန်မသွားရင် စာမလာသတင်းမကြားတော့တဲ့သူ့အဖေနဲ့ကတိစကားကိုမေ့ပြီး တခြားသူနဲ့မြန်းပစ်လိုက်မှာ ဒါမှမဟုတ် သူ့နမကပဲတယောက်ယောက်ကိုမျက်စိကျပြီးသားဖြစ်သွားမှာကိုတွေ့မိပြီး ဝမ်ချိုလဲမြန်နိုင်သ မျှမြန်မြန်ခရီးစတော့တာပဲ ။ ဒါပေမဲ့လဲစာနာမြင်ကြောတခုလုံးကိုဆန်တက်ပြီး ထွန်းထျင်ကန်ကြီးကိုဖြတ် လာရတဲ့ရေလမ်းခရီးကိုက တစ်လနီးနီးကြာတာကိုး ။ နောက်ဆုံးမှာတောင်ပေါ်မြို့လေးဖြစ်တဲ့တောင်ပိုင်း

ဟန်ချောင်မြို့ကိုဝမ်းချိုရောက်လာတော့ တစ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ ။

ဝမ်းချိုအဒေါ်ရဲ့ယောက်ျားချန်ရီဟာ ဟန်ချောင်မြို့မှာလူသိများတဲ့ပရဆေးကုန်သည်ပေါ့ ။ ပါးစုနဲ့ကြီးတွေတွဲကျလို့အသံဝါကြီးနဲ့ဟောင်ဖွာဖွာနဲ့ဦးကြီးဟန်ရီဟာ သူ့ဆိုင်ကလွဲရင်ဘာကိုမှခေါင်းထဲမထည့်တဲ့သူမျိုးပါပဲ ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်လုံးလုံးမှာ သူ့ဆိုင်ကိုသွားတဲ့အချိန်ဟာတမိနှစ်တောင်စွန်းတယ်မရှိပဲ နာရီကြီးလိုအလွန်အချိန်မှန်သလောက် ခရီးသွားတာ ၊ ရက်အားယူတာမျိုးကြောင့်ဆိုင်ပိတ်တယ်ဆိုတာလဲ တခါမှမရှိခဲ့ဖူးဘူးတဲ့ ။ တိကျတယ်ခေါ်ရမလား ၊ ဝှက်ကျတယ်ပဲပြောရမလားမဆိုနိုင်ပေမဲ့ အင်မတန်မှတင်းကြပ်တဲ့စာအုပ်ကြီးသမားပေါ့လေ ။ အလုပ်ကြီးစားသလောက် အလွန်အမင်းချွေတာပြီးကပ်စီးနည်းလှတဲ့ဦးကြီးဟန်ရီဟာ အခုဒီလိုပရဆေးဆိုင်နဲ့ဘာနဲ့ သောင်သောင်သာသာရှိလာဖို့ရာကို နှစ်ပေါင်းများစွာမရပ်မနားအောက်ခြေကနေကြီးစားခဲ့ရတော့ သူ့ကိုလဲအပြစ်ဆိုလို့မရဘူး ။ အခုတော့ပရဆေးဆိုင်ကိုတောင်လက်ကားဆိုင်ကြီးအဖြစ်ချဲ့နိုင်လိုက်တဲ့အပြင် အိမ်အသစ်လဲပြင်ဆောက်ပြီးပြီဆိုတော့ ဟန်ချောင်မြို့မှာတော့လူရည်တတ်လို့ခေါ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ ။ အဲ..အဲ..ခုနကဆိုခဲ့တဲ့ဦးကြီးဟန်ရီကဆိုင်တံခါးဝမှာလာရပ်တဲ့ဝမ်းချိုကိုလဲမြင်ရော မကြည်မသာနဲ့လှမ်းဟောက်ပါလေရော ။

“...မင်းဝမ်းချိုမဟုတ်လား...ဒီကိုဘာလာလုပ်တာတုန်း....”

ဒါနဲ့ဝမ်းချိုလဲအကြောင်းစုံပြောပြသတဲ့ ။ မတူသလိုမတန်သလိုနဲ့ဆွေမျိုးတွေကိုသဟောက်သဟမ်း ဝှူးဝှူးဝါးဝါးလုပ်တတ်ပေမဲ့ တကယ့်တကယ်ကတော့သူဦးကြီးဟာ အခွန်တော်မှန်မှန်ပေးပြီး အိမ်နီးနားချင်းတွေအထင်တကြီးရှိရင်ကိုကျေနပ်လှပြီဖြစ်တဲ့လူရိုးကြီးဆိုတာ ဝမ်းချိုသိတော့တော်ရုံကတော့စိတ်ထဲထားမနေပါဘူး ။ ဦးကြီးဟန်ရီဟာမျက်စိပိတ်နားပိတ်နဲ့ ပညာလဲမတတ်ရှာတော့ သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးကိုဖုံးကွယ်ဖို့ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ဆိုတာလို ငေါက်ငမ်းပြောဆိုတာအကျင့်ဖြစ်နေပြီ ။ ပြီးတော့အတော်လေးကိုလဲရှေးရိုးဆန်တဲ့သူဖြစ်နေလေတော့ လူတွေလေးစားကြတဲ့လူကြီးသူမတယောက်အနေနဲ့ သူဟာအမြဲမျက်နှာပိုးသတ်ထားရမယ်လို့ခံယူဟန်နဲ့ တလောကလုံးကိုပုခုံးပေါ်ထမ်းပြီးရှာကျွေးနေရသလို မျက်နှာထားကိုအမြဲတင်းထားတတ်တယ် ။ အထူးသဖြင့်ဝမ်းချိုတို့အရွယ်များကိုဆိုရင် မျက်နှာသာကိုမပေးဘူး ။ ဒါနဲ့ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ်မယားဘက်ကတော်တဲ့တူဖြစ်နေတော့ ဝမ်ချိုကိုသူတို့အိမ်သစ်ဆီလိုက်တော့ပို့ခိုင်းလိုက်ပါရဲ့ ။ ဝမ်ချို
ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့အဒေါ်ကအပြင်ခဏသွားနေသတဲ့ ။ တိုင်ယွမ်ကအမျိုးတယောက်ရောက်လာ
ပါတယ်လို့ဝမ်ချိုကိုလိုက်ပို့တဲ့ဆိုင်အကူလေးကကြေငြာလိုက်တော့ အတွင်းဆောင်ထဲကနေပြီး မိုးပြာနန
ဝတ်စုံလေးဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမလှလေးတယောက်ပြေးထွက်လာတယ် ။ မည်းနက်ပြီးဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ
တဲ့ဆံပင်တွေကိုကျစ်ဆံ့ပြီးရှည်ရှည်ကျစ်ထားတဲ့ မိုးမခပင်လိုသွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ မိန်းကလေးဟာစိတ်လှုပ်ရှား
လွန်းလို့ပါးကလေးရဲနေသတဲ့ ။ အဲဒါနမလေးချန်နန်ပေါ့ ။ ချန်နန်ဟာအမျိုးရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းပန်း
တသာနဲ့ထွက်လာပြီး ဝမ်ချိုကိုမြင်လိုက်တော့ချက်ချင်းမှတ်မိဟန်နဲ့ လွှတ်ကနဲအော်ရင်းပြေးလာရော ။

“.....ကိုကို.....ကိုကို...ချိုမဟုတ်လားဟင်.....”

“.....ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ချန်ရယ်..ကြီးလာလိုက်တာ..အပျိုကြီးဖားဖားကိုဖြစ်နေပါလား.....”

“.....ကိုကိုလဲလူကြီးဖြစ်နေပြီပဲဟာ..ခစ်ခစ်...”

ဝမ်ချိုလဲသူ့အဖေရဲ့မှာတမ်းအရဆိုရင် နောင်တချိန်မှာသူ့ဇနီးဖြစ်လာမဲ့နှမဝမ်းကွဲလေးချန်နန်ကို ရွန်းရွန်း
စားစားစိုက်ကြည့်မိတယ် ။ မကြာခင်ပဲဝမ်ချိုနဲ့ချန်နန်ဟာမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာအတွက်အတိုး
ချပြီးသတင်းစကားတွေဖလှယ်ကာ ၊ သူတို့ငယ်ဘဝအကြောင်းပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ကြကာနဲ့စကားတွေ
ဆိုတာပြောမကုန်နိုင်ဘူး ။ ချန်နန်အောက်အများကြီးငယ်တဲ့မောင်ကလေးကလဲတခါမှမကြားဖူးပဲပြုန်းစား
ကြီးရောက်ချလာတဲ့ဝမ်းကွဲအကိုနားမှာပျော်လို့ရွှင်လို့ ၊ အနားကမခွာနိုင်ဘူး ။ ဝမ်ချိုတို့မိသားစုနဲ့အဆက်
အသွယ်မရှိတာကြာလွန်းအားကြီးသွားတော့ချန်နန်တို့မိသားစုဝင်တွေကြားမှာ ဝမ်ချိုအကြောင်းကိုစကား
စပ်လို့တောင်မပြောဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီကိုး ။

ခဏနေတော့ချန်နန်တို့မေမေပြန်ရောက်လာသတဲ့ ။ ချန်နန်တို့အမေကတော့ မျက်နှာလွှဲသွားရှာတဲ့သူ
အစ်ကိုကြီးရဲ့သားကို သူ့သားအရင်းလိုပဲသဘောထားပြီးဆက်ဆံရာတယ် ။ ဝမ်ချိုမမြင်ဖူးခဲ့တာကြာလွန်း

လို့သိပ်တောင်မမှတ်မိချင်တော့တဲ့ သူ့အဒေါ်ဟာ သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ဆံပင်တွေဖြူစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ မိန်းမချောကြီးပါပဲ ။ သိမ်သိမ်မွေမွေနဲ့ ရက်တတ်ကြောက်တတ်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်နှုတ်ခမ်းထောင့်တွေမသိ မသာတုန်နေတတ်တဲ့သူ့အဒေါ်ဟာ ချန်နန်နဲ့လဲတော်တော်ကိုဆင်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ဝမ်ချိုကသူ့အထက်တန်း ကျောင်းပညာတော့ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းနဲ့ လောလောဆယ်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေးကြောင်းပြောပြတော့ သူ့အဒေါ်က ဦးကြီးဟန်ရဲ့စီးပွားရေးဟာလဲဒီနှစ်ပိုင်းမှာအတော်တိုးတက်လာတော့ တပည့်လက်သား တွေအမြဲလိုကြောင်းဆိုသတဲ့ ။

“.....ဟုတ်ပါ့ဒေါ်ဒေါ်ရယ်..ဦးကြီးတယောက်တော်တော်အောင်မြင်နေတယ်ဆိုတာ..ဒီအိမ်သစ်ကိုကြည့် ရင်တောင်သိနိုင်ပါတယ်...အတော်ကြီးကိုခမ်းခမ်းနားနားဆောက်ထားတာပဲ.....”

“.....အင်း...မင်းဦးကြီးကနည်းနည်းတော့ဂွကျသကွ...ဒီအိမ်သစ်ကြီးဆောက်ပြီးအတော်ကြာတဲ့ထိဒီမှာ ပြောင်းလာနေဖို့ကို..ဒေါ်ဒေါ်ကရော..ကလေးတွေကပါမနည်းကိုတိုက်တွန်းယူရတာ...အခုချိန်ထိတောင် အိမ်ဟောင်းမှာပဲနေပြီး..ဒီအိမ်သစ်ကိုငှားစားရင်ငွေဘယ်လောက်ပိုထွက်လာမှာဆိုတာကို..ပေသီးခေါက် နေတုန်းရယ်...မင်းဒီအိမ်မှာပဲဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့နေပါ..ငါ့တူရယ်....မင်းအတွက်အလုပ်တနေရာလောက်တော့ ဦးကြီးရဲ့ဆိုင်မှာဒေါ်ဒေါ်ပြောပေးမယ်...အဲ...သူကဝူးဝူးဝါးဝါးတော့လုပ်တတ်တယ်...ဒါကိုစိတ်ထဲမထားနဲ့ ကွဲ...မင်းဦးကြီးကတကယ်တော့ဗလားအမြောက်ပါကွာ...အသံကျယ်တာပဲရှိတာပါ...စိတ်ထဲကတော့မပါ ရှာပါဘူး...ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ကောင်းကောင်းလုပ်ရင်ပြီးတာပါပဲ.....”

အဲဒီညကထုံးစံအတိုင်းဦးကြီးဟန်ရီဟာအတော်မှောင်လို့ဆိုင်သိမ်းပြီးမှပြန်လာတယ် ။ ပြန်လာတော့လဲ မနက်ကလိုပဲသုန်သုန်မှုန်မှုန် ၊ မရယ်မပြုံးနဲ့ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိဘူး ။ ဝမ်ချိုရဲ့အဖေသူ့ယောက်ဖရဲ့နာ ရေးသတင်းကြားတော့လဲ နေသာသပလေညာက ပုံမျိုးပဲဆိုတော့ဝမ်ချိုခမျာအင်မတန်သူ့စိမ်းဆန်လှတဲ့ဒီ ဦးကြီးရဲ့ဆိုင်မှာလုပ်ရမှာ အတော်ကိုကျောချမ်းရှာသတဲ့ ။ သူတခုကံကောင်းတာက သူ့အဒေါ်ဟာအင်မ တန်မှကြင်နာတတ်ပြီး ဝမ်ချိုကိုသားအရင်းလိုဆက်ဆံလို့ပါပဲ ။ ဦးကြီးထက်ပညာပိုတတ်တဲ့အပြင်လူနေမှု အဆင့်အတန်းပိုမြင့်မားတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ဝမ်ချိုအဒေါ်ကတော့ သူ့ယောက်ျားဝွစာ

ကြီးမချေမငံလုပ်သမျှဟာ ကျားမရဲတော့တစ် ၊ လူမရဲတော့ဟစ်တဲ့သဘောဆိုတာသိတော့ ခွင့်လွှတ်ပြီးနဲ့
ပဲဥပေက္ခာပြုလေ့ရှိတယ် ။ စာမတတ်ပေမတတ်ခင်ပွန်းကို သနားခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ အမြဲလေးလေးစားစားပဲ
ဆက်ဆံလေ့ရှိတဲ့အဒေါ်ဟာ ချန်နန်ကိုတော့သူ့စိတ်ကြိုက်ပဲ ကောင်းကောင်းပညာသင်ပြီးပုံသွင်းပေးထား
သတဲ့ ။အဲဒီတော့သူတို့မိသားစုများညစာစားကြပြီဆိုရင် အချင်းချင်းမှာစကားရယ်လို့ပြောစရာမရှိလှဘူး ။
ပညာတတ်ပြီးသိမ်မွေ့တဲ့မယားနဲ့သမီးပြောသမျှကို ဦးကြီးဟန်ရီကလိုက်မမှီသလိုသူ့ရဲ့ပရဆေးလုပ်ငန်းနဲ့
ရောင်းတာဝယ်တာတွေကိုလဲ အိမ်ကလူတွေနားမလည်ပြန်ဘူး ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အသံဝါကြီးနဲ့အော်ဟစ်နေ
တတ်တဲ့မျက်နှာထားတင်းတင်းဦးကြီးဟန်ရီကို တအိမ်လုံးကရိုကျိုးကြတဲ့အပြင် ငွေလဲမယူကြပါဘူး ။

ဒါနဲ့ဒီမိသားစုထဲကိုဝမ်ချိုတယောက်ရောက်လာတော့တယ် ။ ဦးကြီးဆိုင်မှာအလုပ်ကူရင်း ၊ အဒေါ်နဲ့နမ
ကိုကြည့်ရှုရင်းနဲ့ ဝမ်ချိုဟာအိမ်သားတပိုင်းဖြစ်လာပေမဲ့ သူ့အဖေနဲ့အဒေါ်ကြားက ကတိစကားဆိုတာကို
တော့အခုချိန်အထိဘယ်သူမှ စကားမစကြသေးဘူး ။ ကတိစကားရယ် ၊ ဘာရယ်မှမဟုတ်ပဲ သူ့ဟာသူပဲ
ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ဝမ်ချိုအတွက်တော့ ချန်နန်ကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပါပဲ ။ ချန်နန်ကလဲ ဝမ်ချိုရဲ့ငြိမ်
သက်တည်ကြည်မှုနဲ့ယောက်ျားပီသချောမောတဲ့ရုပ်ရည်ကို သိပ်သဘောကျမိပြီး တိတ်တခိုးရင်ခုန်နေမိ
တာပါပဲ ။ ဒါနဲ့ဘယ်လောက်မှမကြာခင် ဝမ်ချိုနဲ့ချန်နန်ဟာနှုတ်ကသာဖွင့်ဟမပြောကြရသေးပေမဲ့ နှလုံး
သားချင်းနားလည်ပြီး အချစ်ကြီးချစ်မိသွားကြတော့တယ် ။

ချန်နန်ရဲ့မေမေကတော့ငယ်ရာကနေကြီးလာသူပီပီ သူ့သမီးရဲ့အပြောင်းအလဲတွေကိုသတိထားမိနေပါ
သတဲ့ ။ ဥပမာဆိုရရင် အိမ်သူအိမ်သားတွေအတွက် ဟင်းအထူးအဆန်းအမွန်အမြတ်လေးများ လက်စွမ်း
ပြုပြီဆိုတိုင်း ချန်နန်ဟာဝမ်ချိုအတွက်ပဲရည်မှန်းပြီးချက်နေသလိုမျိုးတပြုံးပြုံးနဲ့မမောနိုင်ဘူး ။ အင်မတန်
အသေးစိတ်ဂရုစိုက်ချက်ပြုတ်စီမံပြီး ဝမ်ချိုများခံတွင်းတွေပြီဆိုရင်လဲဂုဏ်တယူယူနဲ့ပီတိဖြစ်နေတာတာ
မျိုးပေါ့ ။ ပြီးတော့အခုမှကြီးကောင်ဝင်လာခါစရှိသေးပေမဲ့ ဝမ်ချိုရောက်လာပြီးကတည်းက ချန်နန်ဟာအ
ရင်လိုဖာသိဖာသာနဲ့နမော်နမဲ့မနေတော့ပဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလဲပိုစိတ်ဝင်စားလာသတဲ့ ။ ဝမ်ချိုရဲ့ဝတ်လုံ
တွေကိုဖာထေးချုပ်လုပ်နေတတ်တဲ့အပြင် လျှော်စရာရှိရင်လဲဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ယူလျှော်ပစ်တာပဲ ။ ကုန်
ကုန်ပြောရရင်ဝမ်ချိုကိုဂရုစိုက်ပြုစုဖို့ရာသူတာဝန်လို့ လုံးလုံးခံယူထားသလိုပဲ ချန်နန်ဟာဘယ်သူဝင်လုပ်

တာမှလဲမကြိုက်ဘူး ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့အိမ်ပီပီ ချန်နန်တို့ဆီမှာအစေခံတွေအများကြီးရှိပေမဲ့ဝမ်းချိုကိစ္စ ဝိစ္စမှန်သမျှကို ချန်နန်ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမှကျေနပ်ပါသတဲ့ ။ ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုရင် သူ့မောင်လေး ဝမ်းချိုရဲ့အခန်းထဲဝင်မိရင်တောင် ချန်နန်ကမကြိုက်ချင်လှပေဘူး ။ သူ့ရှင်းလင်းပြင်ဆင်ထားပေးတဲ့ခြေရာ လက်ရာပျက်မှာစိုးသတဲ့လေ ။ ဒါနဲ့ချန်နန်ရဲ့မေမေလဲသူ့သမီးကတော့ ဝမ်းချိုကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာကို ချက်ချင်းရိပ်မိတော့တာပဲ ။ တနေ့ကျတော့ ချန်နန်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း အဆက်အစပ်မရှိပဲလှမ်းပြောကြည့် သတဲ့ ။

“.....အင်း.....အိမ်ကဟင်းတွေကလဲ..တနေ့တခြားဆားလေးလာသလိုပါပဲလား.....”

အိုးသူကြီးချန်နန်ကတော့ ချက်ချင်းကိုရှက်သွေးဖျန်းပြီး မျက်နှာလေးကိုနီနီစွေးသွားတာပဲ ။ ဝမ်းချိုက မြောက်ပိုင်းသားပီပီ သူတို့တောင်ပိုင်းဟင်းလျာတွေ ပေါ်ရွတ်ရွတ်နိုင်လှတယ်လို့ ပြောနေတာကြာပြီကိုး ။ ဝမ်းချိုကတော့ ရုတ်ချည်းပဲအမိမဲ့သားရေနည်းငါးဆိုသလို တကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့အားငယ်ရမလိုဖြစ်နေမိ တုန်းဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာကို သိပ်ဝမ်းသာမိတယ် ။ ချစ်မိသူနမလေးရဲ့အပြုအစုမှာနေရတာဟာသူ့ အတွက်တော့နတ်ပြည်နဲ့တောင်မလဲနိုင်ဘူး ။ ချန်နန်ရဲ့မျက်နှာငွေလရွန်းပပကို တချက်မြင်လိုက်ရရင်ကို ဦးကြီးချန်ရီရဲ့ဆိုင်မှာ နှစ်ပြားမတန်အောင်ဆက်ဆံခံရလဲ ဆယ်ဆမကတန်တယ်လို့ထင်မိသတဲ့ ။ ချန်နန် အနားမှာနေရဖို့သာဆိုရင် ဒီထက်ဆိုးတာလာခဲ့ရင်တောင် ဝမ်းချိုကတော့ပျော်ပျော်ကြီးသည်းခံဦးမှာကိုး ။ ဦးကြီးကဘယ်လောက်ပဲမကြည်မသာရှိပေမဲ့ သူ့အဒေါ်ကလဲအမေအရင်းလိုပဲကြင်နာတတ်လှတဲ့အပြင် ဝမ်းကွဲညီကလေးကိုလဲ သူခင်တွယ်နေမိပြီလေ ။ ဦးကြီးဟန်ရီတင်းမာလွန်းလို့ အနေအထိုင်ခက်လှတယ် ဆိုပေမဲ့ ဦးကြီးကဆိုင်မှာပဲတနေ့ကုန်တဲ့အပြင် စီးပွားဖက်တွေနဲ့မကြာခဏလဲ ညစာထွက်စားတတ်တော့ သူတို့တတွေလွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ တပျော်တပါးပဲနေလေ့ရှိကြပါတယ် ။

ဟန်ချောင်ဟာတောင်ပေါ်မြို့ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ရာသီဥတုနည်းနည်းကြမ်းချင်သတဲ့ ။ တခါတလေတောင် တွေ့ဘက်ကနေမိုးတွေညှို့တက်လာပြီး အုံးအုံးဒိုင်းဒိုင်းနဲ့မှန်တိုင်းဆင်တတ်သလို နေထွက်လာပြန်တော့ လဲပူခြစ်နေပြန်ပါလေရော ။ ဒီလိုအပြောင်းအလဲမြန်လှတဲ့ရာသီဥတုနဲ့မိပြီး တရက်မှာတော့ဝမ်းချို အပူရှုပ်

မွေးပါသတဲ့ ။ ညနေတိုင်းမှာကောင်းပေ ၊ တန်ဖိုးကြီးပေ ဆိုတဲ့အစားအသောက်တွေအလှူအပယ်ပါတဲ့ည စာတွေပြင်ဆင်စေတဲ့အပြင် မကြုံစဖူးခါတိုင်းလိုသုန်မှုန်မနေပဲ ညစာစားပွဲမှာရယ်မောကာ ၊ ပြောဆိုကာနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျဇည့်ခံသေးတယ် ။ ဒါဟာဦးကြီးဟန်ရီအနေနဲ့တော့အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးတဲ့သဘော ပါပဲ ။ သူ့ဇနီးကိုတောင် ကလေးသာနှစ်ယောက်ရလို့ အိုကြီးအိုမအရွယ်အထိတခါမှဒီလိုမဆက်ဆံခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်ပါလား ။

ဘယ်သူကပဲဘယ်လောက်ဇည့်ခံပြုစုစု ၊ ဟန်ချောင်လိုတော့နယ်မှာရောက်ပြီးမကြာခင်ပဲပြီးငွေ သွားတဲ့ ကြီးမေကြီးက သူ့အပျင်းဖြေဖို့ကိစ္စကိုစလာပါရောတဲ့ ။ အဲဒါကတော့တခြားမဟုတ်ဘူး..သူဒီမှာရှိနေတုန်း သူ့အရှိန်အဝါကိုသုံးပြီး ဟန်ချောင်မြို့ကအချမ်းသာဆုံးဖြစ်တဲ့ ရှန်အိမ်တော်ကသားတယောက်ယောက်နဲ့ ချန်နန်ကိုမြန်းပေးဖို့ကြံတာပါပဲ ။ အဲဒီအကြံရရချင်းပဲ ချန်နန်ရဲ့အမေကိုအထက်စီးနဲ့အသိပေးသတဲ့ ။

".....ဟဲ့..ညီမရဲ့ သမီးလေးချန်နန်ကသနရုပ်ပနဲ့ကွယ်....သူ့ဘဝလေးဆင်စီးမြင်းရံလို့ချမ်းချမ်းသာသာဖြစ် သွားရအောင်..မမလုပ်ပေးခဲ့မယ်သိလား...ချန်နန်ကအခုအသက်ဘယ်လောက်ရှိပါလဲ...အဲ..အဲ..ဆယ်ရှစ် နှစ်ဆိုတော့အတော်ပါပဲ....ရှန်အိမ်တော်ကဒုတိယသားနဲ့တော့အကိုက်ပဲပေါ့ကွဲ့..မမစကားသာနားထောင် ညီမရေ့..ရေမြင့်မှကြာတင့်တော့မပေါ့...ရှန်အိမ်တော်လိုဟာမျိုးနဲ့ခမည်းခမက်တော်ရရင်..ညည်းတို့မှာလဲ ဂုဏ်ရှိတာပေါ့..မဟုတ်ဖူးလား..သမီးကိုအမှီပြုပြီးညည်းတို့တောင်လူဂုဏ်တန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကိုဝင်ဆန့် နိုင်တော့မှာအေး..ကဲ...ဘယ်နှယ့်လဲ....."

"....ကျေးဇူးတော့တင်ပါရဲ့...မမရယ်...ဒါပေမဲ့ချန်နန်လေးကစေ့စပ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ...ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုကြီး ရဲ့သားနဲ့မမွေးခင်ကတည်းကမြန်းထားခဲ့တာပါ....."

"....အစ်ကိုကြီးသားဆိုတာ..ဟိုညီမတို့နဲ့နေနေတဲ့..မိဘမဲ့ကောင်လေးလား..ဟန်ရီရဲ့ဆိုင်မှာကူနေတဲ့ဟာ လေ....ဖြစ်ရလေ..ညီမရယ်...ညည်းအစ်ကိုကလဲဆုံးသွားပြီမဟုတ်လား...ဒီတော့ဘာတွေများကတိတည် နေရဦးမှာတုန်း...ရိုးပါ့အေ..စိတ်ကူးမလွဲလိုက်နဲ့နော်...ဟန်ရီ့ ဖာသာဆိုရင်ရှန်အိမ်တော်လိုဟာမျိုးနဲ့အမျိုး

တော်ဖို့မပြောနဲ့..ညည်းတို့အနားတောင်သီခွင်မရဘူးမှတ်..အခွင့်အရေးဆိုတာရတုန်းယူထားရတာကွဲ့..”

“.....အင်း...အစ်ကိုကြီးကဆုံးသွားပေမဲ့လဲ...ကတိကတော့ကတိပါပဲ..မမရယ်...ပြီးတော့လဲကျွန်မသမီးနဲ့ တူလေးဝမ်ချိုဟာသိပ်လိုက်ဖက်တာမမအမြင်ပါပဲ...သူတို့အချင်းချင်းလဲမေတ္တာရှိနေကြဟန်တူပါတယ်...”

ချန်နန်ရဲ့အမေက ဒီလိုပဲအေးအေးလေးတုန့်ပြန်တော့ ကြီးမေကြီးကဝါးလုံးကွဲရယ်ပါလေရော ။ ချန်နန် ကတော့သူနဲ့ဝမ်ချိုဘက်ကနေသူ့အမေကာကွယ်ပေးနေတာကြားတော့ ရင်ခုန်ဝမ်းမြောက်ပြီးမျက်နှာတွေ ပူထူလို့ အသာပဲဆက်နားထောင်နေတာပေါ့ ။

“.....ညီမနယ်ကွယ်...အဲဒီကောင်လေးကညီမရဲ့တူဆိုပေမဲ့..ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှမရှိတဲ့အပြင်..ညည်းတို့အိမ်မှာ တောင်ကပ်နေနေရတာမဟုတ်လား...မေတ္တာစားပြီးဗိုက်ပြည့်တာမှတ်လို့ကွယ်...ဘယ်လောက်ပဲချစ်တယ် ဆိုဆိုတဲ့အိုပျက်မှာ..ထမင်းရည်ဘယ်လောက်ကြာကြာအတူလျက်နိုင်ကြမလဲ...စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့အေ မမကညီမတို့မိသားစုကို..တို့လိုအဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမျိုးမှာ..ဝင်ဆန်ခိုင်းစေချင်လို့ပြော နေရတာ...ရွှေပင်နားမှရွှေကျေးဖြစ်တာကွဲ့...ဖွဲ့ထောင်းလို့များဆန်ကောင်းထွက်လာမယ်ထင်လိုက်နဲ့..”

ဝမ်ချိုရဲ့အကြောင်းကိုဒီလိုမို့ချိုးမှုတ်ချိုးပြောနေတာလဲကြားရော ချန်နန်ခမြာမလုပ်စဖူး နေရာကနေဆတ် ကနဲထလိုတံခါးဆောင်ပိတ်ပြီးထွက်သွားပါလေရော ။

“.....အင်း...နတ်ပြည်ဇိကုပ်တင်တာတောင်..ဟိုဒင်းအေးတယ်ဆိုပြီးခုန်ချချင်တဲ့ဟာမလေးပဲ...ခေတ်ကာ လသားသမီးတွေများ..ပြောရဆိုရတယ်လက်ပေါက်ကပ်သကိုး...ညီမကလဲအလိုသိပ်မလိုက်နဲ့ကွဲ့...အထူး သဖြင့်မိန်းကလေးများ..ဆန်ရင်းလိုနာနာဖွပ်နိုင်မှဖြစ်တာရယ်...ဒါနဲ့ညည်းတို့သာရှန်အိမ်တော်အတွင်းကို ရောက်ဖူးရင်မမကိုကျေးဇူးတင်လို့တောင်ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး...သူတို့ရဲ့ဥယျာဉ်ကတော်တော်ကိုကြီးတာက လားကွဲ့...အင်းလေ...ရှန်ကတော်ကလဲမမရဲ့လက်စွပ်ကစိန်လောက်နီးနီးကြီးတဲ့စိန်နဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့သိပ် သိပ်အညွှံ့ကြီးထဲကတော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ.....ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း.....”

ချန်နန်ရဲ့ မေမေကတော့ဘာမှမှတ်ချက်မပေးပဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့စိတ်မပါကြောင်းသိစေပြီးစကားစဖြတ် လို့ထထွက်သွားပေမဲ့ သူ့ဟန်ချောင်မြို့လေးမှာရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လူရည်တတ်တွေနဲ့သွားဟယ်လာ ဟယ်ဝင်ဟယ်ထွက်ဟယ်လုပ်ချင်တဲ့ ကြီးမေကြီးကတော့မလျော့ဘူး ။ အိမ်တော်နဲ့ဦးကြီးဟန်ရီတို့လိုချမ်း သာတဲ့ကုန်သည်တွေရဲ့သားသမီးတွေစေ့စပ်ပြီဆိုတာနဲ့ ညစာစားပွဲတွေ ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေ တွေ့ဆုံပွဲတွေတပွဲပြီးတပွဲလာမှာကိုး ။ ကံကောင်းရင်ဇာတ်ငှားပြီးပွဲတောင်ခံကြမှာမဟုတ်လား ။ ဆိုတော့ သူ့ဟန်ချောင်ကိုလာလည်ခိုက်လေးမှာ ဆူဆူညံညနဲ့ဝင်ထွက်စားသောက်ပြီး မှတ်မှတ်ရရလေးဖြစ်ချင်တဲ့ ကြီးမေကြီးက သူ့မတ်ဟန်ရီကိုနားသွင်းပြန်သတဲ့ ။ ချန်နန်ရဲ့ မေမေလိုမဟုတ်ပဲ ဦးကြီးဟန်ရီကတော့အဲဒီ အကြံကိုသိပ်သဘောကျပြီး အမြန်အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ကြံကြံတော့တာပဲ ။ ဦးကြီးဟန်ရီဟာငွေကြေး တော့ချမ်းသာပေမဲ့ ရှန်အိမ်တော်လိုနယ်စားပယ်စားမျိုးတွေနဲ့တော့ မယှဉ်နိုင်ပေဘူးမဟုတ်လား ။ ဒါတင် မကပဲ မထင်မရှားမျိုးရိုးကနေပေါက်ဖွားလာပြီး အောက်ခြေကနေကြိုးစားလာရတော့ ပိုက်ဆံကလွဲလို့ဘာ မှပေါပေါများများမရှိရှာတဲ့ဦးကြီးဟန်ရီဟာ ဒီအထက်တန်းစားမျိုးရိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်ဆန့်ချင်ခဲ့တာကြာ ပေါ့လေ ။ ဟိုကသူ့ကိုအဖက်မလုပ်တဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲအမြဲဝန်တိုအားကျပြီးရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်ရ တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲရောက်ရုံတင်မကပဲ ဟန်ချောင်မြို့ကဒိပ်ဒိပ်ကြံဆိုတဲ့ ရှန်အိမ်တော်နဲ့ခမည်းခမက်များ တောင်တော်ရဦးမှာဆိုတော့ ငါးကြော်မကြိုက်ရင်တော့ကြောင်မိုက်ပဲလို့ဦးကြီးဟန်ရီမြှာထင်မိရာတယ် ။ ဒီတော့ရှန်အိမ်တော်ရဲ့ ဒုတိယသားနဲ့ချန်နန်ကိုမြန်းဖို့အတွက် သူ့ဇနီးတားနေတဲ့ကြားထဲကပဲ ကြီးမေကြီးနဲ့ ဦးကြီးဟန်ရီတို့အတင်းအကြပ်ပဲစီစဉ်ကြသတဲ့ ။ ဘယ်လိုမှတောင်းပန်လို့မရတဲ့အဆုံးမှာ ချန်နန်ကအိပ်ရာ ထဲကနေလုံးလုံးမထဘဲ အစာငတ်ခံပြီးဆန္ဒပြတဲ့အဆင့်အထိရောက်သွားပါလေရော ။ ချန်နန်ရဲ့ မေမေက တော့သူ့ခင်ပွန်းကိုအကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ဖြောင်းဖျတားမြစ်ပါသတဲ့ ။

".....အဖေကြီးရယ်...အပျက်ပျက်နဲ့နာခေါင်းသွေးထွက်ကုန်ပါ့မယ်ကွယ်...သမီးလေးရဲ့စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ အတင်းအကြပ်လုပ်လို့မကောင်းဘူးထင်ပါတယ်...တကယ်ပေါင်းရမှာကသူတို့မဟုတ်လား...ချန်နန်လေး ကနေနေ့ညညအိပ်ရာထဲမှာ..ရင်ကွဲမတတ်ငိုလို့ချည်းနေတော့တာ...အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာကာယကံ ရှင်တွေကချစ်ခင်မြတ်နိုးကြပြီးဘဝအဖော်အဖြစ်လက်တွဲသွားကြဖို့ပဲမဟုတ်ဘူးလား....ငွေမျက်နှာချည်းပဲ မကြည့်ပါနဲ့ကွယ်....ရှန်အိမ်တော်ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်ဖို့ဆိုတာကလဲ..ကျွန်မတို့အတွက်ဒေါင်းတွေကြား

ထဲကျီးရောက်သွားသလိုဖြစ်နေပါဦးမယ်...ဒီအတွက်နဲ့ပဲသမီးကိုစတေးပစ်ဖို့တော့မတန်ပါဘူးကွယ်.....”

ဒါနဲ့ဦးကြီးဟန်ရီလဲနည်းနည်းတန့်သွားတော့မှ သူ့အမေကချန်နန့်ကိုအိပ်ရာထဲကထွက်ပြီး အစားလေးတလုပ်တဆုပ်လောက်ဝင်အောင်မနည်းချော့မော့ကျွေးရတယ် ။ ချန်နန့်ကတော့ ဒီရုန်အိမ်တော်နဲ့မြန်းမဲ့ကိစ္စကိုဖျက်ပါပြီမပြောမချင်း သေဒဏ်ကျခံရမဲ့အကျဉ်းသားလိုခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ပဲနေတော့သတဲ့ ။ ချစ်ရသူကို တင့်တောင့်တင့်တယ်တောင်းရမ်းဖို့နေနေသာသာ ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်အဒေါ်အိမ်မှာကပ်နေနေရတဲ့ဝမ်းချိုအဖို့ကတော့ အားငယ်ဝမ်းနည်းလိုက်တာဆိုတာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိဘူး ။ ချန်နန့်ကိုလဲမကြည့်ရက် ၊ ဆုံးရှုံးရမှာကိုလဲကြောက်ပေမဲ့ သူ့မှာအချစ်ကလွဲလို့ဘာမှမရှိတဲ့ ခါချဉ်ကောင်ခါးမသန်တဲ့ဘဝဆိုတော့ ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့သူ့ဦးကြီးကိုခွင့်တောင်းပြီးတော့ ဟိန်တောင်တန်းဘက်ကိုသုံးပတ်လောက်စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီးဝမ်းချိုတယောက်ထွက်သွားသေးရဲ့ ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်သာဆိုတာ သူ့မှာအချိန်တိုင်းချန်နန့်ကိုပဲဖျတ်ဖျတ်လူးအောင်သတိရပြီး စိတ်ပူနေတာနဲ့သုံးပတ်မပြည့်ပြည့်အောင်မနည်းတင်းခံပြီး ချက်ချင်းပြန်ချလာခဲ့သတဲ့ ။

ဝမ်းချိုပြန်လာတော့ ချန်နန့်အတော်လေးအခြေအနေဆိုးနေတာကိုတွေ့လိုက်ရပါလေရော ။ အသည်းကွဲရှာတဲ့မိန်းကလေးဟာ အပမှီနေသလိုမျိုးကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လူမှန်းသူမှန်းမသိတဲ့အခြေအနေထိဖြစ်နေတော့သတဲ့ ။ မျက်ရည်တတွေတွေနဲ့ နှုတ်ဖျားကလဲဘာတွေမှန်းမသိတာကိုပဲတဖွဖွရေရွတ်နေတဲ့ ချန်နန့်ဟာ အဖေအမေကိုလဲမမှတ်မိတော့တဲ့အပြင် ဘာဆိုဘာမှလဲမစားတော့ဘူး ။ ဒါနဲ့ချန်နန့်ကိုရူးသွားပြီထင်ပြီးဆေးဆရာခေါ်ပြန်တော့ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့အကောင်းပကတိအနာမရှိပြန်ဘူး ။ မစားမသောက်နဲ့နေလို့ပိန်ကြိုသွားတာကတော့တပိုင်းပေါ့လေ ။ ချန်နန့်ကိုစကားပြောကြည့်ကြပေမဲ့ ဗလာဖြစ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ပဲစိုက်မိစိုက်ရာငေးလို့ နားလည်ဟန်မတူပါဘူးတဲ့ ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင်လိပ်ပြာစင်သွားတဲ့ လူမှာခန္ဓာကိုယ်အခွံသက်သက်ကြီးသာကျန်တော့သလိုပဲ ချန်နန့်ရဲ့ကိုယ်စိတ်နှလုံးကိုထိန်းချုပ်နေတဲ့လိပ်ပြာပိညာဉ်ကတော့အဝေးကြီးကိုထွက်သွားသလိုပဲ ။ မျက်နှာတခုလုံးဖွေးဖွေးဆွတ်အောင်သွေးဆုတ်ပြီးပြောမိပြောရာတွေရေရွတ်နေတဲ့ချန်နန့်ကိုလဲ ဆေးဆရာတကာကလက်လျှော့လိုက်ကြတဲ့အခြေအနေမှာပဲဝမ်းချိုပြန်ရောက်လာတာကိုး ။ ဝမ်းချိုလဲကြားကြားချင်းပဲ သူ့အဒေါ်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ချန်နန့်ရဲ့အခန်းထဲကို

ဝင်ကြည့်တာပေါ့ ။ ဝမ်ချိုရဲ့အသံကြားလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ချန်နန်ရဲ့ဗလာသက်သက်ဖြစ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေမှာအရိပ်အယောင်တချို့ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ပါးကလေးတွေမှာလဲသွေးရောင်မဆိုစလောက်တက်လာသတဲ့ ။

“...ချန်...ချန်လေး...ကိုကိုပြန်လာပြီလေ...ချန်...ကြားရဲ့လား...”

ဝမ်ချိုကထပ်ခါတလဲခေါ်တော့ ချန်နန်ကမျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး မှတ်မိလာဟန်နဲ့ပြုံးလာတယ် ။

“.....ချိုလား...ကိုကိုဟုတ်ပါတယ်နော်.....ချိုဘယ်သွားနေတာလဲ.....”

ဒီတော့မှပဲစိတ်အေးသွားတဲ့အမေကလဲ မျက်ရည်တွေနဲ့မေးပါသတဲ့ ။

“....သမီး...မေမေ့ကိုမှတ်မိတယ်နော်...ငါ့သမီးနေကောင်းလာပြီလားဟင်..ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“.....ဪ...မေမေကလဲ...ကိုယ့်အမေကိုကိုယ်မမှတ်မိပဲနေပါ့မလားလို့...မေမေကဘာလို့ငိုနေရတာလဲ... သမီးကရော..နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးကိုဘာလို့အိပ်ရာထဲရောက်နေရတာလဲ....”

ဆိုပြီးချန်နန်ကအံ့ဩတကြီးနဲ့ ဘေးဘီကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းဆိုတယ် ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာဒီတလလောက်အတွင်းမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကိုလုံးလုံးမှတ်မိဟန်မရှိဘူး ။ ဒါနဲ့သူ့မေမေကအကြောင်းစုံပြောပြတော့ ချန်နန်ခမြာယုံတောင်မယုံနိုင်ပါဘူး ။ ဝမ်ချိုပြန်ရောက်လာတာနဲ့တင်ကို ချန်နန်ဟာရက်အနည်းငယ်အတွင်းပဲပြန်ပြီးအကောင်းပကတိကျန်းမာလာခဲ့သတဲ့ ။ ချန်နန်သည်းခြေပျက်သလိုဖြစ်သွားတုန်းကတော့ အတော်လေးလန့်ပြီးတန့်သွားတဲ့ ဦးကြီးဟန်ရီဟာတစ်စခန်းထလာပြန်ပါရော ။ အောင်သွယ်တော်တွေနဲ့စကားပြောဆိုကြပြန်ပြီး ကြီးမေကြီးနဲ့နေ့တိုင်းဆိုသလို အပြင်ထွက်ပြီးလှုပ်ရှားကြပြန်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ချန်နန်ရဲ့ မေမေက သူတို့သမီးလေးဟာ ဝမ်ချိုကိုမြင်လိုက်တာနဲ့တင်ကို ချက်ချင်းသတိပြန်ဝင်လာကြောင်းပြောပြတော့ဦးကြီး

ကဒေါသတကြီးနဲ့ခေါင်းတယမ်းယမ်းဆိုသတဲ့ ။

“.....အလကား..မူယာမာယာများနေတာ...ဘယ်နှယ်..ကိုယ့်မိဘကိုတောင်မမှတ်မိဘူးဆိုတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား..ဆေးဆရာတွေကလဲကောင်မလေးမှာဘာရောဂါမှမတွေ့ဘူးလို့ပြောနေပြီပဲကွ့..မိဘကကောင်းစေချင်လို့စီစဉ်ရင်နာခံရမှာပေါ့....ခင်ဗျားအလိုလိုက်လွန်းလို့အမိုက်စော်ကားဖြစ်ကုန်ကြပြီဗျား...မအေလုပ်တဲ့သူကလဲကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ရှိဖို့ကောင်းတယ်...အခုလဲကိစ္စကတော့ပြီးသွားပြီ...ခင်ဗျားကသာကိုယ်မွေးထားတဲ့သမီးကိုနိုင်အောင်ပြောပေတော့....”

“.....အဖေကြီးရယ်...ချန်နန်ကဟန်ဆောင်နေတယ်ပြောရအောင်...ကိုယ့်သမီးအကြောင်းကိုယ်မသိတာလဲမဟုတ်ပဲနဲ့...ချန်နန်လောက်လိမ္မာပြီးသိတတ်တဲ့ကလေးက..ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတယ်ဆိုကတည်းကသူ့ဖူးစာမပါလို့ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်...ပြီးတော့အိပ်ရာပေါ်မှာမစားမသောက်နဲ့ပိန်ချိုးသွားတဲ့အထိတော့မူယာမာယာများနိုင်မယ်ထင်ပါဘူး...သမီးဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ဘာလို့များစေ့စပ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ.....ကျွန်မကတော့ဒီကိစ္စကြီးကိုပြန်စဉ်းစားခိုင်းစေချင်တာပဲ.....”

“.....ဘာ...ရှန်အိမ်တော်နဲ့စေ့စပ်ထားတာကိုဖျက်ပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား...မင်းရူးများနေလေရော့သလားကွ့..မိန်းမရ...ကလေးစိတ်ကူးတည့်ရာလုပ်နေတာကို..မင်းကပါမအေလုပ်နေပြီအားပေးအားမြှောက်လုပ်နေသေးတယ်.....ချန်နန်ဂျီတိုက်တိုင်းသာအတည်ယူပြီး..စေ့စပ်ပွဲကိုဖျက်ရရင်တော့လူတွေကငါတို့ကိုဦးနှောက်မရှိတဲ့သူတွေလို့ထင်မှာပေါ့ကွ့....ရှန်အိမ်တော်ကလဲယုံမယ်များထင်လို့လား..ငါတောင်မယုံတာဘယ်နှယ်...ဘာအသည်းကွဲလို့နေမကောင်းဖြစ်မှာတုန်း..ပေါက်တတ်ကရတွေ.....”

“.....ဟုတ်ပါ့တော်..ကျုပ်တို့လူ့ပြည်ရောက်လာတာပဲအနှစ်ငါးဆယ်ရှိနေပြီ..ကိုယ့်အဖေအမေကိုတောင်မမှတ်မိရလောက်အောင်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာများတခါမှမကြားဖူးပါဘူး...အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေများတတ်လဲတတ်နိုင်ကြပါပေရဲ့....သဘင်သည်များကျလို့..ငိုရယ်..ရယ်ဟယ်နဲ့..ငါ့မောင်တို့ကလဲသားသမီးကိုသိပ်အလိုမလိုက်ကြနဲ့ကွ့...ကလေး..ကလေးနဲ့..လင်စံရွေးရင်းလင်ခွေးနဲ့ညားသွားမှဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်....”

ကြီးမေကြီးကလဲဝင်ပြီးသရော်တော်တော်နဲ့ ကုန်းအဆင်းမှာဘီးတပ်ပေးလိုက်တော့ ဦးကြီးဟန်ရီကလဲငိုချင်ရက်လက်တို့မဟုတ်ပါလား ၊ ချန်နန်များမဟုတ်တရုတ်နဲ့ညားသွားခဲ့ရင်ဆိုပြီး ရှန်အိမ်တော်နဲ့ကိစ္စကိုအမြန်ပဲခေါင်းညိတ်လိုက်ပါလေရောတဲ့ ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ခမြာမှာတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိရှာတော့ဘူး ။ ဒီအခြေအနေထိရောက်သွားမှတော့ဘာဆက်လုပ်လို့ရဦးတော့မှာလဲ ။ ချန်နန်ရဲ့အမေလဲဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့လက်ပိုက်လို့သာကြည့်နေရတော့တယ် ။ ဒီတောင်ကိုမောင်မဖြူနိုင်တော့တဲ့ဝမ်းချိုကတော့ အားမတန်မာန်လျော့လို့အဝေးဆုံးကိုထွက်ပြေးဖို့ကြံမိတော့တယ် ။ ဒါနဲ့ သူ့နေပြည်တော်ကိုထွက်သွားတော့မဲ့အကြောင်း ဦးကြီးဟန်ရီကိုပြောပြခွင့်တောင်းတော့ ဟိုကလုပ်သင့်တာကြာလှပေါ့ဆိုတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ပြန်ပြောသတဲ့ ။

“.....အေး.....မြန်မြန်သာသွား..ယောက်ျားဆိုတာသူများအိမ်ခေါင်အောက်ပဲခိုနေလို့ကတော့..ဘယ်တော့မှအညွန့်ပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး....မင်းဒီလောက်ကြာကြာဖင်နွဲ့နေတာတောင်လွန်လှပြီ.....”

ဝမ်းချိုအပြီးအပိုင်ထွက်မသွားခင်မှာတော့ သူ့အဒေါ်ကနောက်ဆုံးအနေနဲ့နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲလေးလုပ်ပေးရှာတယ် ။ ဝမ်းချိုကတော့စေ့စပ်ပွဲသတင်းကြားပြီးကတည်းက အိပ်ရာပေါ်ဘုန်းဘုန်းလဲသွားလိုက်တာနှစ်ရက်လောက်ရှိနေပြန်ပြီ ။ ဟိုတခါကလိုပဲမစားမသောက်နဲ့နေနေတဲ့အပြင် ဒီတခါတော့စိတ်ထောင်းလို့ကိုယ်ကြေရှာသလိုပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကိုဖျားနာပါတော့သတဲ့ ။ ညစာစားဖို့တောင် ထမထိုင်နိုင်တော့တဲ့ ချန်နန်ကိုသူ့အဒေါ်အဖော်ပြုလို့ ဝမ်းချိုကအခန်းထဲဝင်နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဝင်နှုတ်ဆက်တယ် ။

“.....ချန်ရေ...ကိုကိုတော့မနက်ဖြန်သွားတော့မယ်ကွယ်...နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်..ချစ်တဲ့သူကိုအရမယူနိုင်ခဲ့တဲ့လူညွှံ့ကြီးကိုယ်ကိုခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့.....ဒီဘဝတော့ဒီမျှသာဆိုပေမဲ့..နောင်ဘဝဆက်တိုင်းမှာချန်နဲ့ကိုယ်ပြန်ဆုံချင်ပါသေးရဲ့ကွယ်...အခုတော့ချန်နဲ့အဝေးဆုံးကို..ကိုကိုသွားရတော့မယ်...ချန်..ကို..ကိုကိုအမြဲချစ်နေမှာပါ....ချန်နေကောင်းအောင်နေပါကွယ်...ကိုကိုထပ်ပြီးရင်မကွဲပါရစေနဲ့.....”

“.....ချိုရယ်...ကိုကိုမရှိဘဲကျွန်မအသက်ရှင်နေလို့လဲ..ဘာထူးဦးမှာလဲ....ချိုပြောသလိုကျွန်မတို့နောင်ဘဝမှာမြန်မြန်ဆုံနိုင်ဖို့သာ..သွားနင်းပြီးချို..ကိုစောင့်နေချင်ပါတော့တယ်...ကျွန်မတို့ကိုဘယ်သူမှခွဲလို့မရပါ

ဘူး...ချိုရဲ့...ကျွန်မဘယ်ဘဝပဲရောက်နေနေ..ချို့အနားမှာအမြဲရှိနေမှာ....သွားတော့..ကိုကိုရေ...သွားပေ
ဦးတော့....ကျွန်မနလုံးသားကိုလက်ဆောင်ပါးလိုက်ပါပေရဲ့...ချို့သွားနှင့်ပါ....ကျွန်မလိုက်ခဲ့မှာပေါ့....”

သေစကားတွင်တွင်ပြောလို့ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ရာတဲ့ချန်နန်ကို ဝမ်းချိုခြာဖြောင်းဖြူစကားလုံးရှာမရ
ဘူး ။ သူကိုယ်တိုင်လဲ နှလုံးသည်းပွတ်ကိုအရှင်လတ်လတ်ဆွဲထုတ်ခံရသလို ရင်တခုလုံးဗလာဟင်းလင်း
နှင့်ထထွက်လာမိတော့သတဲ့ ။ သူ့ချစ်သူကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ဒီအိမ်ကိုဒီတသက်ဘယ်တော့မှခြေဦး
မလှည့်တော့ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူကတိပေးရင်း ကျောခိုင်းလို့အပြီးအပိုင်ထွက်လာခဲ့တော့တယ် ။

ဝမ်းချိုစီးလာတဲ့ တုံကင်းလှေကြီးလဲဟန်ချောင်ကထွက်လာပြီး တစ်နာရီလောက်တော်တော်လေးစုန်မိလို့
ညစာစားချိန်နီးတော့ နီးရာဆိပ်တခုမှာတခါတည်းညအိပ်ကြဖို့ဆိုပြီး ကျောက်ချရပ်နားပါသတဲ့ ။ ဝမ်းချိုမှာ
တော့ညစာစားလို့လဲမဝင်တာနဲ့လှေဝမ်းထဲမှာပဲလှဲနေတုန်း နားထဲမှာကမ်းပါးတလျှောက်ပြေးလာတဲ့ခြေသံ
ကြားလိုက်သလိုလိုရှိတာနဲ့ခေါင်းထောင်ကြည့်မိတုန်း ခေါ်သံကြားလိုက်ရပါလေရော ။

“.....ချို့ရေ...ချို့ရေ...ကိုကိုဘယ်မှာလဲ...ကျွန်မကိုလာခေါ်ပါဦး...ချို့ရေ.....”

အစမတော့သူစိတ်စွဲပြီးကြားယောင်တာလို့ ဝမ်းချိုကထင်နေမိသေးတယ် ။ ချန်နန်က အိပ်ရာထဲမှာသေ
ကောင်ပေါင်းလဲဖျားပြီးကျန်နေခဲ့တာသူ့အမြင်ပဲကိုး ။ ဒါပေမဲ့ ချို့ရေဆိုပြီးချန်နန်ရဲ့အသံပျော့လေးနဲ့ခေါ်သံ
နောက်တခါကြားရပြန်တဲ့အခါ လူးလဲထပြီးပေါင်းမိုးအောက်ကနေထွက်ကြည့်လိုက်တော့ လရောင်ဖျော့
ဖျော့အောက်က ကမ်းပါးပေါ်မှာချန်နန်ရပ်နေပါသတဲ့ ။ ဝမ်းချိုလဲအံ့ဩတကြီးနဲ့ ကမ်းပေါ်ကိုခုန်တက်သွား
တော့ချန်နန်ကသူ့ရင်ခွင်ထဲ ခွေကျလာပြီးတိုးတိုးဆိုရှာတယ် ။

“.....ချို့ကိုမခွဲနိုင်လို့..ကျွန်မအိမ်ကနေထွက်ပြေးလာတာ...ကိုကိုကျွန်မကိုမဆူပါနဲ့နော်.....”

အခုချိန်ထိဖြစ်ပျက်နေသမျှကို မယုံနိုင်သေးတဲ့ဝမ်းချိုဟာချန်နန်ကိုတယုတယပွေ့ချီပြီးလှေပေါ်ကိုသယ်

လာခဲ့တယ် ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ညစာစားဖို့တောင်မထနိုင်တဲ့ချန်နန်ဟာ လေကောင်းကောင်းမိလို့မြင်းရိုင်း များလိုလှစ်ကနဲလှစ်ကနဲနေအောင်ပြေးတဲ့ ရွက်လှေရဲ့အစုန်ခရီးတစ်နာရီလောက်ကို ဘယ်လိုခွန်အား ၊ ဘယ်လိုစွမ်းပကားနဲ့များအမှီလိုက်လာနိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ မတွေးတတ်ဘူးဖြစ်နေသတဲ့ ။ ယောက်ျားကြီး တယောက်တောင် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တဲ့ဒီကမ်းပါးစောက်တလျှောက်ရဲ့ခရီးကြမ်းကို ခြေလှမ်းမရရ အောင်လိုက်လာတဲ့ ချန်နန်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ပြီး ဝမ်ချိုမှာဝမ်းသာတာကတမျိုး ၊ သနားတာက တဝက်နဲ့မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျမိရတယ် ။

ခြေထောက်ကလေးတွေ ညိုမည်းလို့သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ပေါက်ပြဲပြီးအားကုန်နွမ်းလျနေပေမဲ့ ချစ်သူရဲ့ ရင်ငွေ့အောက်မှာပဲ တဖြည်းဖြည်းသက်သာလာသလိုရှိတဲ့ ချန်နန်ဟာ နောက်တခါမျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာတော့ ပြုံးပြုံးလေးပြောသတဲ့ ။

“.....ချို့ကိုပြောသားပဲ...ကျွန်မတို့ကိုဘယ်သူမှခွဲလို့မရပါဘူးဆို...ကိုကိုနောက်ကိုကျွန်မရအောင်လိုက်ခဲ့ တာပေါ့...”

တမေ့တမောကြီးလနဲ့ချီသွားရတဲ့ရေလမ်းခရီးမှာပဲ ချန်နန်ဟာအံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်အလျင် အမြန်နာလန်ထလာတယ် ။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရင်ကွဲနာဟာလဲ ချစ်သူအနားမှာရောက်လာတော့ပိန်းကြာ ရွက်ပေါ်ရေမတင်သလို ပြေစင်အောင်လျှောက်ချဲ့ပြီကိုး ။ ဝမ်ချို့နဲ့ချန်နန်မှာ ရှေ့လျှောက်ဘယ်လိုနေထိုင် စားသောက်သွားကြမလဲဆိုတာတွေလဲ ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ကြသေးဘူး ။ တယောက်အနားမှာတယောက် ရှိရင်ပဲသူတို့ကမ္ဘာလေးဟာပြည့်စုံလှပြီ ။ အိမ်ကနေထွက်ပြေးလာတဲ့အတွက် ချန်နန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရ တာလေးတချက်ကတော့ သူ့မေမေအတွက်ပါဘဲ ။ သူ့အဖေကိုရော ၊ ရန်အိမ်တော်ကိစ္စကိုပါ ချန်နန်တို့က ခေါင်းထဲမထည့်ကြပေမဲ့ သမီးပျောက်ရှာနေမဲ့သူ့အမေအတွက်တော့ ဝမ်းနည်းအားနာကြရသတဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ခရီးနှင်လာလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးဖီချမ်နယ်တနေရာကတော့မြို့လေးတခုမှာ အခြေချဖို့ကြိုးစား ကြတယ် ။ ဝမ်ချို့ကသူတို့နှစ်ယောက်ထမင်းနပ်မှန်ရုံတောင်မနည်းလစာလေးနဲ့ အလုပ်လေးတခုကိုရပါသ

တဲ့ ။ ဒါနဲ့ရတဲ့ဝင်ငွေလေးနဲ့လုံလောက်အောင်နေကြတဲ့အခါမှာ မြို့ထဲကအခန်းတွေကိုမတတ်နိုင်တော့မြို့ပြင်ကိုတမိုင်လောက်ထွက်ရတဲ့ ယာသမားအိမ်ကအဖိကလေးကိုငှားပြီးနေကြရတယ် ။ မြို့ထဲကိုအသွားအပြန်မိုင်နဲ့ချီပြီးခြေတိုအောင်လျှောက်လို့ နဖူးကချွေးခြေမပေါ်ကျတဲ့အထိပင်ပန်းပန်းလှုပ်ရပေမဲ့ ဝမ်းချိုရဲ့ဘဝတခုလုံးမှာတခါမှဒီလောက်စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူးတဲ့ ။ အရင်အိမ်တော်မှာအခြေအရံတွေတပုံကြီးနဲ့နေလာခဲ့တဲ့ချန်နန်ကလဲတနေကုန်ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်နေရပေမဲ့ အင်မတန်မှကျေနပ်ရောင်ရဲနေတာပါပဲ ။ သူတို့အခန်းကျပ်လေးဟာ ခနော်နီခနော်နီထိုင်ခုံလေးတလုံးရယ် ၊ စားပွဲအရွဲ့ခြေတိုလေးရယ် ၊ ဝါးကုတင်ကြမ်းပြိုကလေးရယ်နဲ့ပဲတန်ဆာဆင်ထားပေမဲ့ သူတို့မောင်နှံအတွက်ကတော့လောကနိဗ္ဗာန်ပါပဲ ။ ကံများကောင်းချင်တော့သူတို့ကိုအခန်းဆွယ်လေးငှားပေးတဲ့ ယာသမားလင်မယားကလဲ စိတ်ထားကောင်းကြပါသတဲ့ ။ ချန်နန်ကအားရင်သူတို့နဲ့ယာထဲဆင်းဆင်းကူနေတော့ သူတို့ကလဲတပြန်အသီးအနှံတွေ ၊ သစ်သီးတွေအလှူအပယ်ယူစားစေတဲ့အခါ ချန်နန်နဲ့ဝမ်းချိုမှာစားရေးသောက်ရေးလဲပူဖို့မလိုသလောက်ပါပဲ ။

ဒီလိုနဲ့ဆောင်းဦးပေါက်ချိန်မှာပဲ ချန်နန်ဟာဝဝတုတ်တုတ်နဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့သားယောက်ျားလေးကို မျက်နှာမြင်ပါသတဲ့ ။ ဝမ်းချိုအဖို့တော့ သူ့ဘဝရဲ့စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုဟာအထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ခဲ့ပြီ ။ သားလေးကိုနို့ချိုတိုက်ကျွေးနေတဲ့ဇနီးကိုမြင်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာနွေးသွားတတ်တယ် ။ သူ့ချစ်ဇနီးချန်နန်ကိုအခုလိုဆင်းရဲတွင်းထဲဆွဲချမိတဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းချိုကဘယ်တော့မှတောင်းပန်စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး ။ တချိန်ကရွှေဘုံပေါ်စံခဲ့ရတဲ့ဇနီးကလဲ ဒီတောင်းပန်စကားမျိုးကိုနားဝလေသံမှမဟာရဘူးဆိုတာသူသိပေမဲ့ အခုလိုဘဝမျိုးမှာကျေနပ်ရောင်ရဲပြီး ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်တာကိုတော့ ဝမ်းချိုအံ့ဩမိပါသတဲ့ ။

“.....ငွေများနည်းနည်းပိုရင်တော့..ချန်လဲကလေးတဖက်နဲ့အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလုပ်မနေရအောင်..ကူဖော်လောင်ဖက်လေးငှားပေးချင်လိုက်တာကွယ်....ချန်ပင်ပန်းတာကို..ကိုကိုမကြည့်ရက်ဘူး..အချစ်ရယ်...”

ဝမ်းချိုကတခါတလေကလေးတွဲလောင်းနဲ့ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရာတဲ့ချန်နန်ကိုကြည့်ပြီးဒီလိုညည်းမိတဲ့အခါ တိုင်းချန်နန်က ဝမ်းချိုရဲ့နှုတ်ခမ်းကိုလက်ကလေးနဲ့အသာအုပ်လို့တိတ်စေရင်း ဆိုတတ်တယ် ။

“.....ချိုကကျွန်မကိုခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူးလေ...ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကိုကို့နောက်ကိုကျေကျေနပ်နပ်ပဲ လိုက်လာခဲ့တာ..ချိုနဲ့အတူနေရတဲ့ဘဝမှာ..ဒါတွေဟာမဖြစ်လောက်ပါဘူး.....”

ဆင်းရဲပေမဲ့သူတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက်ကတော့ နေ့တိုင်းရက်တိုင်းကိုအတူဖြတ်သန်းလို့ကိုမဝနိုင်ကြဘူး ။ အခုဆိုရင်သားလေးကလဲသိပ်တတ်လာတော့ တပတ်တမျိုးရိုးရတယ်ကိုမရှိဘူး ။ အရင်အပတ်ကပဲဝမ်းလျားမှောက်နေရာက နောက်တပတ်ဆိုရင်သူလိုချင်တာလေးတွေကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးလုပ်တတ်နေပြီ ။ မှိုကလေးဘယ်မှာလဲလို့မေးတိုင်းလဲ သူ့နာခေါင်းကလေးကိုတိုပြတတ်ပြီး နားရွက်ကလေးကိုဆွဲဆွဲပြီးလဲကစားနေတတ်ပြီလေ ။ ဘူးမှုတ်လိုက် ၊ ပိုးတီတွန့်ကလေးလိုတလွန့်လွန့်နဲ့တွားသွားလိုက်နဲ့ ဟော..ဘာမှမကြာခင်ပဲဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့စကားတောင်ပြောဖို့ကြံနေသေးတယ် ။ ဝမ်းချိုနဲ့ချန်နန်ကတော့ သားလေးရဲ့အံ့သြဖွယ်တိုးတက်မှုကိုနေ့စဉ်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးလို့မဆုံးနိုင်ကြဘူး ။ ယာသမားလင်မယားကလဲ ကလေးမြေးငယ်မရှိတဲ့သူတွေဆိုတော့ သားလေးကိုလက်ပေါ်ကချတယ်လို့ကိုမရှိသလောက် သဲသဲလှုပ်ကြပါသတဲ့ ။ သူတို့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေဖုံးနေတဲ့ဘဝမှာ ချန်နန်ကိုစိတ်ထင်ထင်နဲ့သက်ပြင်းချစေတာကတော့ တခုပဲရှိတယ် ။ အဲဒါကတော့သူတို့သားလေးကို ချန်နန်ရဲ့မေမေကိုမြင်စေချင်တာပါပဲ ။ ခွဲထားခဲ့ရတဲ့သူ့မောင်လေးကိုလဲချန်နန်ကလွမ်းရှာတယ် ။ ဖအေနဲ့သိပ်ပြီးအစေးမကပ်ခဲ့ပေမဲ့ ချန်နန်တို့သားအမိတွေကတော့တယောက်ကိုတယောက်သိပ်ပြီးတွယ်တာကြတာကလား ။ ချန်နန်ကတော့ပါးစပ်ကဖွင့်မပြောပေမဲ့ ဝမ်းချိုကသူ့ဇနီးကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့နေတဲ့သူဆိုတော့ ဇနီးလေးဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာရိပ်မိနေတာပေါ့ ။ ဒါနဲ့တနေ့တော့ပြောသတဲ့ ။

“.....ချန်လေးကဒေါ်ဒေါ်ကိုလွမ်းနေတာမဟုတ်လား...သားလေးကိုလဲပြရင်း..ကိုယ်တို့သွားကန်တော့ကြမယ်လေ...ကိုကိုတို့လဲလက်ထပ်ပြီးလို့သားလေးတောင်မွေးခဲ့မှပဲကွယ်...ချန်လေးဖေဖေကလဲဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး...ဒေါ်ဒေါ်ကလဲချန်လေးနဲ့မြေးလေးကိုမြင်ရရင်သိပ်ဝမ်းသာမှာ.....”

ဒီစကားကိုကြားတော့ အလိုက်သိနားလည်လွန်းတဲ့ခင်ပွန်းကိုကျေးဇူးတင်လွန်းအားကြီးလို့ ဝမ်းသားလုံးဆိုပြီးချန်နန်ခမြာငိုမိပါသတဲ့ ။

“.....ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ..ချိုရယ်.....မေမေကကျွန်မဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ပေါက်နေမှန်းမသိရှာတော့ သိပ်စိတ်ပူနေမှာပဲ....သူ့အဘွားဖြစ်သွားပြီဆိုတာသာသိရင်..ဘယ်လောက်တောင်ပျော်လိုက်မလဲနော်...”

ဒါနဲ့သားကလေးကိုခေါ်လို့ ရေလမ်းခရီးကိုတခါနှင့်ကြပြန်ပါသတဲ့ ။ ထုံးစံအတိုင်းတစ်လလောက်အကြာ မှာပဲသူတို့ဟန်ချောင်မြို့ကိုရောက်လာကြတယ် ။ လှေကမ်းကပ်တာနဲ့ ချန်နန်ကဆိုသတဲ့ ။

“.....ချို...အိမ်ကိုအရင်သွားနှင့်ပြီး...သားနဲ့ကျွန်မအတွက်ဝေါယာဉ်အကြိုလွှတ်လိုက်ပါကွယ်.....တကယ်လို့ များဖေဖေမေမေတို့က..ကိုကိုကိုအမျက်ထွက်နေကြတုန်းမို့..မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုပြီးများငြင်းခဲ့ရင်..ဒီရွှေဆံထိုး လေးကိုသာပြလိုက်ပါ...ကျွန်မရဲ့ဆံထိုးမှန်းသူတို့သိပြီး..ကိုကိုကိုဝင်ခွင့်ပေးကြလိမ့်မယ်.....”

ဒါနဲ့ချန်နန်တို့သားအမိကတော့လှေထဲမှာစောင့်နေခဲ့ပြီး ဝမ်ချိုကတော်တော်လေးလှမ်းတဲ့ချန်နန်တို့အိမ် ကိုအရင်သွားနှင့်တယ်။ ဝမ်ချိုအိမ်တံခါးဝကိုရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီမို့ဦးကြီးဟန်ရီလဲဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်နေပါသတဲ့ ။ ဝမ်ချိုကိုလဲအိမ်ထဲကိုဝင်ခွင့်ကြည်ကြည်သာသာပေးကြပါတယ် ။ ဦးကြီးက တော့ရုပ်မပြောင်းလှပေမဲ့ သူ့အဒေါ်ကတော့ဒီနှစ်တွေထဲမှာတော်တော်ကိုရုပ်ကျသွားပြီး ဆံပင်တွေလဲတ ခေါင်းလုံးဖွေးဖွေးလှပနေခဲ့ပြီ ။ ဒါနဲ့ဝမ်ချိုကအဒေါ်နဲ့ဦးကြီးဟန်ရီကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ကြမ်းပေါ်ကိုဒူးထောက် ထောက်လို့ ချန်နန်နဲ့သူတို့ခိုးပြေးခဲ့ကြတဲ့အတွက်ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ရိုရိုသေသေတောင်းပန်တော့တာပဲ ။ အခု လဲမြေးမျက်နှာမြင်လို့လာကန်တော့ပါကြောင်းနဲ့ ချန်နန်တို့သားအမိဟာလှေဝမ်းထဲမှာ ခွင့်လွှတ်ကြအေး တဲ့မိဘတွေစေလိုက်မဲ့ ဝေါယာဉ်ကိုစောင့်နေပါကြောင်းပြောပြသတဲ့ ။ ဦးကြီးဟန်ရီကတော့ထုံးစံအတိုင်း အသံဝါကြီးနဲ့ငေါက်ပါလေရော ။

“.....တယ်...ဒီကောင်နမူးနထိုင်းနဲ့ဘာတွေလာပြောနေတာတုန်း...မင်းကိုတို့ကဘာအတွက်ခွင့်လွှတ်ရမှာ တုန်း...ချန်နန်ကဖြင့်အိပ်ရာထဲမှာလဲနေတာတစ်လုံးလုံးပဲ.....တောပြောတောင်ပြောနဲ့..နောက်စရာများ မှတ်နေလားကွ..ဟေ.....”

နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေဟန်တူတဲ့အခေါ်ကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်းအေးအေးသက်သာဝင်ရှင်းပြသတဲ့ ။

“.....ငါ့တူရယ်...မင်းနှမလေ..မင်းထွက်သွားပြီးကတည်းက..အိပ်ရာပေါ်ဘုန်းဘုန်းလဲလို့..သတိမကပ်ရှာ
တော့ဘူးကွဲ့....အခုဆိုတနှစ်တောင်ကျော်ရောပေါ့...တခါတလေများဆိုရင်သီတင်းတပတ်လုံးလုံးအစာရေ
စာလုံးလုံးမဝင်လို့..ပစ်လိုက်ရတော့မှာပဲလို့ထင်မိကြတဲ့အကြိမ်တွေလဲမနည်းဘူး...ဒေါ် ဒေါ်ကတော့ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုသာအပြစ်တင်မိတယ်...သူ့ခါးသီးရှာတဲ့စေ့စပ်ပွဲကိုလဲဖျက်ပစ်လိုက်ပါပြီ...ဒါပေမဲ့မင်းနှမကတော့
ကြားနိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး...မှတ်မိသိနိုင်တဲ့သူ့ဝိညာဉ်ကထွက်သွားပြီး..ခန္ဓာကိုယ်အခွံကြီးသာချန်ထား
ခဲ့သလိုပဲကွယ်....အသက်မျှင်းမျှင်းရှူနေရုံကလွဲလို့အရုပ်ကြီးလိုပဲ..ဘာမှတုန့်ပြန်လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့ဘူး
ဒေါ် ဒေါ်ဖြင့်လေ..မင်းပြန်ရောက်လာဖို့သာနေ့တိုင်းမျှော်လင့်မိတာပဲ.....”

“....ဘယ်လို...ဘာရယ်ဗျ...ဟာ..ဒေါ် ဒေါ် ..သတိထားမှပေါ့....ချန်နန်ကအကောင်းပတိနေကောင်းကျန်း
မာစွာရှိလျက်ပါဗျာ...အခုဆိုရင်သားလေးမိခင်တောင်ဖြစ်နေပါပြီ...ဒေါ် ဒေါ်တို့ကိုမြေးလာပြဖို့လှေထဲမှာပဲ
စောင့်နေခဲ့တာပါ...ကျွန်တော်ပြောတာမယုံရင်ဒီဆံထိုးလေးကိုသာကြည့်ပါတော့ဗျာ....”

ဝမ်ချိုကရွှေရင်ထိုးလေးကိုသူ့အခေါ်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တော့ သူ့သမီးရဲ့ ဆံထိုးမှန်းကောင်းကောင်း
မှတ်မိကြတဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာ အကြီးအကျယ်စိတ်ရှုပ်ထွေးကုန်ပါသတဲ့ ။

“.....တကယ်ပြောတာပါဗျာ...ဘုရားစူးရစေရဲ့....ကျွန်တော်ဇနီးချန်နန်ဟာကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ပဲ..မေမေတို့
ကိုလာပြီးဂါဝရပြုဖို့ရာလှေထဲမှာစောင့်နေတာပါ....မယုံရင်ကျွန်တော်နဲ့အတူ...လူလွတ်ပြီးလိုက်ကြည့်ခိုင်း
ကြပါလားခင်ဗျာ.....”

ဇဝေဇဝါနဲ့မိဘနှစ်ပါးလဲ ဝမ်ချိုနဲ့အတူဝေါထမ်းအစေခံတွေလွတ်ပြီး လှေပေါ်ကသူတို့သမီးချန်နန်ပါလို့
ဝမ်ချိုတွင်တွင်ပြောနေတဲ့သူကိုသွားကြိုခိုင်းကြတယ် ။ အစေခံတွေလှေဆီရောက်ကြတော့ သူတို့ရဲ့မမ
လေးချန်နန်နဲ့ချွတ်စွပ်တူတဲ့မိန်းကလေးတယောက်ကလေးလေးပွေ့ပြီး ချန်နန်ရဲ့အသံနဲ့သူတို့ကိုလှမ်း

မေးတော့အကုန်ကြက်သီးထကုန်ကြပါသတဲ့ ။

“.....ဟဲ့...ဝေါသမားတွေ..မလေးရဲ့မိဘတွေနေကောင်းထိုင်သာရှိကြရဲ့လားကွယ်....”

“.....ရှိ..ရှိကြပါတယ်..မ..မမလေး...အမလေး...ဘုရား...ဘုရား...”

အိမ်မှာလဲဘာတွေဖြစ်နေကြမှန်းနားမလည်နိုင်တော့တဲ့မိသားစုမှာ အသည်းတထိတ်ထိတ် ၊ ရင်တဖိုဖို နဲ့ပဲဝေါသမားတွေကြိုလာမဲ့သူကိုစောင့်နေကြတုန်း အစေခံမလေးတယောက်က ရွှေဆံထိုးလေးကိုယူပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ မမလေးချန်နန်ဆီကိုသွားပြပါသတဲ့ ။ အိပ်ရာထဲမှာအရိုးပေါ်အရေတင်ပဲကျန်ပြီး လှဲနေတဲ့ချန်နန်ဟာ ဝမ်ချိုဆိုတဲ့နာမည်ကြားတာနဲ့ ချက်ချင်းသတိပြန်လည်လာပြီး ပြုံးပြုံးလေးနဲ့မျက်စိပွင့် ပါလေရော ။ ပြီးတော့အစေခံမလေးလက်ထဲက ရွှေဆံထိုးကိုဆတ်ကနဲကောက်ယူပြီး ခေါင်းပေါ်အသာ ထိုးလိုက်ရင်းဆိုသတဲ့ ။

“.....ဪ...ဒီဆံထိုးလေးပျောက်နေတာကြာပြီ....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ခါတိုင်းဆိုဟိုဘက်ဒီဘက်တောင် ကိုယ့်ဖာသာမစောင်းနိုင်တဲ့ရောဂါသည်က ဖြုတ်ကနဲ ထပြီးအိပ်ပျော်ရင်းလမ်းလျှောက်နေတဲ့သူလို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့လှေဆိပ်ဘက်ကိုတန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးထွက် သွားပါလေရော ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လှေထဲကချန်နန်တို့သားအမိကလဲ ဝေါယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့လုပ်နေကြပြီ ။ ဝမ်ချိုကသားလေးကိုပွေ့ပြီး ချန်နန်ဝေါပေါ်တက်တာကိုစောင့်နေတုန်းပဲ ကမ်းပါးပေါ်ကရော်ရွက်ဝါလေး လိုပါးပါးလျှပ်လျှပ်သာကျန်တော့တဲ့ ချန်နန်နောက်တစ်ကိုယ်ကလဲအနားကိုရောက်လာတော့တာပဲ ။ ပြီး တော့အားလုံးရှေ့မှာပဲ အရိုးပေါ်အရေတင်နေတဲ့ချန်နန်ဟာ ဝေါပေါ်ကချန်နန်ကိုလှမ်းထိလိုက်တာနဲ့ တ ပြိုင်နက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာအရိပ်လိပ်ငြင်ငြင်သာသာနဲ့ ပေါင်းစည်းသွားပြီးတော့ ဝေါပေါ်ကချန် နန်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ အဝတ်နှစ်ထပ်ဝတ်ပြီးသားဖြစ်ကျန်နေခဲ့ပါသတဲ့ ။

သူ့ရှေ့မှာတင် အိပ်ရာပေါ်ကထထွက်သွားတဲ့ချန်နန်ကို မတားလိုက်နိုင်တဲ့အစေခံမလေးဟာကြောက်
လန့်တကြားနဲ့ပဲ အိမ်သူအိမ်သားတွေကိုသွားပြောတော့ အားလုံးကစိတ်ပူပန်ပြီးခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ
ဖြစ်နေကြတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှေ့ကိုဝေါဟာဉ်ဆိုက်လာပြီး ကျန်းမာရွှင်လန်းနေတဲ့ချန်နန်ဟာ သားလေးကိုပွေ
လို့ဆင်းလာပါတော့တယ်။ တမိသားစုလုံးကတော့ ငိုလိုက်ကြ ၊ ရယ်လိုက်ကြနဲ့ကိုယ်မျက်စိကိုယ်မယုံနိုင်
အောင်ဖြစ်လို့ လောကကြီးရဲ့ဆန်းကြယ်မှုများနဲ့ အချစ်ရဲ့စွမ်းပကားကိုအံ့ဩလို့မဆုံးကြတော့ဘူး။ ။ အား
လုံးနားလည်မိကြတာကတော့ ချန်နန်ရဲ့ဝိညာဉ်လိပ်ပြာဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုဒီအိမ်မှာချန်ထားခဲ့ပြီးတော့
ဝမ်းချိုနောက်ကိုလိုက်သွားတာပါပဲ။ ။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာထိန်းချုပ်ထားဆီးထားနိုင်ပေမဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကိုတော့
ဘယ်သူမှမချုပ်ထားနိုင်ပေဘူးမဟုတ်လား။ ။ ချစ်တဲ့သူနောက်ကို လိပ်ပြာလွှင့်ပြီးချန်နန်ဝိညာဉ်လိုက်သွား
လေတော့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့ပြီးတနှစ်လုံးဖျားနားနေတဲ့ ချန်နန်ရဲ့ခန္ဓာဟာအရိပ်သာသာရှိတဲ့အခွံသက်သက်မျှ
သာပဲဆိုတာကို တအံ့တဩနဲ့လက်ခံလိုက်ကြရတော့တယ်။ ။

လူတို့ဉာဏ်နဲ့တွေးကြည့်ရင်ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိတဲ့ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ခရစ်သက္ကရာဇ်၆၉၂ မှာတကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါ
သတဲ့။ ။ ချန်နန်တို့မိသားစုဟာဒီအဖြစ်အပျက်ကိုတခြားလူတွေမသိရလေအောင် မိသားစုရဲ့ထိပ်တန်းလျှို့
ဝှက်ချက်အနေနဲ့ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာထိန်းသိမ်းထားခဲ့ကြတယ်။ ။ ချန်နန်ကတော့ ချစ်ခင်ပွန်းဝမ်းချိုအတွက်
သားသမီးပေါင်းမြောက်များစွာ ထပ်ဖွားမြင်ပေးပါသေးသတဲ့။ ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အသက်အရွယ်ကြီး
ရင့်လှလို့ဆံဖြူသွားကြွေတဲ့အထိ တယောက်ကိုတယောက်အချစ်တိုးသထက်သာတိုးလို့ ရိုးမြေကျပေါင်း
ဖက်သွားကြကြောင်းနဲ့ပဲ ဒီဇာတ်လမ်းကိုအဆုံးသတ်လိုက်ပါရစေတော့။ ။

MADAME D.

This was taken from Ch'ingchunlu, by Lien Pu of Sung Dynasty, who said he personally knew the story when he was a student at the university in the capital. I have filled in the details about the student's movement for recovery of national territory, which are well-known facts in history, based on such works as Chou Mi's Kweihsin Tasachih.

(Ling Yuytang)

၈ ။ မင်းကတော် မဒီ

ဆွန်မင်းဆက်တစ်ခေတ်လုံးမှာတော့ ရွှေမြို့တော်ဟန်ချောင်က တစ်လပိုင်းဆယ်ငါးရက်နေ့မှာကျင်းပလေ့ရှိတဲ့မီးထွန်းပွဲတော်လောက်ခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး စည်ကားမြိုင်ဆိုင်တာမရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုကြတယ် ။ ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုတော့ ဟန်ပြည်တောင်ပိုင်း သူများနောက်ပါမသွားခင်တုန်းက ကိုင်ဖန်နေပြည်တော်မှာ နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှအဆန်းတကြယ်စီရင်ပြီးထွန်းညှိလေ့ရှိတဲ့ မီးထွန်းပွဲတော်နဲ့တောင်ယှဉ်နိုင်ပါသတဲ့ ။ မီးပုံးပွဲတော်ညမှာဆိုရင် ဟန်ချောင်တမြို့လုံးမှာ အမှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့နေရာတကွက်တောင်မရှိပဲ နေ့ခင်းကြောင်တောင်လိုပဲလင်းချင်းလို့ ။ နေ့ခင်းထက်ပိုသာတာကတော့ ကြည့်လေရာတိုင်း နတ်သမီးတို့ ဌာနီလိုပဲ မီးပွင့်မီးခက် ၊ မီးတန်ဆောင်း ၊ မီးပြသာဒ် ၊ မီးပန်းခင်း ၊ မီးစကြာ အရာအထောင်နဲ့ အလင်းရည်ယိုဖိတ်စီးကျလို့အဆန်းတကြယ်အံ့ဖွယ်ရှိလှတာပါပဲ ။ ပွဲတော်ညမှာတော့ဘာပြောကောင်းမလဲ.. ယွန်ချိန်မြို့တံခါးကနေစပြီး တဖက်ပင်လယ်တံတိုင်းအထိ လူပင်လယ်ကြီးဆိုတာတိုးလို့မပေါက်ဘူး ။ သူခိုးတွေ၊ ခါးပိုက်နှိုက်တွေကလဲ အရောအရောအနှောနှောနဲ့အင်မတန်အလုပ်ဖြစ်တဲ့အချိန်ပေါ့ ။ ကန်စပ်ရေပြင်နား မီးပွင့်တွေတလက်လက်နဲ့ အိမ်မက်တိုင်းပြည်လို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှတဲ့ သစ်ရိပ်ညိုညိုတွေအောက်မှာလဲ တယောက်လက်ကိုတယောက်တင်းတင်းဆုပ်လို့ မီးရောင်အောက်ကချစ်သူမျက်နှာကိုမဝတမ်းငေးနေကြတဲ့စုံတွဲတွေဆိုတာလဲအပြည့်ပါပဲ ။ မီးထွန်းပွဲညဆိုရင် မြို့တံခါးကိုတညလုံးဖွင့်ထားပေးတော့ မြို့ပြင်ကမ်းခြေပေါ်က မီးရောင်ဟပ်လို့ စိန်မှုန် ၊ ပုလဲပွင့်များလိုတလဲလဲနေတဲ့ သဲငွေသောင်ယံမှာလဲ ငယ်ရွယ်သူတွေ ခွံယံခွံယံချစ်စခန်းဖွင့်နေလိုက်ကြတာမနည်းဘူး ။ ဒီလိုညမျိုးမှာဆိုရင်အမြဲလိုပဲ မှတ်မှတ်ရရချစ်ဖတ်လမ်းလေးတွေအစပြုတတ်ပါသတဲ့ ။

ဒီလိုညမျိုးမှာကြက်ပျံမကျကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့နေရာကတော့ ဝန်ခြောက်ပါးလမ်းမတော်ကြီးမှာပါပဲ ။ အဲဒီလမ်းမတော်တလျှောက်မှာတော့ အကောင်းဆုံး ၊ အလှပဆုံး ၊ အရောင်အစုံဆုံးဆိုတဲ့ မီးပုံးတွေနဲ့အစွမ်းကုန်မွမ်းမံတန်ဆာဆင်လေ့ရှိတာကိုး ။ အဲဒီနေရာတဝိုက်လောက် ရင်သပ်ရှုမောစရာကောင်းတာမရှိတော့ဘူး ။ ဧကရာဇ်မင်းကိုယ်တိုင်တောင် မီးပွဲကြည့်လာသူတွေအတွက် အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့နှစ်စဉ်

ဝန်ကြောက်ပါးလမ်းမတော်မှာ မီးရှူးမီးပန်းပစ်လွှတ်ပေးတဲ့အပြင် အင်မတန်မှခမ်းနားလှပတဲ့ပွဲကြည့်စင်ကို လဲဆောက်ပေးသေးတယ်။ ။ ကမ္ဘာ့လိပ်တောင်ကုန်းလို့ခေါ်ကြတဲ့ အဲဒီပွဲကြည့်စင်ဟာပေါင်းဆယ်လောက် မြင့်တာပေါ့။ ပွဲကြည့်စင်သာဆိုပေမဲ့ စင်တစ်ခုလုံးကိုအရောင်အသွေးစုံလင်တောက်ပလှတဲ့ ပိုးပန်းကုံးပန်း ဆိုင်းတွေနဲ့ဆင်ယင်ပြီး ရာဇဝင်ထဲကထင်ရှားတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေကိုမီးပုံးမီးပွင့်တွေနဲ့ပုံဖော်ထွန်းညှိထား တော့အဲဒီစင်ကိုမှမကြည့်ရရင် မီးပွဲလာရကျိုးမနပ်ဘူးလို့တောင်ဆိုကြရသတဲ့။ ။ အဲဒီပွဲကြည့်စင်မှာမှူးကြီး မတ်ရာ ၊ နယ်စားပယ်စားတွေကလဲ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ရုံငယ်လေးတွေကိုသတ်သတ်ပိုးကန့်လန့်ကာတွေနဲ့ ကာရံထားကြပြီး ငွေကိုရေလိုသုံးလို့ အဆင်ဆန်းမီးပုံးတွေနဲ့တန်ဆာဆင်ထားတတ်ကြသေးတယ်။ ။ ဓန ကြွယ်သူတို့ရဲ့အင်အားပြသပုံတမျိုးပေါ့လေ။ ။ ပွဲကြည့်စင်ပေါ်ကအိမ်တော်တွေရဲ့ကိုယ်ပိုင်ရုံငယ်တွေကို အချင်းချင်းကြည့်ပြီး ဘယ်သူကတော့အဲဒီလမ်းမီးပုံးမှာငွေဘယ်လောက်သုံးလိုက်သတဲ့ ၊ ဘယ်သူ့နဂါးနဲ့ ဂဠုန်ကတော့ဒီနှစ်မှာအသစ်စသဖြင့်အရသာခံကြည့်ကြရင်း ပြိုင်ကြဆိုင်ကြတာပေါ့။ ။ ကမ္ဘာ့လိပ်တောင် ကုန်းရှေ့မှာတော့ လူလှိုင်းလုံးကြီးတွေတလိမ့်လိမ့်နဲ့ဘယ်လောက်တောင်ကြပ်သိပ်နေသလဲဆိုရင်လမ်း တောင်လျှောက်စရာမလိုပဲ ကိုယ်သွားချင်ရာဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီးရပ်နေရုံနဲ့တင် လူတွေနဲ့ညှပ်ပြီးရောပါ သွားတာပါပဲ။ ။ အဲ...မင်းကတော်တွေ ၊ သခင်မလေးတွေကများ လှလှပပအစွမ်းကုန်မွမ်းမံထားကြတဲ့သူ တို့ရဲ့ပွဲကြည့်စင်ကနေ အပြီးပြေလူကြားထဲဆင်းလျှောက်ကြပြီဆိုရင်တော့ အစေခံတွေကသူတို့သခင်မ တွေကိုသာမန်လူတွေမထိမိမိဖိမိရလေအောင် ဖဲတင်းတိမ်တွေနဲ့လမ်းလှုပ်ပြီးကာကွယ်ပေးပြန်တော့ လူ အုပ်ကြီးထဲမှာရောင်စုံပိုးဖဲလမ်းရှည်ကြီးတွေကိုကြိုကြားကြိုကြားတွေ့နေရတာကလဲ တမျိုးဆန်းကြယ် ပြီးကြည့်ကောင်းလှသတဲ့။ ။ လက်ဝတ်ရတနာတွေညွတ်နေအောင်ဆင်ထားတဲ့မင်းကတော်တွေကတော့ တိုးဝှေ့နေတဲ့လူအုပ်ထဲကိုမဝင်ချင်တော့ ဒီလိုဖဲစကြိုန့်ထဲကပဲမီးပွဲကိုလိုက်ကြည့်ပေမဲ့ မင်းယောက်ျားတွေ မင်းညီမင်းသားကလေးတွေကတော့ အပြင်ထွက်ချင်ကြတာများတယ်။ ။ လူအုပ်ထဲကသူတို့လိုအခြေအရံ တအုပ်ကြီးနဲ့လူတွေကိုတွေ့ရင်ရပ်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ ၊ တယောက်ရဲ့မီးအဆင်အပြင်ကို တယောက်ချီး ကြူးလိုက်ကြနဲ့ပေါ့။ ။

ကမ္ဘာ့လိပ်တောင်ကုန်းပွဲကြည့်စင်ပေါ်က ဖဲတင်းတိမ်တွေရံထားတဲ့ ရုံလေးတစ်ခုမှာတော့နံ့ဘေးကဆူညံ နေတဲ့ရုံတွေနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲတိတ်ဆိတ်လို့ အပေါက်ဝမှာစောင့်ကြပ်နေတဲ့ရဲမက်နှစ်ယောက်ကလွဲရင်လူ

ရှင်းနေပါသတဲ့။ အဲဒီရုံကလေးကတော့ နန်းရင်းဝန်ကလေးရဲ့ကတော်ဖြစ်တဲ့ မင်းကတော်မဒီတို့မိသားစု ရဲ့ရုံပေါ့။ မင်းကတော်မဒီဆိုတာ ဟန်ချောင်နေပြည်တော်မှာအတင့်တယ်ဆုံးလို့နာမည်ကျော်ကြားလှတဲ့ မိန်းမလှပါပဲ။ ဟန်ချောင်ရွှေမြို့တော်တခုလုံးက လှပေ့ချောပေ့ဆိုတဲ့မိန်းမတွေအားလုံးဟာ မင်းကတော် ရဲ့ခြေဖျားတောင်မမှီဘူးလို့ သူတို့ကိုယ်တိုင်မသက်မသာနဲ့ပဲဝန်ခံကြရတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ပေ တော့။ မိန်းမတွေဆိုတာတခြားမိန်းမတယောက်ရဲ့အလှကိုဝန်ခံဖို့ကိုအင်မတန်မှ ဝန်လေးတဲ့သတ္တဝါတွေ မဟုတ်လားလို့။ ဒါတင်မကသေးဘူး...ဟန်ချောင်မြို့ရဲ့လူမလိုင်အလွှာကမင်းကတော်တွေတယောက်နဲ့ တယောက်မနာလိုဝန်တိုလို့ အတင်းပြောကြပြီဆိုရင်လဲ မင်းကတော်မဒီနဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီးပြောဆိုဆဲရေးကြပါ သတဲ့။ ဥပမာပေးရရင် ဒီလိုမျိုးတွေပေါ့။ ။

“.....အမလေး...သူ့ကိုယ်သူမင်းကတော်မဒီများမှတ်နေလားမသိဘူး...ထန်းပလပ်ခြောက်ရုပ်ကများ.....”

“.....ဒီလိုအဆန်းထွင်ပြီးဆံပင်ပြင်နည်းမျိုးက..မင်းကတော်မဒီနဲ့ဆိုရင်တော့လိုက်မှာပေါ့...သူ့လိုမျက်နှာ ချောတွေကိုဖွန်းနဲ့တောင်ခြစ်ထုတ်ယူလို့ရအောင်..မတရားသဖြင့်ခြယ်သထားတဲ့..ဝက်မျက်နှာမျိုးနဲ့တော့ ဖြစ်ခြောက်သလိုတောင်ဖြစ်နေသေးတယ်...အံ့ပါရဲ့.....”

စသဖြင့်ပေါ့လေ။ အခုလိုသတင်းကြီးလှတဲ့မင်းကတော်မဒီကတော့ရုပ်ရည်ကတင် အလန့်တကြားချော လှရုံမကပဲပညာရှင်မိသားစုကနေပေါက်ဖွားလာတာဖြစ်တဲ့အတွက် အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့အပြင်အမူအရာက လဲခွံငြားအဆင့်မြင့်လှပြီး လူကြားထဲလဲမြင်တွေ့ရလေ့သိပ်မရှိတော့ မင်းကတော်မဒီများဆိုရင်လူတွေက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ထဲက လနတ်သမီးလောက်ကိုမှတ်ထင်ကြရပါသတဲ့။ မင်းကတော်မဒီကို ရှားရှားပါးပါးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့အချိန်တချိန်ကတော့ ဒီမီးထွန်းပွဲတော်မှာပါပဲ။ ။

မကြာခင်ပဲ ရွမ်းကန်အသံနဲ့အတူကာလိုက်ကြတဲ့ ဖဲစကြိုန်လမ်းတခုလူတွေကြားထဲမှာပေါ်လာပြီး မင်း ကတော်မဒီဟာဘေးကမင်းကတော်တွေ ၊ အရာရှိအရာခံတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်းသူ့ရုံလေးဆီကိုထွက်လာ တော့တာပဲ။ ထူးထူးခြားခြားပဲ တခြားမင်းကတော်တွေလို အခြေအရံတွေလဲတပုံကြီးပါမလာပဲနဲ့ ကျွန်မ

လေးတယောက်ရယ် ၊ သူ့ကလေးသုံးယောက်နဲ့ရယ်ပဲ အေးအေးဆေးဆေးလာပါသတဲ့ ။ ကလေးတွေက
လဲမင်းကတော်မဒီရဲ့ ကလေးတွေလို့ကို မဆိုဘူး ။ အင်မတန်ကိုတင့်တယ်ပြီးချစ်စရာကောင်းကြတယ် ။
ဆယ်နှစ်အရွယ်သမီးအမွှာလေးတွေနဲ့ ရှစ်နှစ်အရွယ်သားလေးတယောက်ပေါ့ ။ နန်းရင်းဝန်ကလေးရဲ့ ဇနီး
ကလေးသုံးယောက်မိခင်သာဆိုပေမဲ့မင်းကတော်မဒီဟာ တကယ်တော့နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ် ။

မင်းစိုးရာဇာကတော်ပေါင်းစုံကကျောက်စိပန်းထိုး ၊ ဇာကွပ်ကတ္တီပါသပ်တဲ့ ဆန်းပေ ၊ အရောင်လွင်ပေ
ဆိုတဲ့ပိုးဖဲဝတ်လုံရောင်စုံတွေကိုမျက်စိကျိန်းမတတ် ပြီးပြီးပြက်ပြက်လက်အောင်ဆင်ယင်ထားတဲ့အချိန်
မှာမင်းကတော်မဒီကတော့ ညက်ညောလှတဲ့ပိုးထည်အနက်ဝတ်လုံကို ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းနဲ့အတိ
ပဲရိုးရိုးလေးချုပ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကိုပဲဝတ်လာပါသတဲ့ ။ ဒီရိုးရှင်းလွန်းတဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကပဲ အများထဲမှာ
တမျိုးတဘာသာကွဲထွက်လို့ထင်းကန်ဖြစ်နေပုံများ မြင်သမျှလူတိုင်းကလည်ပြန်ငေးယူကြရတယ် ။ သူတ
ကာမင်းကတော်တွေမှာ ဆံထိုးဆံကျင်တွေ ၊ လည်တုန်ဘယက်တွေ ၊ ပုလဲသွယ်နှော်ဇာကုံးတွေ ၊ နဂါး
လိမ်လက်ကောက်တွေ ၊ ရတနာလက်ဝတ်တွေ ၊ ကျောက်ရင်ထိုးတွေ ၊ ကျောက်စိမြပုဝါတွေ စသဖြင့်တ
ကိုယ်လုံးကိုပဒေသာပင်သီးသလို ညွတ်နေအောင်ဆင်လာကြပေမဲ့ မင်းကတော်မဒီကတော့တဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေတဲ့ဆံထုံးမည်းမည်းမှာ ခိုတွဲနေတဲ့လခြမ်းပုံပုလဲတိုင်နဲ့ ပုလဲတလုံးနားပန်တော်ပဲပါပါသတဲ့ ။
ဒါပေသိ အပြင်အဆင်ကရိုးရှင်းပြီးအထက်တန်းကျလွန်းလို့ဘေးနားကအရောင်တွေတောင် အကုန်မှိန်ကျ
သွားသလိုပါပဲ ။ ဇင်ယော်တောင်လို မျက်ခုံးသေးသေးနက်နက်တွေကို မင်ဆေးကူစရာမလိုတာ ၊ ဝင်းပြီး
ပန်းသွေးရောင်ပြေပြေထနေတဲ့နုပါးပြင်တွေကို ဆေးတင်စရာမလိုတာကတော့ သူ့ရှေးကုသိုလ်ပေါ့လေ ။
တချို့မရှုစိမ့်နိုင်လွန်းတဲ့မင်းကတော်တွေကတော့ မင်းကတော်မဒီဟာမျက်နှာကိုဆန်မှုန့်လောက်တောင်
ဖုန်နေအောင်မလိမ်းတာကတော့ တမင်သက်သက်ထွင်လွန်းတာပါလို့ပြောပေမဲ့လဲ တကယ်ကောင်းတဲ့
အနုပညာလက်ရာဂန္ထဝင်ပန်းချီများဟာ ရွှေဘောင်ကွပ်ပြီး မွန်းယူစရာမလိုသလိုမျိုးပေါ့ ။ ကျောက်စိမ်း
အဖြူသားလိုကြည်လင်ဝင်းနှစ်ပြီး ဖျော့လဲဖြူနုလို့အရောင်တောင်ဖြာထွက်နေသလိုထင်ရတဲ့ မျက်နှာအ
သားအရေမျိုးပေါ်မှာတော့ မျက်နှာချေဟာအပိုပစ္စည်းသက်သက်ဖြစ်နေမှာပါပဲ ။ ပြီးယောင်သန်းနေတဲ့
နှုတ်ခမ်းနှင်းဆီဖူးကြောင့်မျက်နှာချိုရတဲ့အထဲ ပြီးလိုက်ရင်ပေါ်လာတတ်တဲ့ပုလဲသွယ်လိုသွားလေးတွေ
ကလဲကြည့်မဝချင်စရာကောင်းလှပါသတဲ့ ။ မင်းကတော်မဒီရဲ့ တကိုယ်လုံးကိုအပြစ်အနာအဆာရယ်လို့

မရမကရှာမယ်ဆိုရင်တော့ နားရွက်သေးသေးလေးတွေကိုအပြစ်ပုံချရမလားပဲ ။ ဒါပေမဲ့နနယ်သေးကွေး တဲ့နားရွက်ကလေးတွေဟာ အချိုးကျလွန်းတာကိုတော့ငြင်းမရပေဘူး ။ ပန်းတခက်တောင်မထိုးထားတဲ့ ငြောင်ဆိုမှငြောင်သက်သက်ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ပိုးအနက်ဝတ်လုံရှည်ကြောင့် သူ့ရဲ့လုံးဝန်းနေတဲ့ပုခုံးကလေး တွေ ၊ သိမ်မွေ့တိကျလှတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအလှတွေဟာ ပိုပြီးတောင်ပေါ်လွင်နေသေးတယ် ။ ဆင်စွယ်ပွတ်လုံးလိုလက်မောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေကိုအသာလွှဲယမ်းရင်း ခါးကျင်ကျင်ကလေးကိုနွဲ့ပြီး လှမ်းလိုက်တိုင်း လုံးဝန်းနေတဲ့တင်ပါးပြည့်ပြည့်တင်းတင်းတွေ ၊ ဖြောင့်စင်းချောမွတ်လှတဲ့ပေါင်တန်တွေ လှုပ်ရှားသွားတာကို တကိုယ်လုံးအသားတစ်တောင်မပေါ်တဲ့ပိုးဝတ်လုံရှည်အနက်ပေါ်ကနေမြင်နေရတာ ကိုက ကကြီးဆင်နေတာကိုကြည့်နေရသလို ရင်ဖိုစရာကောင်းလှပါသတဲ့ ။ မြင်မြင်သမျှလူတွေမှာရွှေမှုန် စားပြီးဖျားဖွားခဲ့လေရောသလားဆိုပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ငေးကြရသလို ၊ မင်းကတော်တွေကလဲထုံး စံအတိုင်းအားကျဝန်တိုစိတ်နဲ့ မင်းကတော်မဒီရဲ့အပြင်အဆင်မှန်သမျှကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးမှတ်သားလေ့လာကြပြန်တယ် ။ ဒါကတော့ဟန်ချောင်ရွှေမြို့တော်ရဲ့မီးပုံးပွဲတော်ညဆိုရင်နှစ် တိုင်းဖြစ်နေကြထုံးစံတွေပေါ့လေ ။ လူတွေကတော့ မင်းကတော်မဒီလောက်ဘဝကုသိုလ်ကံကောင်းတဲ့ သူလောကမှာမရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ဆိုလေ့ရှိကြတယ် ။ ဟုတ်တယ်လေ ...သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲစက်စက်ယို အောင်လှရက်နိုင်လွန်းတဲ့အပြင် အင်မတန်လှပချစ်စရာကောင်းပြီးကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့သားသမီးတွေလဲ သုံးယောက်တိတိရှိသေးတယ် ။ ဒီအထဲမှာအမွေခံသားကလဲပါလိုက်သေးရဲ့ ။ ဒါ့အပြင်မင်းကတော်မဒီရဲ့ ခင်ပွန်းကလဲအသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသေးပေမဲ့ နန်းရင်းဝန်ကလေးရာထူးကိုခန့်အပ်ခြင်းခံထားရတဲ့ အပြင်မကြာခင်လဲထပ်တက်စရာလမ်းတွေအများကြီးတဲ့လေ ။ အချို့ပေါ်သကာထပ်ရရင်တော့ သူတို့ဇနီး မောင်နှံတွေရဲ့နှစ်ဖက်မိသားစုတွေဆိုတာက ပညာအရာမှာရော ဥစ္စာအရာမှာပဲ ထိပ်ထိပ်ကြီဆိုတဲ့ထဲက ပေါ့ ။ ကဲ...ဒီတော့ဘာများလိုပါသေးလဲလို့တောင် မေးရမလိုပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့လဲ လူ့ဘဝဆိုတာအဆန်းသား မဟုတ်ပါလား ။ လူတွေအားလုံးအားကျစွာ ၊ တချို့ကလဲမနာလိုစွာငေးမောနေကြတုန်း မင်းကတော်မဒီ ရဲ့သားလေးက ကောက်ကာငင်ကာမေးပါသတဲ့ ။

“.....မယ်မယ်...ဖေဘုရားကမလာတော့ဘူးလားဟင်.....”

“.....လာမှာပေါ့..သားမောင်...ဖေဘုရားကသိပ်အလုပ်များနေလို့ပါကွဲ့...ခဏနေဆိုလာတော့မှာ...ဟုတ်
ပြီလား...”

သားလေးကိုကြင်ကြင်နာနာပြန်ဖြေပေမဲ့ မင်းကတော်မဒီရဲ့ပြုံးယောင်သန်းနေတဲ့တည်တည်ကြည်ကြည်
မျက်နှာလေးဟာ မဆိုစလောက်တင်းသွားပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တဲ့အရိပ်အယောင်တွေဖြတ်ပြေး
သွားပါသတဲ့ ။ ဖျတ်ကနဲပဲနဂိုမျက်နှာထားချက်ချင်းပြန်ဖြစ်သွားတော့ မင်းကတော်မဒီရဲ့လက်ပါးစေကျွန်
မလေးရှုန်လျန်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှတောင်သတိမထားလိုက်မိကြပါဘူး ။ နန်းရင်းဝန်ကလေးကမီးပွဲကိုမိ
သားစုမျက်နှာစုံညီလာပြမယ်လို့တော့ဆိုထားပေမဲ့ ပေါ်မလာရင်လဲသူတို့မိသားစုအတွက်တော့အထူးအ
ဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး ။ ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ မင်းကတော်မဒီရဲ့လက်ပါးစေသာဆိုပေမဲ့ အတူတူ
ကြီးပြင်းလာပြီး တသက်လုံးမှာတရက်တောင်သူ့သခင်မအနားကမခွာခဲ့ဖူးတဲ့ ရှုန်လျန်ကအသိဆုံးပေါ့ ။
ရှုန်လျန်က မင်းကတော်မဒီထက်ငယ်လှရင်နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ပါပဲ ။ ကျွန်ဆိုပေမဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်နေ
တဲ့ရှုန်လျန်က မင်းကတော်ရဲ့လူယုံဆိုရင်လဲမမှားတော့ အိမ်တော်တခုလုံးရဲ့အရေးကိစ္စမှန်သမျှသူမသိ
တာမရှိဘူး ။ ဒါနဲ့မီးပွဲဘက်ကိုပြန်လှည့်ရမယ်ဆိုရင် အိမ်တော်မှန်သမျှရဲ့ရုံလေးတွေမှာလင်စုံမယားဖက်
မိသားစုစုံလင်စွာနဲ့ မင်းပွဲထိုင်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ ။ မင်းကတော်မဒီတို့ရဲ့ရုံလေးမှာပဲ အိမ်ဦးနတ်နန်း
ရင်းဝန်ကလေးပျောက်နေသတဲ့ ။ တချို့ကတော့လဲဒါကိုပဲလက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ တီးတိုးတီးတိုးသဖန်းပိုး
လုပ်နေကြတာပေါ့လေ ။ မင်းကတော်မဒီကတော့ဒါတွေကိုသတိထားမိပေမဲ့ ပါးနပ်ထက်မြက်တဲ့သူဖြစ်
နေလေတော့ လူရှေ့သူရှေ့မှာနည်းနည်းတောင် အမူအရာမပျက်ဘူး ။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကတော့ ရက်ရှည်လများအားထုတ်ပြီးမွမ်းမံပြင်ဆင်ထားပုံရတဲ့အနားကမင်းက
တော်တွေကိုရှိတယ်လို့တောင်မထင်ပဲနဲ့ မင်းကတော်မဒီရဲ့ရုံလေးရှေ့မှာပဲစုပုံပြီး ငေးမောနေကြတုန်းပဲ ။
မင်းပျိုမင်းလွင်များနဲ့ သခင်လေးတွေကတော့ ဒီရုံရှေ့ကိုမသိမသာခြေတိုမတတ်ပဲခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်
လျှောက်ကြရင်း ၊ ရယ်သလိုမောသလို ၊ အချင်းချင်းပဲနောက်ပြောင်နေကြသလိုဘာလိုလိုနဲ့ မသိမသာ
ပဲအထီးတည်းထိုင်နေတဲ့ မိန်းမချောကိုစောင်းဲ့ကြည့်လို့မပြီးနိုင်တော့ဘူး ။ မကြာခင်ပဲမင်းကတော်မဒီ
တို့ရုံရှေ့မှာလူတွေမတရားသဖြင့်အုံလာတာနဲ့ မြို့စောင့်ရဲမက်တွေတောင်လာပြီး လူအုပ်ကိုရှင်းယူကြရ

သတဲ့ ။ ရဲမက်တွေကလဲသိကြားသားမို့လား...လူအုပ်ရှင်းသလိုလိုနဲ့သူတို့ပါရောယောင်ပြီးမင်းကတော်ကို ဝိုင်းငေးနေကြတော့ အကူအညီရလှတယ်မရှိပဲနဲ့ အဲဒီနားမှာပဲပြတ်သိပ်ကြပ်ညှပ်ပြီး လမ်းသွားလို့တောင် မရနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးဖြစ်လာပါလေရော ။ မင်းကတော်ကတော့ မီးပုံးတွေရဲ့ကွန်မြူးတဲ့အလင်းမှုန်ရီရီ အောက်မှာကြော့ကြော့လေးထိုင်နေတာပါပဲ ။ လပြည့်ညရဲ့ကန်ရေပြင်လိုဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီး မည်းနက် နေတဲ့ပိုးသားလိုဆံပင်တွေနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ပိုးနက်ဝတ်လုံကြောင့် ပုလဲလုံးလေးလိုဝင်းနှစ်နေတဲ့မျက်နှာဟာ ကျောက်စိမ်းဖြူပန်းပုကိုမဟူရာဘောင်ကွပ်ထားသလိုပဲထင်းလင်းလို့ ။ သွယ်နွဲ့ပေမဲ့ခွံငြားလှတဲ့ကိုယ်ဟန် ရယ် ၊ ဖြာကျနေတဲ့မီးပုံးတွေရဲ့ဖျော့လွဲတဲ့အသွေးစုံအလင်းတွေရယ် ၊ မီးပွင့်တွေကိုပြိုင်ပြီးခပ်ဝါဝါအသွေး နဲ့မဝံ့မရဲသာနေတဲ့ငွေလရောင်ရယ် ၊ အဝေးကနေသဲ့သဲ့လေးကြားနေရတဲ့ နန်းတွင်းတူရိယာသည်အဖွဲ့ရဲ့ ပုလွေချိုချိုသံတွေကြားက အနက်ရောင်ဝတ်မိန်းမလှကိုကြည့်နေရတာဟာ တခြားကမ္ဘာတခုကနတ်မယ် လျက်ဖူးတွေ့နေရသလိုပဲလို့တောင်ဆိုကြတယ် ။ လက်ပါးစေလေးရယ် ၊ ကလေးတွေရယ်နဲ့ရယ်ကာမော ကာပြောဆိုနေတဲ့မင်းကတော်မဒီကိုမျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေရင်း နံဘေးနားကတရားရေးဝန်ကြီးကတော် ကရုတ်တရက်လှမ်းမေးပါသတဲ့ ။

“...နန်းရင်းဝန်ကလေးရောမတွေ့ပါလား...မဒီ...”

“.....ခဏနေဆိုရင်လာတော့မှာပါ..မမရယ်...သူကမီးပန်းဖောက်တာကို..ကလေးတွေထက်တောင်ကြိုက် သေးတဲ့သူဆိုတော့ဘာကိစ္စနဲ့မှအလွတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး...အခုတောင်အလုပ်ကသာဆွဲမထားရင်အမြန်ဆုံး လာနေလောက်ပြီ...”

မင်းကတော်မဒီက ချိုချိုသာသာကြည်ကြည်လင်လင်ပဲပြန်ဖြေရှာပေမဲ့ မျက်နှာကတော့မသိမသာလေး တင်းသွားပြန်တာကို လက်ပါးစေရှုန်လျန်သတိပြုမိပြန်တယ် ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲသူတို့အိမ်တော်ကိုဝင်ထွက် နေကျ ဟွေချန်လို့ခေါ်တဲ့သီလရှင်တပါးဟာ လူတွေကြားထဲတိုးကာဝှေ့ကာနဲ့သူတို့ရုံဆီကိုလာနေသတဲ့ ။ မြို့တော်ကြီးကသီလရှင်တွေဟာ သူတို့ကျောင်းတွေကိုအဓိကထောက်ပံ့လှူဒါန်းသူတွေဖြစ်တဲ့ အိမ်တော် ရှင်မတွေဆီကိုဝင်ထွက်သွားလာလေ့ရှိကြတယ် ။ အဲဒီခေတ်ကအလွန်တင်းကြပ်တဲ့လေ့ထုံးတမ်းတွေအ

ရအပြင်လူမြင်မခံပဲ အတွင်းဆောင်မှာသာနေလေ့ရှိတဲ့အိမ်တော်တွေရဲ့ သခင်မတွေကိုသူတို့အိမ်သားတွေ ပြီးရင်ဝင်ထွက်တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့အပြင်လူဟာ ဒီလိုသီလရှင်တွေပဲပေါ့။ အဲဒီခေတ်က မဟာယာနသီလရှင် ကျောင်းတွေမှာစိတ်ပုတီးနဲ့ရိပ်ကြီးခိုလို့ တရားမှတရားပဲစွဲစွဲမြဲမြဲကျင့်တတ်ကြတဲ့ သီလရှင်တွေများသလို လူတွေနဲ့ထဲထဲဝင်ဝင်နေတတ်ကြပြီး အိမ်တော်တခုနဲ့တခုရဲ့ သတင်းပလင်းတွေသယ်ယူပို့ဆောင်ပေးတာ တို့၊ သခင်မတွေရဲ့ အရေးကိစ္စတွေကိုဆောင်ရွက်ပေးတာမျိုးလုပ်တတ်တဲ့ ဝတ်ကြောင်သာသာသီလရှင် တွေလဲများလှပါသတဲ့။ ဒီလိုသီလရှင်မျိုးတွေဟာ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေဆိုပေမဲ့ လောကုတ္တရာရေးထက် လောကီကိစ္စတွေမှာ ပိုအားသန်ပြီးပါဝင်ပတ်သက်ကြတာများလွန်းတော့ သခင်မတွေရဲ့ လူယုံတပိုင်းတွေ ဖြစ်လို့ အိမ်တော်တွေကြားထဲက မရှိမဖြစ်တဲ့ဆက်သွယ်ရေးကွန်ယက်တွေလိုပါပဲ။ အခုလဲဒီအိမ်တော်ရဲ့ လက်စွဲဆရာလေးဟေ့ချန်ကို မင်းကတော်မဒီကပျူပျူငှာငှာပဲလှမ်းခေါ်ပါတယ်။ ။

“.....ဆရာလေး...ဒီကိုခဏကြာပါဦးလား...မီးပွဲကြည့်ရင်းပေါ့.....”

“.....အင်း...လာမယ်လေ...မင်းကတော်...ဒါပေမဲ့ကျုပ်ကခဏပဲနေလို့ရမှာ.....”

ရုံရှေ့ကရဲမက်တွေက တားထားတဲ့ပိုးကြီးတွေကိုခဏဖြုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ သီလရှင်ဟေ့ချန်လဲရုံထဲကိုဝင် လာတော့ သူ့နံ့ဘေးကလွတ်နေတဲ့နေရာကိုညွှန်ပြရင်း မင်းကတော်မဒီကဆိုတယ်။ ။

“.....ထိုင်ပါဦး...ဆရာလေး...ဘာတွေများထူးသေးလဲ...”

“.....အဲဒါဝန်မင်းရဲ့ နေရာမဟုတ်လား...ကျုပ်ဝင်ထိုင်ဖို့မတော်ပါဘူး..မင်းကတော်ရယ်...ဒီနားမှာပဲခဏနေ ပါ့မယ်....စကားမစပ်..မင်းကတော်ရဲ့ ဆံထုံးပေါ် ကလခြမ်းပုလဲခိုင်ကတော့ကြက်သရေရှိလှပါပေတယ်...”

“.....ဆရာလေးစပ်ပေးခဲ့တဲ့ဟာပေါ့..မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား...မိုးတိုးမတ်တပ်နဲ့ခဏတဖြုတ်ထိုင်ပါဦး...”

မင်းကတော်မဒီကသူ့နောက်မှာအသာရပ်နေတဲ့ သီလရှင်ဟေ့ချန်ကိုအတင်းထိုင်ခိုင်းတော့မှ ခပ်ယိုယိုဝင်ထိုင်လို့မီးပွဲကိုငေးရင်းနဲ့ အမှတ်တမဲ့မေးသတဲ့။ ။

“.....ဝန်မင်းကမလာတော့ဘူးလား..မင်းကတော်.....”

“.....လာပါလိမ့်မယ်...ဆရာလေးရယ်...ဝန်မင်းကမိတ်ဆွေတယောက်နဲ့ညစာစားဖို့ရှိတယ်လို့တော့ပြောသွားတာပဲ...ခဏနေလာလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့.....”

“.....ဪ...ကျုပ်မေးလိုက်မိတာမှားသွားတယ်...စိတ်မကောင်းပါဘူး..မင်းကတော်.....”

ဘယ်လောက်သေးငယ်တဲ့အရိပ်အခြည်ပဲဖြစ်ဖြစ် အင်မတန်မျက်စိရှင်တဲ့ဟေ့ချန်သီလရှင်ဆီကနေတော့ ဖုံးကွယ်လို့မရပေဘူး။ ။ ဟေ့ချန်ဆရာလေးကစိတ်မကောင်းဟန်နဲ့တိုးတိုးဆိုတော့ မင်းကတော်မဒီရဲ့အသံကသိသိသာသာကိုမာလာတော့တာပဲ။ ။

“.....ဝန်မင်းလာမှာပါလို့ကျွန်မပြောနေမှပဲ...လာမယ်ဆိုရင်လာမှာပေါ့ရှင်.....”

အဲဒီအချိန်မှာပဲကမ္ဘာလိပ်တောင်ကုန်းပွဲကြည့်စင်နဲ့တခေါ်လောက်က မြို့တော်ရင်ပြင်ကွပ်လပ်မှာရုတ်ရုတ်သဲသဲဆူဆူညံညံနဲ့ လူတွေလဲအလန့်တကြားပြေးလွှားကုန်ကြသတဲ့။ ။ မေးမြန်းကြည့်ကြတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတချို့ကို ဆူပူမှုနဲ့ဖမ်းဆွဲသွားကြတာကိုး။ ။ ရင်ပြင်တခုလုံးမှာတော့ အဲဒီကျောင်းသားတွေကြီးသွားတဲ့စာရွက်ကလေးတွေပြန့်ကြဲလို့။ ။ စာရွက်လေးတွေပေါ်မှာတော့ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်တွေ၊ အချောင်သမားတွေအခုနှုတ်ထွက် အစရှိတဲ့ပဒေသရာဇ်တော်လှန်ရေးကြွေးကြော်သံတွေကို စာလုံးနီကြီးတွေနဲ့ရေးထားကြတယ်။ ။ နောက်ထပ်စာရွက်တခုပေါ်မှာတော့ ဝန်ကြီးချုပ်ကိုနေရာကနေ ချက်ချင်းနှုတ်ထွက်ဖို့တောင်းဆိုထားသတဲ့။ ။ အဲဒီအချိန်ဟာမြောက်ပိုင်းဟန်နိုင်ငံတခုလုံးနီးပါး တိုင်းတပါးလက်အောက်ကိုကျရောက်စဖြစ်ပြီးရွှေနန်းတော်နဲ့လွှတ်တော်တခုလုံးတောင် ဟန်ချောင်မြို့ကိုပြောင်းရွှေ့လာရတဲ့ကာ

လဖြစ်နေပါသတဲ့။ ။ ပြည်သူပြည်သားတွေက ကိုယ့်မြေကိုပြန်ရအောင်ကြိုးပမ်းနေကြချိန်မှာ ရွှေနန်းတော် ကရန်သူကိုမနိုင်ရင်ပူးပေါင်းမယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ စစ်မြေပြင်ကသဘောထားတင်းမာပြီးစစ်မက်လိုလား တဲ့စစ်မင်းတွေကိုဥပါယ်တမျှနဲ့ပြန်ခေါ်လို့ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချတာတွေ ၊ ကွပ်မျက်တာတွေလုပ်ကြပြီး အိမ်ကြက်ချင်းခွပ်နေတဲ့ခေတ်ဆိုးကြီးပေါ့။ ။ လူထုကြားမှာတော့ အံ့ကြွဆူပူနေလိုက်တာ မကြာခင်ပေါက် ကွဲတော့မဲ့ရေဆူမှတ်မှာရောက်နေပေမဲ့ ထိပ်ပိုင်းကအုပ်ချုပ်သူတွေကတော့ထိုင်ခုံပေါ်ကမဆင်းရင်ပြီးရော ပုံမျိုးနဲ့ရွှေပြည်အေးဝါဒကိုလက်ကိုင်ထားလို့ ခပ်အေးအေးလုပ်နေကြပါသတဲ့။ ။ ဒါကိုမခံမရပ်နိုင်တဲ့ခေတ်ပ ညာတတ်မျိုးချစ်ကျောင်းသားတွေက ပြည်သူ့ဆန္ဒကိုတတ်နိုင်သလောက်ထုတ်ဖော်လှုံ့ဆော်ရင်းစာစောင် တွေကြိကြိ ၊ ကမ်းကြလုပ်တော့ဆူပူမှုကိုလှုံ့ဆော်တယ်ဆိုပြီးဆွဲသွားကြတာပါပဲ။ ။ ဘယ်လောက်မှမကြာ ခင်မှာပဲအကုန်ပြန်ငြိမ်ကျသွားပြီး လူတွေလဲမီးထွန်းပွဲညဘက်ကိုပဲပြန်စိတ်ရောက်သွားကြတယ်။ ။ မီးရှူးမီး ပန်းတွေပစ်လွှတ်တော့မဲ့အချိန်နီးပြီကိုး။ ။ လူတွေပုံမှန်အနေအထားကိုပြန်ရောက်သွားတော့ဟေ့ချန်သီလ ရှင်ကလဲပြန်ဖို့ပြင်သတဲ့။ ။

“.....ကျုပ်ပြန်ဦးမှပဲ..မင်းကတော်...တော်ကြာနေဝန်မင်းရုတ်တရက်ရောက်လာလို့..ကျုပ်ကိုသူ့နေရာမှာ အစွင့်သားဝင်ထိုင်နေတာမြင်သွားရင်ဖက်ပြုတ်နေဦးမယ်.....ကျုပ်စပ်ပေးတဲ့ပုလဲခိုင်ဆံ့ကျင်ကြီးကတော့ မင်းကတော်နဲ့အလွန်ကိုလိုက်ဖက်တင့်တယ်လှပါပေတယ်.....”

“.....အင်း..ကျွန်မလဲဒီမီးထွန်းပွဲညအတွက်တမင်ချန်ထားတာ..ဘယ်ပွဲလမ်းသဘင်မှာမှတောင်ပွဲမထုတ်ရ သေးဘူး....နောက်လဲဒီလိုပစ္စည်းကောင်းလေးတွေတွေ့ရင်ကျွန်မကိုပြောပါဦး...ပုလဲလည်ကပ်အကြီးစား ထဲကကောင်းကောင်းရရင်တော့...ဒီပုလဲခိုင်နဲ့တစ်စုံစာဖြစ်သွားအောင်လိုချင်သားရှင်.....”

မင်းကတော်မဒီက ရတနာတွေထဲမှာဆိုရင်အရွယ်အစားကြီးတဲ့ပုလဲတွေကိုထူးထူးခြားခြားကြိုက်တတ် သတဲ့။ ။ အခုလဲဆံ့ကျင်နဲ့ဟပ်နေအောင် ကြီးပေ့ ၊ ညီပေ့ ၊ စင်ပေ့ဆိုတဲ့ ဧရာမပုလဲနားပန်တော်ကြီးတွေကို သူ့နားသန်သီးသေးသေးလေးတွေကိုအုပ်မိမတတ် ကြားကြားဝင့်ဝင့်ပန်ထားတာကိုသာကြည့်တော့ ။ သီ လရှင်ဟေ့ချန်လဲ သူမေးမြန်းကြည့်မဲ့အကြောင်းကတိပေးပြီး ထွက်သွားရော ။ ဒါနဲ့မကြာခင်ပဲကောင်းကင်

တခုလုံးကြယ်ပန်းတွေပွင့်ပြီးကြယ်မိုးတွေရွာလာသလိုမျိုးပဲ မီးရှူးမီးပန်းတွေပစ်ဖောက်ကြတော့တယ် ။ မီးပန်းတွေကုန်လုမတတ်အချိန်ကျမှ မင်းကတော်မဒီရဲ့ခင်ပွန်းသည်နန်းရင်းဝန်ကလေးက ကပျာကယာနဲ့ ရောက်လာပါသတဲ့ ။

နန်းရင်းဝန်ကလေးဟာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ၊ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်နဲ့ အမြဲမျက်မှောင်ကုတ်ထားတတ်တဲ့လူရွယ်ပေါ့ ။ အဲဒီခေတ်ကအရာရှိတွေထုံးစံ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ရှည်ရှည်နဲ့ ခွံငြားသိုက်မြိုက်စွာဝတ်စားထားတဲ့အပြင်နန်းရင်းဝန်တို့ရဲ့အမှတ်အသားပောင်းတော်နဲ့ဆိုတော့ မနည်းတော့ကြည့်ပျော်ပျော်ရှိလာသလိုထင်ရသားရယ် ။ နန်းရင်းဝန်ကလေးဘယ်လောက်ရည်မှန်းချက်ကြီးမားပြီးလိုချင်တာကိုရအောင်ယူတတ်သလဲဆိုတာကိုသိသူတိုင်းကတော့ မင်းကတော်မဒီလို လူမကနတ်တမျှမိန်းမလှကို သူလိုရွက်ကြမ်းရည်ကြိုရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ကရအောင်ယူနိုင်ခဲ့တာကိုတော့အံ့ဩလှတယ်မရှိပါဘူး ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အရှိန်အဝါကြီးမားပြီးသက်တမ်းရှည်ကြာအာဏာပြင်းလှတဲ့မိသားစုနှစ်ခုရဲ့ ပေါင်းစည်းမှုလိုဆိုရမဲ့လက်ထပ်ပွဲကိုကြိုဆောင်ခဲ့ရင်းစုတ်အပြင်လာဘ်ပါဝင်သွားတဲ့သဘောလဲအများကြီးပါတာကိုး ။ ဝန်ကလေးကတော့ မင်းကတော်မဒီရဲ့ရုပ်ရည်ကိုရော ၊ သူ့နောက်ခံမိသားစုရဲ့အရှိန်အဝါကိုပါ အစွဲကြီးစွဲသွားတဲ့အတွက် ဒီလက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကိုဖြစ်မြောက်အောင် သူ့အမေကိုအပူကပ်ခဲ့ရတာပေါ့ ။ မဒီရဲ့မိခင်ကတော့ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာပြီဖြစ်ပေမဲ့ မဒီရဲ့ဖခင်နဲ့ဝန်ကလေးရဲ့ဖခင်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဆိုတော့ လက်ထပ်ပွဲကချက်ချင်းပဲ အထမြောက်ခဲ့တာပါပဲ ။ မဒီကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကိုနည်းနည်းမှသဘောမကျခဲ့ရာဘူးတဲ့ ။ သို့ပေသိ အဲဒီခေတ်ကချမ်းသာတဲ့အိမ်တော်တွေကသမီးပျိုတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်းတချိန်မှာမိသားစုရဲ့အာဏာကိုအထောက်အကူပြုနိုင်မဲ့မဟာမိတ်အိမ်တော်တွေရဲ့သားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကိုပြုရမယ်ဆိုတာကြိုသိနေတာကတကြောင်းရယ် ။ ပြီးတော့သူခင်ပွန်းဖြစ်လာမဲ့သူဟာသခင်လေးတပါးဖြစ်ရုံမကခေတ်ပညာတတ်ပြီး ရာထူးရာခံကြီးကြီးမားမားရှိပြီးသားသူဆိုတော့အပြစ်ပြောစရာမရှိလှတာလဲပါတာပေါ့လေ ။ လက်ထပ်ပြီးစမှာတော့ခင်ပွန်းသည်ဝန်ကလေးကမဒီအပေါ် သည်းသည်းလှုပ်ခဲ့လေတော့သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာခဲ့ပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးသုံးယောက်လဲထွန်းကားပြီးရော ရုတ်တရက်ပဲဝန်ကလေးဟာ သူ့ဇနီးမဒီလိုမိန်းမချောမျိုးအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုလုံးလုံးလျော့သွားပြီး ဇာတ်မင်းသားပေါက်စတွေ ၊ ချောချောနုနုကောင်ကလေးတွေဘက်ကို စိတ်ရောက်သွားပါသတဲ့ ။ အခုနောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာတော့ချိန်ရှိသရွေ့ တူအရွယ်၊ ညီအရွယ် ဖြူဖြူသွယ်

သွယ်နဲ့ကနွဲကလျကောင်ချောလေးတွေကို လုံးထွေးကျွေးမွေးလို့သာနေတော့တယ်။ လူတွေကတော့ ဝန်
ကလေးဟာဘာလို့များ ဒီလောက်လှလွန်းတဲ့ဇနီးကိုအိမ်ထဲမှာပဲ လျစ်လျူရှုပြီးထည့်ပိတ်ထားသလဲဆိုတာ
ကိုနားမလည်နိုင်ကြဘူး။ ဒီလိုပဲတရိန်ထိုးတက်နေတဲ့ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ရာထူးအခြေအနေနဲ့ သူ့ဘဝကိုအား
ကျစကားဆိုကြတိုင်းလဲ မင်းကတော်မဒီမြာကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာသိဆိုသလို ရင်ထဲမှာတော့မချိုလှ
ပေမဲ့ပြုံးပြုံးလေးပဲနေဖို့ကြိုးစားခဲ့တာကြာလှပေ။ ဒီညလဲမီးပွဲကိုမိသားစုစုံစုံညီညီတောင်ထိုင်မကြည့်နိုင်ရ
အောင်အလုပ်များတယ်ဆိုကတည်းက လူကြားလို့တောင်မကောင်းတဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းကောင်လေး
တွေဆီသွားနေတာဆိုတာကို မင်းကတော်မဒီကချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်နှယ်..ပေါင်းလာတာပဲ
နှစ်ပေါင်းကိုကြာလှမင့်ဟာ ၊ ဒါမျိုးတော့အံ့ခွနေပြီပေါ့။ သူတင်မကဘူး ၊ လက်ပါးစေ့ရှန်လျန်သိသလိုဟေ့
ချန်သီလရှင်ကလဲသိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လဲပညာရှိတဲ့ဇနီးပီပီ ငြူစုဆောင်အောင်တာမျိုးမလုပ်ဘဲနဲ့ အေးအေး
သက်သာပဲကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လို့ မီးပွဲကိုအဆုံးအထိဆက်ကြည့်ကြပါသတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ မီးထွန်း
ပွဲတော်ညမှာတောင်တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့အလုပ်ရှုပ်ရှာတဲ့ဝန်ကလေးရယ် ၊ သိမ်မွေ့တည်ကြည်ပြီးလှပတင့်
တယ်လွန်းတဲ့မင်းကတော်မဒီရယ်ကိုအံ့သြအားကျကြည့်ညှိစိတ်နဲ့သူတို့ရုံရှေ့မှာဝိုင်းအံ့ကြည့်လို့ ၊ နှုတ်က
လဲတဖွဖွချီးကျူးမဆုံးပေါ့လေ။ မင်းကတော်မဒီရဲ့ရင်ထဲကငြီးငွေ့ကွဲအက်ရှာခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့နုလုံးသားကိုတော့
ဘယ်သူမှမြင်တွေ့မသွားခဲ့ပါဘူး။

မီးပွဲပြီးလို့အိမ်ပြန်ကြတော့လဲ မင်းကတော်မဒီက ဝန်ကလေးဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာကို တခွန်းမှကို
မမေးခဲ့ပါဘူး။ မေးနေရင်လဲအာညောင်းရုံရှိတာပဲဟာ။ သူ့ဖာသာသူဘာပြောပြော အဖြစ်မှန်ကိုသိနှင့်နေ
ပြီးသားမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့မင်းပွဲတွေဆို အိန္ဒြေပျက်လှမတတ်ဖြစ်ရတာမျိုးတော့ စိတ်ကုန်လှပြီဖြစ်တာ
ကြောင့်စကားမစပဲ သူ့အိပ်ခန်းထဲကိုပဲတန်းဝင်သွားရော။ သူ့အိပ်ခန်းဆိုလို့ မင်းကတော်မဒီနဲ့ဝန်ကလေး
ဟာအိပ်ခန်းဆောင်သတ်သတ်စီနဲ့ခွဲအိပ်ခဲ့ကြတာ ရှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ အငယ်ဆုံးသားတစ်သက်ပဲဆိုပါတော့။
ဒီညတော့ဝန်ကလေးက စကားပြောချင်သေးဟန်နဲ့ မင်းကတော်ရဲ့အိပ်ခန်းထဲကိုလိုက်လာပါတဲ့။ ဒါနဲ့
သူစိမ်းတွေလိုပဲ အလွှာပသလွှာပပြောကြပြန်တယ်။ မင်းကတော်က သူ့ပုလဲရတနာတွေကိုချွတ်သိမ်း
ရင်းနဲ့ပြောပြသတဲ့။

“.....မောင်မရောက်ခင်တုန်းက..တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတချို့အဖမ်းခံရသေးတယ်.....ဝန်ခြောက်ပါးလမ်းမတော်ပေါ်မှာလို့ ဆော်တဲ့စာတွေဝေလို့တဲ့လေ.....ဝန်ကြီးချုပ်ကိုနှုတ်ထွက်ဖို့တောင်းဆိုတဲ့စာစောင်တွေဆိုလားပဲ...ကျောင်းသားလေးတွေသနားပါတယ်.....”

“.....ခံရတာတောင်နည်းသေးတယ်...တခုခုဆိုရင်ဆူဆူပူပူဖြစ်အောင်ပဲလုပ်ချင်နေတဲ့အလကားကောင်တွေ....ဒီလိုအုံကြွလာအောင်လိုက်ပြီးလို့ ဆော်နေတဲ့..နိုင်ငံရေးသမားအောက်တန်းစားတွေလောက်စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတာမရှိတော့ဘူး.....”

ဒီခေါင်းစဉ်ဟာသူတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အမြဲယမ်းပုံမီးကျဖြစ်စေရတဲ့အကြောင်းအရာပါပဲ ။ အခုလဲမင်းကတော်မဒီက ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာတော့တယ် ။

“.....ဪ...အောက်တန်းစားနိုင်ငံရေးသမားတွေတဲ့လား...တကယ်ဆိုရင်နိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေကကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ကြလို့သူတို့ကဝင်ပါနေရတာပါ..မောင်တို့လိုလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတွေကတိုင်းပြည်ကြီးရေစုံမျှောနေတာကိုထိုင်ကြည့်နေကြတာကိုး.....မောင်တို့ကသာဟန်ပြည်ကြီးကိုအေးရာအေးကြောင်းဆိုပြီးသူများလက်ထဲကိုခွေးကျွေးသလိုတစ်ဖုံဖြီးမဝေပစ်ရင်..ဒီကျောင်းသားလေးတွေကလဲကျောင်းမှာပဲရှိနေမှာပါပဲ...အောက်တန်းစားတွေဝင်ပါတာမကြိုက်ရင်..ကိုယ့်တာဝန်ကိုကျေမြှန်အောင်လုပ်ကြပေါ့ရှင့်..”

“.....မင်းတို့မိန်းမတွေသာကိုယ့်နေရာကိုယ်နေကြ...စွာကျယ်စွာကျယ်နဲ့စကားတတ်တိုင်းဝင်ပါရအောင်နိုင်ငံရေးဆိုတာမိန်းမတွေရဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး...ကိုယ်ဖာသာကိုယ်ဝတ်စားပြင်ဆင်အတင်းပြောပြီး..မိန်းမကမိန်းမလိုပဲနေ.....တယ်.....ခွေးပါးစပ်ကနတ်စကားထွက်တယ်ဆိုတာလိုမျိုး.....စပ်စပ်စပ်စပ်နဲ့...”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ကြိမ်းမောင်းပြီး ဝန်ကလေးလဲတံခါးကိုဒုန်းကန်ဆောင့်ပိတ်ပြီးထွက်သွားတော့ မင်းကတော်မဒီခမြာဒေါသထွက်လွန်းလို့ တုန်ရီပြီးကျန်ခဲ့ပါသတဲ့ ။ စေ့စေ့တွေးကြည့်ပြန်တော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကြားကသံယောဇဉ်ဟာ သူ့ဘက်ကနေစပြီးမှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာကို မင်းကတော်ပြန်ပြီးမှတ်မိလာမိ

တယ် ။ အိမ်ထောင်သက်တနှစ်နှစ်လောက်အရမှာ သူ့ခင်ပွန်းဝန်ကလေးရဲ့ရလေလိုလေအိုတစ္ဆေအ
ကျင့်တွေ ၊ ငတေမာသမားစရိုက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဖုံးမရအောင်ကိုပေါ်လာတော့တာကိုး ။ ရာထူး
ကြီးကြီးကိုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်တယောက်ဆိုပေမဲ့ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရယ်လို့မှမည်မည်ရရ
မရှိဘဲပန်းပြားပင်လိုလေယူရာယိမ်းနေတဲ့သာကူးခင်ပွန်းကို မင်းကတော်ခမြာအထင်ကြီးလို့မရနိုင်တော့
ဘူး ။ မဒီရဲ့ဖခင်ကြီးဟာဆိုရင်ရွှေပြည်အေးဝါဒီတွေဖိန့်ဖိန့်တုန်ခဲ့ရတဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမားစစ်စစ်
ကြီးမဟုတ်လား ။ ဒီလိုရဲရဲတောက်အယူဝါဒတွေနဲ့နားယဉ်ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့မဒီအဖို့တော့ လူလတ်ပိုင်းမရှိ
တရှိသူ့ခင်ပွန်းက အခုအချိန်အထိပဒေသရာဇ်စနစ်ကိုဖက်တွယ်ထားတာကိုအစကတော့ အံ့ဩသလိုရှိခဲ့
ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာဘာခံယူချက်ရယ်ကြောင့်မှမဟုတ်ပဲ အမြင့်ရောက်ပြီးသူကောင်းပြုခံရဖို့အသေချာဆုံး
လမ်းကိုရွေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို နားလည်သွားတော့တယ် ။ မဒီဆိုတာကရုပ်ရည်လေးလှပြီး ကြွေရုပ်လေး
လိုစင်ပေါ်တင်ရုံလောက်အသုံးချတဲ့ ပွဲထိုင်မယားအဆင့်မှမဟုတ်တာ ၊ ကိုယ်တိုင်ကလဲပညာတတ်တဲ့အ
ပြင်အကြီးအကဲမိသားစုကဆင်းသက်လာသူပီပီ နိုင်ငံရေးရာကိုလည်လည်ပတ်ပတ်နားလည်တော့သူ့ခင်
ပွန်းဝန်ကလေးကို စိတ်ကုန်လာတော့တာပါပဲ ။ လူတကာကလေးစားအထင်ကြီးကြတဲ့ နန်းရင်းဝန်လေး
ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို မဒီကတစ်စတစ်စနဲ့ရိပ်မိလာတဲ့အခိုအနားအခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဘယ်သူကဘယ်ဘက်
ကလဲဆိုတာ လယ်ပြင်မှာဆင်သွားသလိုထင်ရှားတဲ့ နေ့တနေ့ရောက်လာတော့သတဲ့ ။

အဲဒီနေ့ကမင်းကတော်မဒီဟာ နန်းတွင်းကထုတ်ဝေတဲ့သတင်းလွှာကိုဖတ်နေခဲ့တာ ။ အဲဒီသတင်းလွှာ
ထဲမှာတော့ဝန်ကြီးချုပ်ကိုဝေဖန်ပြီးပြုပြင်ဖို့စာလွှာတင်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့တဲ့နန်းတွင်းအရာရှိကိုနယ်နှင့်ဒဏ်
ခတ်လိုက်ကြောင်း ကြေငြာချက်ထုတ်ထားသတဲ့ ။ တကယ်တော့ရာဇမာန်ရှင်ရမယ်ဆိုတာကို သိလျက်နဲ့
သိသိကြီးနဲ့ပဲစွန့်စားခဲ့တဲ့အရာရှိကြီးဟာ ရွှေနန်းတော်ကိုဒီအသနားခံစာတောင်မရောက်ခင်ပဲကြီးဆွဲချလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အဆုံးစီရင်ခဲ့ရပြီ ။ ဒါကိုဖတ်မိတဲ့မင်းကတော်မဒီခမြာ အသက်ကိုပဓာနမထားပဲရဲရဲရင့်
ရင့်ပဲလုပ်စရာရှိတာလုပ်သွားတဲ့ အရာရှိကြီးကိုကြည်ညိုတာကတကြောင်း ၊ လူတော်ကိုမှဆုံးရှုံးရလေခြင်း
ဆိုပြီးနုမြောတာကတမျိုး ၊ သနားလွန်းမိတာကတသွယ်နဲ့ မျက်ရည်ကျမိပါသတဲ့ ။ ဒါကိုမြင်တဲ့ဝန်ကလေး
ကရင့်ရင့်သီးသီးဆိုရော ။

“.....ဒီတုန်းကြီးအတွက်နဲ့ များမျက်ရည်ကျနေရသေးတယ်လို့ကွာ...မဒီကအကြောင်းစုံမသိလို့...အဘိုးကြီးကဘယ်လောက်တောင်အသလဲဆိုတော့..ကိုယ်တို့ဝန်ကြီးချုပ်ကသူသာလျှောက်မဖွရင်..စစ်ဌာနချုပ်မှာရာထူးကြီးကြီးပေးမယ်တောင်ဆိုတာကို....အခုတော့ကောင်းတယ်လေ....အသံကြောင့်ဖားသေဆိုတာ ဒီအကြီးမှအစစ်ပဲ...ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာလုပ်တော့..အလွန်ကောင်းတဲ့အခွင့်အလမ်းတွေဆုံးရှုံးရရုံတင်မကပဲအရှက်တကဲ့နဲ့သေမင်းနောက်လိုက်သွားရတာပေါ့...သိပ်သူရဲကောင်းလုပ်ချင်တာကိုး...ကိုယ့်အတွက်ဘာအကျိုးအမြတ်မှမရှိတဲ့အလုပ်ကိုဘာကြောင့်လုပ်ချင်ရသလဲဆိုတာကိုယ်တော့နားမလည်နိုင်ဘူး.....”

ဒီလိုပြောတာကိုကြားလိုက်ရတော့ မင်းကတော်မဒီခမြာကိုယ်နားကိုကိုယ်မယုံနိုင်ရှာပဲ ပါးစပ်ဟပြီးတော့ပဲ ခင်ပွန်းသည်ကိုကြည့်နေမိတော့သတဲ့ ။

“.....မောင်က...မောင်က..တိုင်းပြည်အတွက်လိုအပ်လာရင်..အသက်ကိုစွန့်သင့်ရင်လဲစွန့်ရဲကြတဲ့စိတ် ဓါတ်မျိုးဆိုတာကို..နားမလည်နိုင်ဘူးဟုတ်လား.....”

“.....အမှန်ကိုပြောရရင်..နားမလည်နိုင်ပါဘူး...နားလဲမလည်ချင်ဘူး....သက်သက်မိုက်မဲတဲ့အလုပ်လို့ ပဲမြင်တယ်...တိုင်းပြည်တခုလုံးအတွက်ဆိုပြီး..သေသွားတော့လဲဘယ်သူကကျေးဇူးတင်မှာမို့လဲ.....”

“.....ရှန်လျန်တောင်နားလည်နိုင်တယ်....ရှင်းပြလိုက်စမ်းဟဲ့...ညည်းသခင်ကို...အာဇာနည်ဆိုတာဘာ လဲဆိုတာကို.....”

မင်းကတော်မဒီကသူ့ခင်ပွန်းကိုရွံရှာစွာတုန့်ပြန်ရင်းနဲ့ ရှန်လျန်ကိုလဲတဆက်တည်းလှမ်းပြောလိုက်သေးတယ် ။ ရှန်လျန်ခမြာတော့ နဂါးနဲ့ဂဠုန်စောင်နေတဲ့ကြားရောက်နေရသလိုပုဝပ်လို့ ။ ဘာပဲပြောပြောအဲဒီနေ့ကနေစပြီး မင်းကတော်မဒီဟာသူ့ခင်ပွန်းအပေါ် ကိုဘယ်လိုမှဖြေတွေးပေးလို့မရအောင်ကိုအထင်သေးခဲ့မိပြီ ။ အဲဒီနေ့ကနေစလို့ နိုင်ငံရေးအကြောင်းပြောမိတာနဲ့တပြိုင်နက် မင်းကတော်နဲ့ဝန်ကလေးကတုတ်တွေ ၊ ဓါးတွေမဆွဲကြရုံတယ်ပါပဲ ။ တစောင်းစေးနဲ့မျက်ခွေးလိုလုံးလုံးကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်မရတော့ဘူး ။

ဒီကြားမှာဝန်ကလေးကိုနန်းရင်းဝန်ရာထူးခန့်အပ်တာဝန်ပေးလိုက်တော့ မဒီရဲ့ရေးရေးလေးကျန်နေသေး တဲ့။ မျှော်လင့်ချက်ကတော့လုံးလုံးကိုပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ ဒီတသက်တော့ခင်ပွန်းသည်ဟာသူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ တိုင်းပြည်ကိုဦးဆောင်ပြီးချောက်ထဲကနေကယ်တင်မဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လာတော့ မှာမဟုတ်ဘူး။ ထိုင်ခုံကနေမဆင်းရဲရင်ပြီးရော ၊ ဘာမဆိုလုပ်မဲ့လူစားမျိုးဆိုတာကိုနားလည်လိုက်တော့ ခင်ပွန်းသည်အပေါ်လေးစားမှုအပြင် သံယောဇဉ်လဲလျော့လာတော့သတဲ့။ ဒါမျိုးဆိုတာကလဲဆက်စပ်လို့ နေတာမျိုးမဟုတ်လား။ ကိုယ်လေးစားလို့မရတော့တဲ့သူကို ချစ်လို့လဲရတော့တာမှတ်လို့။ နန်းရင်းဝန်ဆို တာကတရားရေးရာမူဝါဒတွေကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရသူမဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ ဒီလိုနေရာကိုတော့ ဝန်ကြီး ချုပ်ကလဲကိုယ်လူကိုယ်ပဲပေးတော့မပေါ့။ ခေတ်ကြီးကိုက ငါတို့မူကငါတို့လူဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့အချိန်ကိုး။ ဝန်ကလေးကလဲ သူနည်းသူဟန်တော့ ဝန်ကြီးချုပ်မျက်စိကျရလောက်အောင်တော်ပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် လဲများလှသတဲ့။ ဖောင်းတော်ညိတ် ၊ စိတ်တော်သိဆိုတဲ့လူမျိုးလဲဖြစ်သေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲအသက်သုံးဆယ် သုံးနှစ်အရွယ်မှာ နန်းရင်းဝန်ကလေးဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါနဲ့ရာထူးခန့်အပ်ခံရတဲ့နေ့မှာ ဝန်ကလေးကဝမ်းသာ အားရနဲ့အိမ်ကိုပြေးလာပြီးသတင်းကောင်းကိုပြောပြသတဲ့။ မင်းကတော်ကဟက်ကန်ရယ်ပြီးဘာမှမပြော ပဲလှည့်ထွက်သွားတော့ ဝန်မင်းလဲအရှိုက်ထိသွားပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။

“.....ကိုယ်ခင်ပွန်းသည်ကဒီလောက်ရာထူးကြီးကိုခန့်အပ်ခံရတာတောင်မှ...မင်းကမခန့်လေးစားလုပ်နေ သေးတယ်....သူများမယားသာဆိုဝမ်းသာလွန်းလို့ကခုန်နေမှာ...ဝမ်းသာဂုဏ်ပြုစကားလေးတောင်မပြော နိုင်ရအောင်မင်းကလျှာတိုနေလို့လား...လောကမှာဘယ်အရာကပဲမင်းကိုကျေနပ်စေနိုင်မလဲဆိုတာကိုယ် တော့နားမလည်နိုင်တော့ဘူး.....”

“.....နားလည်ဖို့လဲကြိုးစားမနေပါနဲ့...မောင်မောရုံပဲရှိမယ်...ဒီတသက်တော့မဖြစ်နိုင်သေးဘူး...”

မင်းကတော်ကလဲ တုံးတိတိနဲ့အေးစက်စက်ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားရော။ တကယ်လဲနန်းရင်းဝန်ဆိုတာ အင်မတန်မှအာဏာရှိပြီး မြင့်မားတဲ့ရာထူးမဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုမဒီကလုံးလုံးအသိအမှတ်မပြုတော့ ဝန် ကလေးရဲ့ မာနလဲပွန်းပဲ့ထိရခဲ့ပြီး သူတို့ရဲ့စစ်အေးတိုက်ပွဲဟာအဲဒီနေ့ကနေစတော့တာပဲ။ မကြာခဏဆို

သလိုပဲဝန်ကလေးဟာ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သရေရှိမိတ်ဆွေသစ်တွေနဲ့ သူ့အာဏာစက်ပြင်းပုံ ၊ သူဝင်ဆန့်ပုံစတာ တွေကိုမကြာခဏဆိုသလိုကြွားလုံးထုတ်ကိုယ်ရည်သွေးတတ်သလို မင်းကတော်မဒီကတော့လျစ်လျူ ရှုပြီးငြီးငွေ့ဟန်ပြတတ်သတဲ့ ။ တကယ်လဲရာထူးကြီးမားပြီးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အိမ်တော်မှာကြီးပြင်းခဲ့ သူမဒီအဖို့တော့ အာဏာတွေ ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်သလို ထူးခြားပြီးအထင်ကြီးလို့ လဲမရတော့ဘူး ။ နောက်ပိုင်းတော့ကြာကြာဝါးမှခါးမှန်းသိဆိုတာလို သူ့ခင်ပွန်းနန်းရင်းဝန်ကလေးဟာ သူ့ကိုယ်ကျိုးကလွဲလို့ဘာမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ ငတေမာသမားလုံးလုံးဖြစ်နေမှန်းကိုသိလိုက်ရတော့ ပိုပြီး တောင်စက်ဆုပ်လာသေးသတဲ့ ။ သူ့ကိုယ်သူလဲ ဒီလိုလူစားမျိုးရဲ့ဖနီးဖြစ်နေရတာကိုမသတိတော့ဘူး။ အိမ်မှာဝန်ကလေးကထုံးစံအတိုင်း အလုပ်အကြောင်း ၊ မိတ်ဆွေတွေအကြောင်းစပြောပြီဆိုရင် မဒီက စိတ်မဝင်စားဟန်နဲ့ထထွက်သွားတတ်တယ် ။ ဒီလိုတိမ်လှတဲ့ကြွားလုံးတွေကိုနားထောင်နေရတာကိုက နားသနလှတယ်လို့ မင်းကတော်လေးကထင်တာကိုး ။ ဝန်ကလေးကလဲဒါကိုရိပ်မိတော့ ပိုပြီးမခံချိမခံ သာဖြစ်ပြီး အပြင်ချည်းထွက်လို့သာနေတော့တယ် ။

နောက်ဆုံးတော်မင်းကတော်မဒီဟာ သူ့ခင်ပွန်းကိုငြီးငွေ့စိတ်ကုန်စရာတခုအနေနဲ့ပဲ သဘောထားပြီးည ပေက္ခာသာပြုထားတော့သတဲ့ ။ သားလေးမွေးပြီးတော့နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့သူဟာတအိမ်မိုး အောက်မှာသာအတူနေကြပေမဲ့ ပြတ်စဲသလောက်ဖြစ်နေပြီ ။ မင်းကတော်လေးကတော့ပိုပြီးတောင်အိမ် တွင်းအောင်းလာပြီး ကလေးတွေအပေါ်ပဲအတိုးချလို့ဂရုတစိုက်ပြုစုချစ်ခင်နေတော့တယ် ။ မင်းကတော် မဒီကိုလူကြားသူကြားထဲတွေ့ရချိန်ကတော့ ပွဲကြီးလမ်းကြီးတွေဖြစ်တဲ့အခုလိုမျိုးမီးပုံးပွဲတော်ညတို့ ၊ နဂါး လှေပွဲတော်တို့လိုဗိုလ်ရှုသဘင်တွေမှာပါပဲ ။ ဘုံကျောင်းနဲ့ သီလရှင်ကျောင်းတွေကိုတော့မကြာမကြာသွား တတ်ပေမဲ့အလုပ်ပိတ်ဝေါယာဉ်နဲ့ပဲသွားတာဆိုတော့ လူမြင်လိုက်တယ်ရယ်ကိုမရှိဘူး ။ မင်းကတော်မဒီဟာ မနာလိုစကားတင်းဆိုချင်သူတွေတောင်မှ ဘာပြစ်ချက်ရယ်လို့မှကိုရာလို့မရအောင် အနေအထိုင်လဲပိရိပြီး သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီးသားခင်ပွန်းအပေါ်လဲသစ္စာစောင့်သိဆဲပါတဲ့ ။ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာရှာပေမဲ့လဲ မဒီ ဟာဘဝရဲ့ကောင်းကွက်ကလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှရှာဖွေကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်ရောင့်ရဲစွာနဲ့ဘဝကိုဖြတ် သန်းလာခဲ့တာကြာပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမီးပုံးပွဲတော်ညမှာတော့ သူ့ဘဝကိုလှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်စေရုံမျှမကလုံး လုံးကြီးကိုပြောင်းလဲသွားစေမဲ့ အကြောင်းတခုအစပြုနေပြီဆိုတာတော့ သူမသိရှာသေးဘူး ။

ဒီလိုနဲ့မီးထွန်းပွဲပြီးလို့နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်အရမှာ နန်းရင်းဝန်ကလေးကတိုင်းခန်းလှည့်လည်တဲ့ခရီးထဲပါသွားသတဲ့။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့နယ်တကာကအုပ်ချုပ်ရေးရုံးတွေကိုစစ်ဆေးပြီး စစ်မင်းတွေနဲ့စကားပြောဆိုစနည်းနာရတဲ့ဒီခရီးမျိုးဟာ ခြောက်လကနေရှစ်လလောက်အထိကြာတတ်ပေမဲ့ မင်းကတော်မဒီကတော့ကလေးတွေနဲ့အိမ်မှာပဲအေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့တာပဲ။ နန်းရင်းဝန်ကလေးကလဲ မွေးစားညီချစ်လေးတွေတအုပ်ကြီးပါခေါ်သွားမဲ့ခရီးဆိုတော့ မိသားစုတွေတတွဲတွဲနဲ့မပါလေကြိုက်လေပေါ့။ ဒါနဲ့နန်းရင်းဝန်ကလေးခရီးထွက်သွားတဲ့ကာလမှာ တရက်တော့ဟေ့ချန်သီလရှင်က မင်းကတော်ဆီကိုလာတွေ့ပါသတဲ့။ မင်းကတော်မဒီရဲ့အကြိုက်ပဲ အလုံးအင်မတန်ညှိပြီး လက်ရာမြောက်လှတဲ့ဧရာမပုလဲလည်တုန်ကြီးကိုယူလာပြတာပဲ။ အဖိုးကတော့ငွေစသုံးထောင်လို့ဆိုသတဲ့။ သက်တံ့ရောင်တောင်တလက်လက်ထွက်နေတဲ့ပုလဲလည်တုန်ကိုမင်းကတော်ကမြင်မြင်ချင်းပဲအင်မတန်သဘောကျပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေရော။

“.....အင်း...လည်တုန်ကတော့ပြောစရာကိုမရှိပါဘူး...ဆရာလေးရယ်...ဒါပေမဲ့ငွေစသုံးထောင်ဆိုတာသိပ်များတော့...ဝန်မင်းကိုမတိုင်ပင်ပဲ..ကျွန်မသဘောနဲ့ကျွန်မဝယ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး....”

“...ကိုင်း....ဈေးကိုခေါက်ချိုးအထိလျှော့ပေးမယ်ဆိုရင်ရော...မင်းကတော်...တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်သာစကားပြောရရင်ဒီထက်နည်းအောင်တောင်ညှိပေးလို့ရပါတယ်...မင်းကတော်ရဲ့...ဒါမျိုးကရခဲလွန်းလို့ပါ...ကျုပ်ရတနာပစ္စည်းတွေစပ်ပေးတာများလှပြီ...ဒီပုလဲလည်ကပ်လိုဟာမျိုးကတော့နှစ်ခုမရှိဘူးဆိုတာယုံတော့..”

“.....အမလေး...ဒီလောက်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ပုလဲလည်ကပ်ကို..ခေါက်ချိုးနဲ့တောင်လွှတ်မယ်ဆိုတော့ပိုင်ရှင်ကဗိုက်နာနေလို့လား.....”

“.....အင်း...အမှန်ပြောရရင်တော့..မင်းကတော်ဆီကအကူအညီတခုတောင်းချင်လို့ပါတဲ့...ဒါကြောင့်ဒီလိုအဖိုးအနုထိုက်တဲ့ရတနာကို..မင်းကတော်ကျေနပ်သလောက်နှုန်းထားနဲ့ပဲ..မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ရောင်းပေးချင်ပါသတဲ့.....”

“.....ဘယ်လိုအကူအညီများတုန်း...ဆရာလေးရဲ့.....”

“.....ပိုင်ရှင်ကဟိုတလောကပဲရာထူးကနေဖယ်ရှားခံလိုက်ရတယ်...ဆိုတော့ဝန်မင်းမရှိပေမဲ့လဲ..အထက်
ရုံးကိုမင်းကတော်ကပဲ..နည်းနည်းပါးပါးနားသွင်းပေးစေချင်တာပါပဲ....”

မင်းကတော်မဒီက ခဏဆိုင်းနေပြီးမှ ပုလဲလည်ကပ်ကြီးကိုအသာတွန်းဖယ်ရင်းဆိုသတဲ့ ။

“.....အင်း...ဒီလိုဆိုရင်တော့ကျွန်မအများကြီးစဉ်းစားရဦးမယ်..ဆရာလေးရယ်...လည်ဆွဲကိုပြန်သာယူ
သွားပါတော့.....”

“....လက်စနဲ့တော့မင်းကတော်ဆီမှာပဲထားခဲ့ပါတော့မယ်...ဒီတညတော့စဉ်းစားလိုက်ဦးပေါ့....တော်ကြာ
ပိုင်ရှင်လက်ထဲကိုပြန်ထည့်လိုက်ရင်..သူများဆီရောက်သွားမှာစိုးလို့...မင်းကတော်ရဲ့...ဒါမျိုးပစ္စည်းဆိုရင်
လိုချင်တဲ့သူတွေချည်းပဲမဟုတ်လား...မနက်ဖြန်ကျမှကျုပ်တခေါက်ပြန်လှည့်လာခဲ့ပါ့မယ်...အဲဒီအခါကျမှ
အဖြေပေးပေါ့....ကဲ...ကျုပ်သွားမနော်.....”

ဒါနဲ့နောက်တနေ့ဆရာလေးဟွေချန်ပြန်လာတော့ ပုလဲဆိုရင်ပျော့ကျသွားတတ်တဲ့ မင်းကတော်မဒီကပိုင်
ရှင်ကသာဈေးနှုန်းကိုညှိနှိုင်းပေးမယ်ဆိုရင် သူလဲဝန်ကြီးချုပ်ကတော်ကိုနည်းနည်းပါးပါးကူညီပြောဆိုပေး
ပါ့မယ်လို့ သဘောတူလိုက်သတဲ့ ။

“.....ကဲ...အဲဒီတော့ပိုင်ရှင်က..ဘယ်လောက်အနည်းဆုံးထားပြီးဒီပစ္စည်းကိုလွှတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ.....”

“.....အင်း...အမှန်ပြောရရင်တော့..မင်းကတော်ကသာကူညီဖို့သဘောတူရင်..ဒီပုလဲလည်ကပ်ကိုလက်
ဆောင်အဖြစ်ဆက်သခဲ့ဖို့ပိုင်ရှင်ကမှာလိုက်တယ်...မင်းကတော်ရဲ့....ကျုပ်ကဟိုတနေ့ကတည်းကပြောမ
လို့ဟာ...အလကားလို့ပြောလိုက်ရင်မင်းကတော်ကချက်ခြင်းငြင်းလိုက်မှာစိုးလို့ရယ်...ဒီပုလဲလည်ကပ်ကို

တံစိုးလက်ဆောင်အနေနဲ့သဘောမထားပဲ...ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သဘောနဲ့တွေးယူပေးပါလို့လဲ..ပိုင်ရှင်သခင်
လေးကမှာလိုက်သေးတယ်....”

“.....ဘယ်လို...ပိုင်ရှင်ကသခင်လေးတစ်ပါးဟုတ်လား.....”

“.....ဟုတ်ပါတယ်...မင်းကတော်...ပြီးတော့လဲမင်းကတော်ကသာသူ့ကိုကူညီဖို့သဘောတူမယ်ဆိုရင်..
အသိပေးပြောပြစရာရှိတာတွေကိုပြောပြရအောင်...မင်းကတော်နဲ့တွေ့ချင်ပါသတဲ့.....”

“.....အို...ဘယ်နှယ်...ဝန်မင်းလဲအိမ်မှာမရှိပဲနဲ့...သူစိမ်းယောက်ျားဧည့်သည်လက်ခံလို့မဖြစ်သေးပါဘူး...
ဆရာလေးရယ်....ရှုပ်လိုက်ပုံများတော့.....”

“.....သူစိမ်းယောက်ျားကိုအိမ်တော်မှာဧည့်မခံချင်ဘူးဆိုရင်လဲ..နောက်တခါကျုပ်တို့ကျောင်းကိုဘုရားဖူး
လာရင်းနဲ့တွေ့ရင်ရသားပဲ...မင်းကတော်ရဲ့...မင်းကတော်လာမဲ့အချိန်ကိုသခင်လေးကိုပြောပြထားလိုက်
ရင်ဖြစ်နေတာပဲဟာ.....”

“.....ဒီလိုလဲမဖြစ်သေးပါဘူးရှင်.....”

“.....အင်း...မင်းကတော်နဲ့မှမတွေ့ရရင်လဲ...သူကဘယ်လိုလုပ်ပြီးအကြောင်းစုံပြောပြလို့ရမလဲ....ဒါဆိုရင်
တော့ခက်တာပဲ....ကျုပ်မှာကူညီနိုင်မဲ့တခြားမင်းကတော်ကိုထပ်ရှာပြန်ဦးတော့မယ်တခါ...ဟင်း....”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့ထည်လှတဲ့ပုလဲလည်ကပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး မင်းကတော်မှာဝေခွဲမရဖြစ်ပြန်ပါလေရော ။
ဆရာလေးပြောပုံအရဆိုရင်လဲ ဒီရတနာရဲ့ပိုင်ရှင်ကသူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာကလဲ တရားနည်းလမ်းကျ
သလိုတော့အရှိသား ။ ဒါမှသာ သူ့ရဲ့ရာထူးဟောင်းတို့ ၊ သူ့ဘာအမှားလုပ်ခဲ့မိသလဲတို့ ဘာညာစတာတွေ
ကိုဆွေးနွေးတိုင်ပင်လို့ရမှာမဟုတ်လား ။ နောက်ပြီးတွေ့ကြမှာကလဲသီလရှင်ကျောင်းမှာဆိုတော့ မတင့်

တယ်စရာအကြောင်းလဲမရှိပါဘူးလေဆိုပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးမှုတ်ထုတ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ် ။

“.....အင်း....တတ်နိုင်ပါဘူး...ဒီလိုပဲလုပ်ကြစို့...သဘက်ခါဆိုရင်ကျွန်မအကိုကြီးဆုံးတဲ့နှစ်လည်ပဲ..အဲဒီ တော့ငွေစက္ကမီးလာရို့ဖို့ဘုံကျောင်းကိုကျွန်မလာရင်းနဲ့..ဆရာလေးတို့ဆီကိုပါလှည့်ဝင်ခဲ့မယ်...ဒါပေမဲ့လဲ စကားကိုလိုရင်းတိုရှင်းပြောဖို့တော့ကြိုသာမှာထားပေတော့..ဆရာလေးရေ...ပိုင်ရှင်ကသခင်လေးဆိုလို့ ပြောနေရတာ...အသက်သာကြီးလို့ကတော့ဘာအရေးလဲရှင်....”

“.....အို...အဲဒီလိုစိုးရိမ်ရမဲ့ရမ်းရမ်းကားကားလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး...မင်းကတော်ရယ်...ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ရုံနဲ့ တင်မျိုးရိုးသန့်တဲ့လူရည်မွန်ဆိုတာသိသာပါတယ်...အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့အင်မတန်သန့်ပြန့်ခွံငြားတဲ့မင်းပေါက် စိုးပေါက်ရုပ်ပါ...မင်းကတော်လဲမြင်မြင်ချင်းကိုသဘောကျမှာသေချာပါတယ်....”

ဆရာလေးဟေ့ချန်ကဒီလိုပြောလိုက်တော့ မင်းကတော်မဒီမှာမျက်နှာရဲကန်ဖြစ်သွားပြီး အသံမာမာနဲ့ဒေါ သတကြီးဆိုပါလေရော ။

“.....အဲဒါကဘာစကားလဲ..ဆရာလေးရဲ့...ဒီလိုမအပ်မရာတွေမကြားချင်ပါဘူး...ရှင်တို့တွေကလာလိုက် ရင်ဒါမျိုးချည်းပဲ.....ဒီမှာကျွန်မကအိမ်ထောင်ရှင်ကလေးအမေဆိုတာနားလည်ထားပါ...ကဲ....ဒီပုလဲလည် ကပ်လဲပြန်ယူသွားပြီး..ရှင်ရဲ့အင်မတန်ချောမောတဲ့သခင်လေးနဲ့နှစ်ကိုယ်တည်းတွေ့ပြီး..စကားပြောချင် တဲ့တခြားမင်းကတော်ကိုသာသွားရှာပေတော့....”

“.....အမလေး..ဘုရား..ဘုရား...ကွမ်ယင်မယ်တော်ကယ်တော်မူပါ...ကျုပ်ကဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ပြောတာမ ဟုတ်ရပါဘူး..မင်းကတော်ရယ်.....ကျုပ်ပြောတဲ့သဘောက..ဒီသခင်လေးဟာလူမသမာရုပ်မပေါက်ပဲနဲ့လူ ကြီးလူကောင်းရုပ်ရည်နဲ့မွန်ရည်နဲ့ညွှန်ကြောင်းကိုဆိုလိုတာပါ...အခုတွေ့မှာကလဲသူတကယ်ကိုအကူအညီ လိုအပ်နေလို့လို့ပြောပါတယ်.....ကြည့်ရုံနဲ့တင်ကိုမျိုးကောင်းရိုးကောင်းပညာတတ်မိသားစုကလာတဲ့သူဆို တာသိသာပါတယ်..မင်းကတော်ရယ်...ဒီပုလဲတွေကိုသာကြည့်ပါတော့...ဒါမျိုးဟာဘယ်လိုလုပ်ပြီးကလေး

ကလွင့်တွေရဲ့ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်နိုင်မှာလဲ.....တကယ်လို့များကျုပ်အာမခံသလိုဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်...နောက်ကို
ဒီအိမ်တော်ကိုဝင်ထွက်ခွင့်ကျုပ်ကိုတသက်လုံးပိတ်ပစ်လိုက်ပါ....ကျုပ်ကတော့အဲဒီလောက်အထိကိုအဲဒီ
သခင်လေးရဲ့စာရိတ္တကိုယုံတာပဲ.....”

“.....ကဲပါ..ကဲပါ...ဟုတ်ပါပြီ...တကတည်း...ကာကွယ်နေလိုက်တာ.....ကျွန်မသွားတွေ့ပါ့မယ်...ဒါပေမဲ့
ခဏပဲနော်....”

အခုမှစိတ်ပြေသွားဟန်နဲ့ မင်းကတော်ကပြုံးရင်းဆိုတော့မှ ဟေ့ချန်သီလရှင်လဲဟင်းချနိုင်တော့သတဲ့ ။

“.....ဟင်း...ကံကောင်းလို့ပါလား...ဪ...မိတော်ဖော်....ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မလို့...အင်း...ကျုပ်မလဲမင်း
ခယောက်ျားကမ်းနားသစ်ပင်ဖြစ်နေပြီ..မင်းကတော်ရေ့...တထိတ်ထိတ်နဲ့စကားကိုမမှားရဲပါဘူး.....”

ဒါနဲ့ချိန်းဆိုထားတဲ့နေ့မှာ မင်းကတော်မဒီကလက်ပါးစေရှန်လျန်ကိုပဲအဖော်ပြုပြီးသီလရှင်ကျောင်းဘက်
ကိုလှည့်ဝင်လာသတဲ့ ။ စိတ်ထဲမှာလဲတမျိုးပဲ ၊ ရင်ခန့်သလို ၊ အမှားတခုကိုပဲကျူးလွန်မိတော့မလို့နဲ့ရယ် ။
ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့တသက်တာလုံးမှာ သူ့ခင်ပွန်းကလွဲလို့ဘယ်ယောက်ျားပျိုနဲ့မှ စကားမပြောဖူးခဲ့သေး
ဘူးမဟုတ်လား ။ ဒါနဲ့ဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲရောက်လာတော့ ခါတိုင်းလိုပဲမိန်းမကြီးလေးငါးခြောက်ဦးပဲ
ဘုရားဝတ်ပြုနေသတဲ့ ။ ယောက်ျားဆိုလို့တကောင်တမြီးတောင်မတွေ့ရတော့ မင်းကတော်မဒီလဲဆရာ
လေးဟေ့ချန်ကိုမေးရတာပေါ့ ။

“.....ဟိုပိုင်ရှင်ဆိုတာကော..မမြင်ပါလား...ဆရာလေး...”

“....မင်းကတော်တို့ကစကားပြောကြမှာဆိုတော့...လူမြင်ကွင်းကြီးမှာမဖြစ်တာနဲ့..တွေ့ဖို့နေရာကိုကျုပ်စီ
စဉ်ထားပါတယ်....”

မင်းကတော်မဒီလဲအံ့သြသွားသတဲ့ ။ သူ့စိတ်ထဲမှာသူတို့နှစ်ယောက်ဟာဘုရားဖူးလာရင်းနဲ့ခရီးသွားရင်း ဟန်လွှဲတွေ့သလိုမျိုးဆိုကြပြီး စကားနည်းနည်းပြောမယ်ပဲထင်ထားတာကိုး ။ ဒါနဲ့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ပဲသူ့အကို ကြီးအတွက်အမှုဝေ ၊ ငွေစက္ကူတွေမီးရှို့ပြီးတာနဲ့ ရှန်လျန်ကိုသီလရှင်ငယ်ငယ်လေးတယောက်ကတောင် ကြားထဲကချောင်ကိုအလည်လိုက်ခဲ့ဖို့လာခေါ်သွားပါလေရော ။ အရာအားလုံးဟာကြိုတင်စီစဉ်ထားသလို ကြီးမို့ဝေဝေဝါဖြစ်နေတဲ့မင်းကတော်ကိုဟောချန်ဆရာလေးက သီလရှင်ကျောင်းအနောက်ဘက်အဆောင် ကနေခေါ်ထုတ်သွားပြီး ချောင်ကျကျအိမ်ကလေးတလုံးဆီကိုဦးဆောင်သွားတယ် ။ ဟိုလဲရောက်ကျရော အတွင်းရင်ပြင်ငယ်ငယ်လေးတခုထဲကနေဖြတ်မိတော့ ပင်လုံးကျွတ်အောင်ပွင့်နေတဲ့မက်မုံပင်တွေ ၊ ပန်း သစ်တော်ပင်တွေအပြည့်နဲ့ ကျောက်ဥယျာဉ်လေးတခုအထဲကလေသာဆောင်လေးဆီကိုရောက်လာကြ ပါသတဲ့ ။ လေသာဆောင်လေးကတော့ ရိုးရိုးယွန်းထည်ပရိဘောဂတွေရယ် ၊ စာအုပ်စင်လေးတွေရယ်နဲ့ ပဲတန်ဆာဆင်ထားပေမဲ့ အထက်တန်းကျလှတာကိုတွေ့ရတယ် ။ ခြောက်မြောက်ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီး နှစ်ခုအထဲကနေပြီး ကျောက်ဥယျာဉ်လေးကိုစီးမြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းကလဲတမျိုးချစ်စရာပါပဲ ။ အဲဒီတုန်းက နွေဦးပေါက်စ ငါးလပိုင်းဆိုတော့ ဝေနေအောင်ပွင့်နေတဲ့မက်မုံပင်တွေ ၊ သစ်တော်ပန်းတွေရဲ့ရနံ့ကလဲထုံ သင်းလို့ ၊ ပွင့်ဖတ်လွှာတွေကလဲ လေလာတိုင်းတသဲသဲကြွလို့ သိပ်ကိုလှပသာယာတဲ့နေရာပါပဲ ။ ဖြူပြာ မူယာပန်းတွေကတော့ ရီရီလေးမွှေးပြီးကျောက်ဥယျာဉ်တခုလုံးကို ခရမ်းဖျော့ရောင်ကောဇာခင်းလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လေသာဆောင်ထဲမှာ ဝိုင်ကရားလေးနဲ့အတူခွက်နှစ်ခွက်ရယ် ၊ သစ်သီးတွေရယ် ၊ တခြားမုန့်ချိုမုန့် ဆိမ့်တွေနဲ့ သစ်စေ့သစ်ဆံတွေဖွယ်ဖွယ်ရာရာတည်ခင်းထားတာတွေ့လိုက်တော့ မင်းကတော်မဒီကတွန့် ကနဲဖြစ်သွားပြီးဆိုသတဲ့ ။

“.....ဒါတွေကဘာလုပ်ဖို့တုန်း...ဆရာလေး...ကျွန်မကစကားတခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီးရင်ပြန်မှာလို့ပြောထား တဲ့ဟာကို....”

ဆရာလေးဟောချန်ကတော့ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ဝိုင်တခွက်ငဲ့ပြီးအေးအေးပဲပြန်ပြောတယ် ။

“...မင်းကတော်ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်းဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း..ကျုပ်တခွက်သောက်မလို့ပါ....”

“.....ဟိုသခင်လေးဆိုတာကရောဘယ်မှာလဲ...မြန်မြန်တွေ့ပြီးပြောစရာရှိတာပြောကြရင်ကောင်းမယ်... ကျွန်မဒီလိုကြန့်ကြာနေတာမျိုးမကြိုက်ဘူး.....”

“.....စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့...မင်းကတော်ရယ်...ခဏပဲစောင့်...ကျုပ်အခုပဲသွားခေါ်လာခဲ့မယ်.....”

ဆိုပြီးဟေ့ချန်ဆရာလေးကဖျတ်ကန်ထွက်သွားရော ။ တအောင့်လောက်နေတော့ ကျောက်ဥယျာဉ်ထဲ ကိုဖြတ်လာတဲ့ခြေသံတွေ ၊ စကားပြောသံတွေကြောင့် မင်းကတော်လဲ ခြောက်မြောင့်ပြတင်းကျယ်ကြီးထဲ ကနေလှမ်းမျှော်ကြည့်မိပါသတဲ့ ။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး တခုခုတော့တခုခုပဲဆိုတာကိုရိပ်မိ လိုက်တဲ့မင်းကတော်ဟာ အံကလေးကြိတ်ပြီးတောင်တွေးလိုက်မိသေးတယ် ။

“.....ဘာများဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်နေကြတယ်မသိဘူး...နေနင့်ဦး...ဟေ့ချန်ဆရာလေးတော့...ဒီသခင် လေးကလဲအတော်ကိုရဲတင်းတာပဲ...အံ့ပါရဲ့.....”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုသိပ်ကြီးသလိုမျိုး သက်တောင့်သက်သာခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဝံ့ဝံ့စားစားလျှောက် လာတဲ့အရပ်မြင့်မြင့်လူငယ်ကတော့ ခရမ်းရောင်ဝတ်လုံရှည်နဲ့အဲဒီခေတ်တုန်းကပုံအတိုင်းတန်ဦးထုတ်ခပ် မြင့်မြင့်ကိုဆင်ယင်ထားသတဲ့ ။ သွေးရောင်လွှမ်းနေတဲ့မျက်နှာပေါ်က လေးထောင့်ပုံမဟာနဖူးရယ် ၊ စင်း နေတဲ့နှာတံမြင့်မြင့်ရယ် ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်တွေရယ်နဲ့ဆိုတော့ ဟေ့ချန်သီလရှင်ပြောသလိုတော် တော်ချောတဲ့လူပါပဲ ။ ဒါကိုသတိထားမိလိုက်တော့ မင်းကတော်မဒီမြာစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့နောင်တရ မိပါသတဲ့ ။

“.....အင်း...မလာခဲ့မိရင်အကောင်းသား...ဒုက္ခပါပဲ.....”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ဟေ့ချန်သီလရှင်ပြောခဲ့သလိုပဲ လူငယ်ကိုမြင်မြင်ချင်းဘဝဘဝကရေစက်ပါလာ သလိုရင်းနှီးသလိုခံစားရပြီး သဘောကျမိလို့ပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့အလွန်ဖြူစင်ပြီးအိမ်ထောင်အပေါ် သစ္စာမြဲတဲ့မိန်း

မကောင်းတယောက်ဖြစ်တဲ့မင်းကတော်ဟာ သဘောကျတဲ့စိတ်ကလေးဝင်မိတာကိုကနောင်တရလိုမဆုံး
နိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ခေါင်းထဲမှာအတွေးပေါင်းစုံရုပ်ယုတ်ခပ်နေတုန်းမှာပဲ ဟိုနှစ်ယောက်ဝင်လာကြပြီးမိတ်ဖွဲ့ကြ
ပါလေရော။

“.....မင်းကတော်.....ဒါကျုပ်ပြောတဲ့ချန်သခင်လေးပဲ.....”

လူရွယ်ကခါးကိုင်းပြီးဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်တော့ မင်းကတော်လဲမသက်မသာနဲ့ပဲအပြုံးဖျော့ကလေးနဲ့တုန့်
ပြန်အသိအမှတ်ပြုရတယ်။ ဟေ့ချန်သီလရှင်ကတော့ ဝိုင်ခွက်တွေကိုဖြည့်ရင်းဆိုတယ်။

“.....ကိုင်း...ကိုင်း...ထိုင်ကြပါလေ...ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလုပ်ကိစ္စတွေပြောမှာဆိုတော့ကျုပ်ကဆေးရိုး
သည်လုပ်နေလို့မဖြစ်သေးဘူး...သွားဦးမှပဲ.....”

“.....မဟုတ်တာ.....မလိုပါဘူး...ဆရာလေးရဲ့.....ကျွန်မတို့အနားမှာပဲနေပါ.....”

မင်းကတော်မဒီခမြာ ပြာပြာသလဲတားသေးပေမဲ့ အလွန်မြန်တဲ့ဟေ့ချန်သီလရှင်ကတော့ စကားတောင်
မဆုံးခင်ဥယျာဉ်ဝန်းတောင်ရောက်သွားပြီ။ ဒါနဲ့မင်းကတော်လဲဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိပဲ ယောင်
တောင်တောင်နဲ့လူငယ်ကိုကြည့်မိတာနဲ့တင် ဒါဟာအလုပ်ကိစ္စအတွက်တွေ့ကြတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို
ချက်ခြင်းရိပ်မိလိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူငယ်ကဝိုင်ခွက်ကိုမြှောက်ရင်းဆိုတယ်။

“.....မင်းကတော်ကျန်းမာပါစင်ဗျာ.....”

“.....မာပါရဲ့ရှင်...ဒါနဲ့သခင်လေးရဲ့လာရင်းကိစ္စကိုအမိန့်ရှိပါဦး.....ကျွန်မဘာများကူညီနိုင်ပါသလဲ.....”

မင်းကတော်လဲ ဝိုင်ခွက်ကိုမြှောက်ရင်းအသာတုန့်ပြန်လို့ ခွံ့ခွံ့ငြားငြားပဲအလုပ်ကိစ္စကိုစကားဦးသန်းဖို့ကြိုး

စားပေမဲ့အသံတွေကတော့မသိမသာတုန်ယင်နေပါသတဲ့ ။ လူငယ်ကတအောင်လောက်ငြိမ်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသေးတယ် ။ ပြီးမှစိတ်လှုပ်ရှားဟန်နဲ့ မရေမရာပဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဆိုတယ် ။

“.....အင်း.....ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ဗျာ.....ကျွန်တော်..ကျွန်တော်ဘယ်ကနေစရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး.....”

“.....သခင်လေးကကိစ္စတခုအတွက်ကျွန်မကိုကူညီစေချင်တယ်လို့နားလည်ထားပါတယ်.....”

“.....ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်....မင်းကတော်စိတ်မရှိဘူးဆိုရင်ပေါ့ခင်ဗျာ.....”

“.....သခင်လေးကဘယ်ဌာနမှာတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာပါလဲ.....”

“.....ဟိုအင်း.....အမှန်ပြောရရင်ကျွန်တော်...ကျွန်တော်ဘယ်ဌာနမှာမှတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတော့အဲဒါနဲ့ပတ်သတ်တဲ့အကူအညီမလိုပါဘူး....”

ဒါကိုကြားလိုက်ရတော့ မင်းကတော်မဒီမြာရင်ထဲမှာထိတ်ကနဲဖြစ်သွားရင်း တအံ့တဩမေးမိတယ် ။

“.....ဘယ်လို.....သခင်လေးကကျွန်မကိုအကူအညီတောင်းစရာရှိတယ်လို့ထင်ခဲ့တာလေ...မဟုတ်ဘူးလား.....ဒါဆိုရင်ပုလဲလည်တုန်ကြီးကဘာအတွက်တုန်းရှင့်...ဒီလောက်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ရတနာကိုကျွန်မကဘာမှလုပ်မပေးရဲလက်ခံဖို့ရာစိတ်မသန့်ပါဘူး.....သခင်လေးကိုသာပြန်ပေးပါရစေတော့.....”

“.....ဒါကကျွန်တော်မင်းကတော်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာရဲ့အထိမ်းအမှတ်သက်သက်ပါပဲ.....ပုလဲလည်တုန်ကအဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုပေသိ..မင်းကတော်နဲ့ခဏတဖြုတ်ဆုံပြီးစကားပြောရတဲ့အခွင့်အရေးနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဗျာ.....”

လူငယ်ကဒီလိုပြောတော့ မင်းကတော်မဒီလဲမျက်ကနဲဖြစ်သွားပြီးဒေါသတကြီး ထရပ်လို့ဆိုသတဲ့ ။

“.....ရဲတင်းလှချည်လား...သခင်လေးရဲ့.....ကျွန်မဟာသားနဲ့သမီးနဲ့အိမ်ထောင်ရှိမင်းကတော်တပါးဆို တာသတိထားဦးမှပေါ့.....စော်ကားလွန်းလှတယ်.....ကျွန်မအခုပြန်မယ်.....”

“.....နေ...နေပါဦး...မင်းကတော်...ကျွန်တော်ပြောတာစော်ကားသလိုဖြစ်သွားရင်တောင်းပန်ပါတယ်... မင်းကတော်သွားစရာမလိုပါဘူးဗျာ....ကျွန်တော်မအပ်မရာပြောမိလို့မင်းကတော်ကနှင်ထုတ်မယ်ဆိုရင် လဲကမ္ဘာပေါ်မှာအလှဆုံးမိန်းမတယောက်ရဲ့ပုံရိပ်ကို...နှလုံးသားထဲမှာသိမ်းလို့ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးသွား မှာပါ...အခုလိုခဏတဖြုတ်တွေ့ဆုံချိန်လေးကိုလဲ...အမြဲတန်ဖိုးထားနေရတော့မှာပါပဲ.....မင်းကတော်လို အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတယောက်ကိုတွေ့ဆုံဖို့ကြိုးစားတာ..ကျွန်တော်အလွန်ဆိုတာကိုလဲသိပါရဲ့ဗျာ ဒါပေမဲ့မင်းကတော်ကိုယ်တိုင်က..ကျွန်တော်ကိုလာရောက်တွေ့ဆုံဖို့အမိန့်ချလိုက်ကတည်းက.....တော် တာမတော်တာတွေလဲမစဉ်းစားနိုင်တော့ပါဘူး.....ဆန္ဒရဲ့နောက်ကိုပဲကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်မိ တော့တယ်.....”

“.....ဘာရယ်ရှင့်...ကျွန်မကသခင်လေးကိုလာဖို့အမိန့်ချလိုက်တယ်ဟုတ်လား.....ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်... သခင်လေးကိုကျွန်မဘဝမှာအခုမှပထမဆုံးမြင်ဖူးတာဥစ္စာ.....”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဒီလူရွယ်ရဲ့စကားတွေဟာ မင်းကတော်မဒီကိုသိလိုစိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာတော့ နေရာ မှာအသာပြန်ထိုင်ရင်း ဆိုသတဲ့ ။

“.....ကဲ.....အကြောင်းအရင်းမှန်ကိုလိုရင်းတိုရှင်းသာပြောပေရော့.....”

“.....အင်း.....ပြောရရင်တော့မီးထွန်းပွဲတော်ညမှာစတဲ့ကိစ္စပါပဲ....မင်းကတော်ကိုအဲဒီညမှာမြင်ခဲ့ရပြီး ကတည်းကကျွန်တော်မှာနေထိုင်ထိုင်မသာဖြစ်ရတော့တယ်.....မင်းကတော်ကိုအိမ်ထောင်ရှင်မှန်းလဲသိ

ပါရဲ့.....ချစ်စရာသားသမီးတွေနဲ့ခင်ပွန်းကိုပါမြင်ခဲ့ရပါတယ်...ဘုရားစူးစူးရစေ့ခင်ဗျာ...ကျွန်တော်ဟာသူ
တပါးအိမ်ထောင်ကိုဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တတ်တဲ့..ကြာသမားမဟုတ်ရပါဘူး.....ဒါပေမဲ့မင်းကတော်ကို
မြင်လိုက်ပြီးကတည်းက..ညတွေဆိုအမြဲအိမ်မက်မက်မိတယ်...နေ့ဆိုရင်လဲမင်းကတော်အကြောင်းကို
အတွေးထဲကနေထုတ်မရဘူး.....ကျွန်တော်လေ..မတော်တာကိုသိလို့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းချုပ်ဖို့လဲကြိုး
စားတာပဲ.....နောက်ဆုံးတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြောမိတယ်.....မင်းကတော်နဲ့ခဏတဖြုတ်သာတွေ့ပြီး
စကားပြောခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ကျွန်တော်သေပျော်ပြီလို့လေ...မတော်တာကိုပဲစွဲလမ်းပြီးသူတပါးသား
မယားကိုပြစ်မှားနေရမဲ့အစား...မင်းကတော်နဲ့စကားပြောခွင့်ရအောင်ကြံဆောင်ပြီးရင်.....ကျွန်တော်အ
ဝေးဆုံးကိုပြေးတော့မယ်လို့ကြံမိတယ်.....မင်းကတော်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်တိုလေးကိုကျွန်တော်ရင်မှာ
အမြဲသိမ်းထားရင်းပေါ့.....ဒီလောက်ဆိုရင်ကိုကျွန်တော်ကျေနပ်လှပါပြီ.....”

ခံစားချက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ပြောနေတဲ့လူငယ်ရဲ့အသံဟာလည်ချောင်းသံရောစွက်လို့ ယောက်ျားပီ
သစ္စာနဲ့ဟိန်းထွက်ရုံမက မျက်လုံးတွေကလဲတဖျတ်ဖျတ်တောက်နေတာကိုကြည့်ရင်း မင်းကတော်မဒီလဲ
နည်းနည်းတော့စိတ်ဆိုးပြေလာပါသတဲ့ ။

“.....ကျွန်မနဲ့တွေ့ ရဖို့ဟာ..သခင်လေးအတွက်ဒီလောက်ပဲအရေးပါသလား.....”

“.....ဘဝတခုလုံးနဲ့တောင်လဲနိုင်တယ်ဆိုရင်ယုံပါတော့...မင်းကတော်...ကျွန်တော်ဟာမဆင်မခြင်နဲ့
ရဲရဲတင်းတင်းလုပ်ခဲ့..မိတာဝန်ခံပါတယ်ဗျာ...ဟေ့ချန်ဆရာလေးလာပြီးမင်းကတော်ကကျွန်တော်နဲ့တွေ့..ဖို့
လက်ခံလိုက်တယ်လို့ပြောတုန်းကဆိုရင်...ကိုယ့်နားကိုယ်တောင်မယုံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်.....”

မင်းကတော်လဲပြီးမိရင်းမေးကြည့်သတဲ့ ။

“.....အင်း...ဒီကိစ္စစီစဉ်ပေးဖို့ရာ..ဆရာလေးဟေ့ချန်ကိုအတော်လေးလာဘ်ထိုးလိုက်ရမှာပေါ့.....”

“.....အမှန်ပါပဲ....တနှင့်တပိုးကိုလှူဒါန်းလိုက်ရပါတယ်....ဒါပေမဲ့ဆယ်ဆမကတန်တယ်လို့ယူဆမိပါတယ် ကျွန်တော်မှာမြို့တော်တခုလုံးပတ်ပြီး..မင်းကတော်ကိုချည်းကပ်ပေးနိုင်တဲ့သူကိုလိုက်ရှာခဲ့ရတာ..ကံများ ကောင်းချင်တော့မင်းကတော်ရဲ့လက်စွဲ..ဆရာလေးတွေချန်ကိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးသွားတွေ့ခဲ့တာ ဒီကိစ္စမှာမင်းကတော်ရဲ့အပြစ်လဲမကင်းဘူးလို့ကျွန်တော်တော့ဆိုချင်တယ်...အို..မရယ်ပါနဲ့ဗျာ...အဟုတ် ပြောတာ...တခြားမိန်းမတွေဆိုတာလူကြားထဲသွားလာနေတော့ဘာမှထူးခြားပြီးတမ်းတစရာမရှိဘူး..မင်း ကတော်ကတော့အပြင်မှာမြင်ရတယ်လို့မရှိဘူး...မြင်လိုက်ပြန်တော့လဲမဆည်နိုင်မတန်နိုင်အစွဲကြီးစွဲရ ပြန်တယ်.....အခုဒီလိုတွေ့ခွင့်ရတဲ့အတွက်ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြည်နူးရသလဲဆိုတာတော့ မင်းကတော်နားလည်ချင်မှနားလည်ပေလိမ့်မယ်....ကဲ..မင်းကတော်ကျွန်တော်ကိုနှင်ထုတ်ချင်ရင်လဲနှင့် ထုတ်လိုက်လို့ရပါပြီ....ကျွန်တော်မသွားခင်လေးမှာသာ..တသက်လုံးအတွက်အမှတ်ရစရာစကားလေးတ ခွန်းလောက်ပါပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်..ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီဗျာ.....”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လဲ သူ့ကိုနတ်သမီးတပါးလောက်တသစ္စလန်းနေတဲ့ ကိုလူချောရဲ့အပြောချိုချိုတွေကို သာယာမိပြန်တဲ့မင်းကတော်မဒီကသွားဖို့မနှင်ရက်ပြန်ဘူး ။ လောကမှာကိုယ့်ကိုမြတ်နိုးကိုးကွယ်တာကိုမ ကြိုက်တဲ့မိန်းမရယ်လို့မှမရှိတာ မဟုတ်လား ။ မင်းကတော်လဲဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲလေ ။

“.....ကဲပါလေ...သခင်လေးလဲကျွန်မကိုတွေ့ရဖို့အတွက်ဒီလောက်တောင်ဒုက္ခခံခဲ့ပြီးမှတော့ဖြည်းဖြည်း ပေါ့ရှင်....ကျွန်မကိုရှင်အကြောင်းပြောပြစမ်းပါဦး....ရှင်ကဘာလုပ်သလဲ.....”

“.....ကျွန်တော်ကတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးပါပဲ...ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဆိုပါတော့.....”

“.....နိုင်ငံရေးဘက်မှာလား.....”

“.....ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမှန်သမျှကတော့..နိုင်ငံရေးထဲပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြသူတွေ ချည်းပါပဲ....နိုင်ငံရေးဆိုတာကလဲ..ရှင်းရှင်းပြောရင်..ကိုယ့်နိုင်ငံတော်ကြီးငြိမ်းချမ်းတည်မြဲစေဖို့ဆောင်

ရွက်နေခြင်းပဲမဟုတ်လား...ဒီတော့နိုင်ငံရေးဆိုတာနိုင်ငံသားတိုင်းရဲ့တာဝန်ပါပဲ.....စစ်လိုလားတဲ့ဝါဒီတွေ..ရွှေပြည်အေးဝါဒီတွေဆိုတာတကယ်တော့နာမည်တွေပါ.....တကယ်ဆုံးဖြတ်ရမှာကတိုင်းပြည်ရဲ့ဂုဏ်သရေအချုပ်အချာအာဏာနဲ့..တပါးသူရဲ့လက်ဝေခံဖြစ်ရမဲ့အရေးပါပဲ..ငြိမ်းချမ်းရေးကိုမလိုလားတဲ့သူဆိုတာဘယ်မှာရှိပါ့မလဲ....ဒါပေမဲ့သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်တွေရဲ့အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြိတ်ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့စာလိုက်ရင်စစ်ကိုပဲကျွန်တော်ရွေးမယ်.....သန့်စင်တဲ့ရွှေကိုရဖို့ ရာ...မီးနဲ့အရည်ကျိုသင့်ကျိုပြီးစစ်ထုတ်ပစ်ရမှာပဲ...”

ဈာန်လူရွယ်ဟာ ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်စွာနဲ့ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းပြောတော့တာပဲ ။ သူဟာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်တယောက်ဖြစ်တာနဲ့အညီ တအိအိလုပ်နေတဲ့ရွှေပြည်အေးသမားရာထူးလက်ရှိတွေကို နည်းနည်းမှအားမရဘူးကိုး ။ ဈာန်လူရွယ်တို့ရဲ့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပညာရှင်သမဂ္ဂကြီးဟာ အင်အားသုံးသောင်းကျော်လောက်ရှိပြီးတော့ မြောက်ပိုင်းကကျူးကျော်သူတွေရဲ့အရေးအပြင် ပြည်သူ့အသံကိုခဏခဏဆန္ဒထုတ်ဖော်ကြလို့ အုပ်ချုပ်သူတွေရဲ့ကြောက်ရွံ့မှန်းတီးမှုကိုခံကြရသူတွေပါပဲ ။ ဈာန်ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တယောက်ဖြစ်တဲ့ ချွမ်ထင်းဟာလဲဒီလိုဆန္ဒပြရင်းနဲ့ပဲလုပ်ကြံခံလိုက်ရတာမကြာသေးဘူး ။ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေမှာဒီလိုအသက်ပေးသွားတဲ့ကျောင်းသားတွေအတွက် ပူဆွေးလို့မဆုံးတော့ဘူး ။ အခုလဲရဲရဲတောက်ပြောဆိုနေတဲ့ ဈာန်ကိုမင်းကတော်မဒီဟာလေးစားစွာနဲ့ငေးနေမိသတဲ့ ။ နားထောင်လေလေ ။ ဈာန်အားကြီးမာန်တက်ပြောနေသမျှဟာ မင်းကတော်ရဲ့ရင်ထဲကယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်လေဆိုတာကို အံ့ဩစွာသိလိုက်ရတော့ အလွန်ကိုမှပီတိဖြစ်မိရတယ် ။ ရုတ်တရက်ပဲဈာန်ကစကားပြောတာကိုရပ်ပစ်လိုက်ပြီး တောင်းပန်သတဲ့ ။

“.....မင်းကတော်ကိုငြီးငွေ့အောင်လုပ်မိရင်သည်းခံပါခင်ဗျာ...ကျွန်တော်ကကိုယ်ယုံကြည်ရာကိုပြောနေရရင်မရပ်နိုင်ဘူးဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်....”

“.....ငြီးငွေ့ မယ်ဟုတ်လား...ကျွန်မဖြင့်စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ပါ...အိမ်မှာလဲကျွန်မရဲ့ဖခင်ကြီးနဲ့ ဒါတွေတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတာများမိသားစုရဲ့အကျင့်ကိုဖြစ်နေပါပြီ....သခင်လေးကြားဖူးမလားတော့မဆိုနိုင်ဘူး..ပြု

ပြင်ပြောင်းလဲရေးဝါဒီကြီးလီကန်ဟာ...ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဒ္ဒေးပေါ့....”

“.....ဘယ်...ဘယ်လို..မင်းကတော်.....”

ဈာန်မှာအံ့သြလွန်းလို့နေရာကနေတောင် ခုန်ထလိုက်မိပါသတဲ့ ။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးဝါဒီသမားလီကန် ဆိုတာကနိုင်ငံရေးသမိုင်းကြောင်းရဲ့ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် စစ်လိုလားတဲ့ဝါဒီတွေ ရဲ့အဓိကတည်ထောင်သူဆိုရင်လဲမမှားပေဘူး ။ ပြီးတော့ဈာန်တို့လိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေရဲ့ဘုရား တစ်ဆူလို့လဲဆိုနိုင်တာပေါ့ ။

ဒါနဲ့ဈာန်နဲ့မင်းကတော်မဒီတို့နှစ်ယောက်သား လီကန်ရဲ့အကြောင်းကနေစလို့ စကားတွေအများကြီးပြော ဖြစ်ကြသတဲ့ ။ ယုံကြည်ချက်ခြင်းတူတဲ့လူရွယ်နဲ့စကားပြောရတာဟာ မင်းကတော်မဒီအတွက်တော့ကိုယ့် အိမ်ကိုယ်ပြန်ရောက်သွားသလိုကိုခံစားရတယ် ။ သူ့ရင်ထဲကမချင့်မရဲစွာနဲ့ လစ်ဟာနေတဲ့နေရာလဲပြည့်စုံ သွားသလိုပါပဲ ။ ခဏတဖြုတ်ဆိုပြီးပဲတွေ့ကြတဲ့ပွဲဟာလဲ လုံးလုံးကြီးပြောင်းလဲသွားပြီးနှစ်ယောက်သားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကရင်းနှီးလာကြသလို စကားတွေဆိုတာပြောလို့ကိုမကုန်နိုင်ကြတော့ဘူး ။ မင်း ကတော်မဒီဟာတခါမှဒီလောက်စကားပြောလို့ကောင်းတာမကြုံခဲ့ဖူးသေးပါဘူးတဲ့ ။ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့မိတ်ဆွေ တွေနဲ့လဲဒီလိုဟာမျိုးတွေပြောလို့မရဘူး ။ စိတ်ဝင်စားတာတွေ ၊ ယုံကြည်တာတွေကလဲပြဒါးတစ်လမ်း သံ တစ်လမ်းမဟုတ်လား ။ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့တော့ပိုဆိုးပေါ့..မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့တောင်မလွယ်လှပေဘူးကိုး ။ နိုင်ငံ ရေးသမားမိသားစုထဲကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့မင်းကတော်မဒီမြာမှာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးကတည်းက ရေနဲ့ဝေးနေရ တဲ့ကြာလိုခြောက်သွေ့နေတဲ့ဘဝထဲ ပထမဆုံးကျလာတဲ့မိုးရေစင်တွေကို တဝကြီးသောက်ချိုးလိုက်ရသ လိုပဲအခုမှအာလယပြေရာပါသတဲ့ ။ အိမ်လွမ်းဝေဒနာကိုလဲဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင်ခံစားလိုက်ရတယ် ။ သူ့ ရဲ့ပျော်စရာကောင်းလှတဲ့ငယ်ဘဝရယ် ၊ ပညာဉာဏ်ကြီးပြီးထက်မြက်ပြတ်သားတဲ့ဖခင်ကြီးရယ် ၊ အယူ အဆတွေကိုရဲရဲစွာဆွေးနွေးခဲ့ကြတဲ့နေ့တွေရယ် ၊ သူနှစ်ပေါင်းများစွာမေ့ထားခဲ့ရတဲ့ယုံကြည်ချက်အယူဝါ ဒတွေရယ်စတာတွေဟာမင်းကတော်မဒီရဲ့ရင်ထဲကိုဆည်ကျိုးသလိုအကုန်သွန်ကျစီးဝင်လာတော့တာပဲ ။ ဈာန်လူငယ်နဲ့စကားပြောနေရတာဟာ မင်းကတော်မဒီအတွက်ခါတိုင်းလိုဌာန်တွေမာန်တွေချီပြီး ထိန်းချုပ်

ထားစရာမလိုပဲ သေဆုံးခဲ့ပြီးထင်ရတဲ့လူငယ်စိတ်ကလေးပြန်ရှင်သန်လာပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိလှပါသတဲ့။ ။

“.....မင်းကတော်လိုမိန်းမမျိုးတော့မတွေ့ဖူးသေးတာအမှန်ပါဗျာ....အဆင်းရောအချင်းရောပြည့်စုံလှတဲ့မဒီ့ကိုကျွန်တော်တကယ်ကြည့်ညှိမြတ်နိုးမိပါတယ်.....”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ချန်က မင်းကတော်မဒီ့ရဲ့လက်ဖျားလေးတွေကိုအသာလှမ်းဆုပ်သတဲ့။ ။ ရင်ထဲမှာနုန်းနေသလိုမျိုးမိုငြင်းဆန်ဖို့ရာတောင်မင်းကတော်မှာ လုံးလုံးမကြိုးစားမိပဲငြိမ်နေမိသေးတယ်။ ။ ပြီးမှရင်ထဲကပဋိပဒ်ကိုအနိုင်နိုင်တွန်းလှန်ရဟန်နဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်လို့ မင်းကတော်ဟာလက်ကိုဆတ်ကနဲပြန်ဆွဲယူလိုက်ရင်းအသံတုန်တုန်နဲ့ဆိုတယ်။ ။

“.....ချန်သခင်လေးလိုစိတ်တူကိုယ်တူသမားနဲ့ဆုံရတာ..ကျွန်မတော့သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ...နောက်နောင်လဲကျွန်မတို့မိတ်ဆွေကောင်းတွေအဖြစ်ဆက်ဆံသွားကြရအောင်ပါရှင်.....”

“.....အတိုင်းအထက်အလွန်ပေါ့...မင်းကတော်...ကျွန်တော်ကလဲ...”

ဆိုပြီးချန်ရဲ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်နဲ့ဟေ့ချန်သီလရှင်ပေါ်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်းမေးရော။ ။

“.....ကိုင်း...အလုပ်ကိစ္စလဲဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးကြပြီထင်ပါရဲ့.....”

“.....အင်း...ဆရာလေးလာတာအခန့်သင့်ပါပဲ....အတော်တောင်နေစောင်းသွားမှကိုး...ကျွန်မပြန်ဦးမှဖြစ်မယ်.....”

ဆိုပြီးမင်းကတော်မဒီကပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ထဖို့ဟန်ပြင်လိုက်တုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုမျက်နှာပေါ်
မှာနာကျင်တဲ့အရိပ်အယောင်တွေပေါ်လာပြီး ထိုင်ခုံပေါ်ကိုပြန်ပြီးပစ်ကျသွားသတဲ့။ ။

“.....အမလေး.....မင်းကတော်.....မင်းကတော်...သတိထားမှပေါ့!...ဘာများဖြစ်လို့လဲ.....”

“.....မသိပါဘူး...ဆရာလေးရယ်...ရုတ်တရက်ရင်ခေါင်းထဲကထိုးအောင့်လာတာပဲရှင်.....”

မင်းကတော်ကညည်းညူလူးလိမ့်ရင်းပြန်ဖြေတော့ ဆရာလေးကခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိနဲ့အနားတိုး
လာပြီးအသာဖေးမရတယ်။ ။

“.....မင်းကတော်...ခဏလှဲနေလိုက်ပါလား...ဟိုဘက်အခန်းကိုသွားရအောင်...လာ...လာ...ကျုပ်ကို
မှီပြီးထကြည့်လိုက်.....ဖြည်းဖြည်း...ဖြည်းဖြည်း.....”

ဒါနဲ့အတွင်းခန်းထဲကအိပ်ယာပေါ်လဲရောက်ရော ဟွေချန်ဆရာလေးကိုမင်းကတော်မဒီကတိုးတိုးလေး
မှာသတဲ့။ ။

“.....ဆရာလေးရေ...ရှန်လျန်နဲ့အတူပြန်ဖို့သီလရှင်လေးတယောက်လောက်ထည့်ပေးလိုက်ပါ....ပြီးတော့
ကျွန်မကိုမနက်ဖြန်မနက်ကျမှဝေါနဲ့လာကြိုဖို့ပါမှာလိုက်ပါနော်...အိမ်ကလူတွေကိုတော့ကျွန်မရုတ်တရက်
နေမကောင်းဖြစ်လာလို့...ဒီတညတော့ဆရာလေးတို့ရဲ့သီလရှင်ကျောင်းမှာပဲနားတော့မဲ့အကြောင်းပါသေ
သေချာချာမှာလိုက်ပါ...ဟုတ်ပြီလား...ဒီညတော့အိမ်မပြန်နိုင်တော့ဘူးရှင်.....”

ဆရာလေးဟွေချန်လဲ စီစဉ်စရာရှိတာကိုစီစဉ်ဖို့အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ လေသာဆောင်မှာစိတ်ပူပန်
စွာရပ်စောင့်နေတဲ့ချန်အနားဖြတ်သွားရင်း တိုးတိုးပြောသတဲ့။ ။

“.....ကိုင်း...ဘယ်နှယ်ရှိစ...သခင်လေး...ကျုပ်ကမပိုင်ရင်ခြင်တောင်မရိုက်ဘူး.....”

နောက်တနေ့ မနက်မှာတော့ချွန်ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း မင်းကတော်မဒီကတိုးတိတ်စွာဆိုရှာတယ် ။

“.....ကျွန်မကိုမဖြစ်ဖြစ်အောင်လာတွေ့တဲ့အတွက်..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..အချစ်ရယ်...ရှင်နဲ့မှသာဆို
ခွင့်မရလိုက်ရင်ကျွန်မဘဝဟာအချည်းနီးသက်သက်ဖြစ်နေတော့မှာပါပဲ.....”

ပြီးတော့သီလရှင်ကျောင်းပေါက်မှာကြိုနေတဲ့ဝေါယာဉ်ထဲဝင်ပြီးအိမ်ပြန်သွားတယ် ။ အဲဒီနောက်တော့
မင်းကတော်မဒီဟာ ကမူးရှူးထိုးနဲ့မဆင်မခြင်ပဲ အချစ်ဖတ်လမ်းတခုစမိလျက်သားဖြစ်နေပါရောတဲ့ ။ သူ့
အသက်ဆယ်ရှစ်တောင်မပြည့်သေးခင်မှာပဲ မိဘသဘောတူတဲ့သူနဲ့အိမ်ယာထူထောင်ခဲ့ရတဲ့မင်းကတော်
ခမြာမှာအခုမှပဲချစ်စကားတွေတီတီတာတာနဲ့ ပိုးပန်းခံရတဲ့အရသာကိုခံစားဖူးတာကိုး ။ အိမ်ယာရှိသူကိုမှ
စွဲလမ်းမိသူချွန်ကလဲ မင်းကတော်ကိုတန်ဖိုးထားပြီးရှူးရှူးမူးမူးကိုချစ်တာပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့နန်းရင်းဝန်ကလေးရဲ့
ကတော်ဖြစ်နေတဲ့မဒီအတွက်တော့ ဒီလိုမျိုးတိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူထားဖို့ဆိုတာမလွယ်ပါဘူး ။ ပြောရရင်
တော့သူတို့လိုလူမလိုင်အလွှာတွေမှာ ပိုပြီးဖောက်ပြန်မှုတွေများတယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စက
သာမန်ပဲကာမဂုဏ်လွန်ကျူးလို့ဖြစ်ရတာလဲမဟုတ်ပြန်ဘူး ။ နောက်ကျပြီးတွေ့ခဲ့ကြတဲ့အဖြစ်ဆိုးလို့ပဲဆိုရ
မလားပဲ ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ကိစ္စဟာ အထက်တန်းစားမိန်းမတွေ
ကြားမှာမထူးဆန်းဘူးပဲဆိုဆို မင်းကတော်ကိုယ်တိုင်ကလဲဩတပွစိတ်မကြည်လင်ရှာဘူး ။ မစွမ်းရင်းက
လဲရှိ ။ ကန်စွန်းခင်းကလဲငြိလိုသာကိုး ။ အခုလိုဝန်ကလေးခရီးထွက်သွားတဲ့အချိန်ဆို အိမ်မှာကယောကွမ
ကြီးကလွဲလို့ ကျွန်တွေပဲရှိကြတယ် ။ ယောကွမကြီးကလဲအိုမင်းမစွမ်းလွန်းလို့အိပ်ယာထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်
ရတော့ပေမဲ့ အစေခံတွေ ၊ ဝေါထမ်းသမားတွေကလဲသူတို့ဖတ်လမ်းကိုရိပ်မိနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား ။
ဒီတော့စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ပဲစောင့်ပြီး နောက်တခါအပြင်ထွက်ဖို့အတွက်အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းပေါ်
လာမဲ့အချိန်ကိုပဲစောင့်ရပါသတဲ့ ။ ဒီလိုနဲ့မင်းကတော်နဲ့ချွန်တို့နောက်ထပ်နှစ်ခါသုံးခါထပ်တွေ့ကြတယ် ။
မင်းကတော်ရဲ့လက်ပါးစေ့ရှန်လျန်ကတော့ ဒီကိစ္စတွေကိုတခုမကျန်သိတာပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့လဲမင်းကတော်ရဲ့
အိမ်တော်သားပီပီသူကလဲ ဝန်ကလေးကိုတော့မေတ္တာမရှိလှတော့ အလိုတူအလိုပါပဲဆိုရမှာပေါ့ ။ ချန်နဲ့

တွေ့မှပဲရေထိပ်ပန်းလိုလန်းလာရှာတော့တဲ့ သူ့သခင်မကိုသနားတာလဲပါတာပေါ့လေ ။

မကြာခင်ပဲဆောင်းဦးပေါက်လာတော့ ဝန်ကလေးလဲတိုင်းခန်းလှည့်လည်တဲ့ခရီးကနေပြန်ရောက်လာ တယ် ။ တရက်မှာတော့ မင်းကတော်ရဲ့ပုလဲလည်တုန်ကြီးကိုမြင်မိပြီးမေးစမ်းပါသတဲ့ ။

“.....ဒီလိုပဲလူသိမခံချင်တဲ့အိမ်တော်တခုဆီကနေဝယ်ထားတာပဲ....မောင်အိမ်မှာမရှိလို့ငွေတောင်မချေရ သေးပါဘူး.....ငွေစခြောက်ထောင်လို့ဆိုတယ်...တော်တော်တော့ဈေးကြီးသား..မောင်ရဲ့...ယူလိုက်ရမှာ လား.....တကယ်လို့မောင်သဘောတူရင်..မကြာခင်ပဲသူတို့ငွေစလာယူကြလိမ့်မယ်....”

ဝန်ကလေးကတော့ ပုလဲလည်ဆွဲကြီးကိုသဘောကျနေတော့သတဲ့ ။ ကတော်တွေရဲ့လက်ဝတ်ရတနာ ဟာခင်ပွန်းရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့နေအင်အားကိုပြသခြင်းတမျိုးဆိုတော့ ချက်ချင်းကိုသဘောတူလိုက်တာပါ ပဲ ။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ဟေ့ချန်သီလရှင်လဲလာရော ၊ ဝန်ကလေးကငွေကိုချက်ချင်းထုတ် ချေပါသတဲ့ ။ ဈာန်ကတော့ခါးခါးသီးသီးပဲ ။ ပုလဲလည်တုန်အတွက်ပိုက်ဆံယူဖို့လုံးဝကိုပြောလို့မရဘူး ။ ဒါ ပေမဲ့မင်းကတော်ကနောက်နောင် ကျောင်းသားတွေများအရေးတော်ပုံစခဲရင် ငွေလိုလိမ့်မယ်ဆိုပြီးအတင်း ဖြောင်းဖျံယူရတယ် ။ ဈာန်ကိုချစ်မိနေမှတော့ သူ့လုပ်သမျှတွေအတွက်လဲပါရမီဖြည့်ချင်တော့တာကိုး ။

ဒီလိုနဲ့ဆောင်းတွင်းတတွင်းလုံး ဝန်ကလေးလဲမြို့တော်မှာပဲရုံးထိုင်နေပြန်တယ် ။ မင်းကတော်ကတော့ သူနဲ့ဈာန်ဘယ်လောက်ပဲသိုသိုသိပ်သိပ်ရှိစေကာမူ မတော်တဆများမြင်တွေ့ပေါက်ကြားသွားမလားလို့လဲ ပူမိပြန်တယ် ။ ပြီးတော့သူ့ချစ်သူနဲ့မတွေ့ရတော့ပေမဲ့ စိတ်ချင်းနီးကပ်လို့ပျော်နေရတဲ့ဘဝမှာ ရန်လိုချင် တာတွေမရှိတော့ဘဲ ခင်ပွန်းကိုလဲသနားပြီးကောင်းကောင်းမွန်မွန်တတ်နိုင်သလောက်ဆက်ဆံပါသတဲ့ ။ ဝန်ကလေးကတော့ ခါတိုင်းလိုပါပဲ ။ အေးစက်စက်နဲ့ သူ့ညီချောလေးတွေနဲ့ပဲပျော်နေတာများတယ် ။ ဆို တော့သူတို့နှစ်ယောက်လဲ ထုံးစံအတိုင်းပဲတနေနေလိုတာခါတောင်စကားမပြောဖြစ်ကြဘူး။

ဒီကြားထဲမှာသူ့နှလုံးသည်းပွတ်အသစ်ကိုလွမ်းမိရာတဲ့ မင်းကတော်မဒီကရဲရဲတင်းတင်းပဲတခါစွန့်စားမိ

ပြန်ပါသတဲ့ ။ ဒီလိုလေ... ..တရက်တော့မြို့တော်ဝန်ရဲ့အိမ်မှာကျင်းပတဲ့ ညစာစားပွဲကိုသွားဖို့အကြောင်း
ဖန်လာရော ။ ညစာစားပွဲဆိုပေမဲ့ခင်ပွန်းတွေမပါပဲ ကတော်တွေချည်းစုဝေးကြတဲ့ပွဲဆိုတော့ မင်းကတော်
မဒီလဲတယောက်တည်းသွားတာပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့မင်းကတော်နဲ့ရှန်လျန်ကတခါတည်းစည်းဝါးကိုက်ပြီးသား
ဆိုတော့ညစာစားပွဲမှစခါစရိုသေးတယ်..ရှန်လျန်ကအရေးတကြီးနဲ့ဝင်လာပြီး ယောက္ခမကြီးနေမကောင်း
ဖြစ်နေကြောင်းလာပြောရော ။ ဒါနဲ့မင်းကတော်မဒီလဲ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာပဲသုတ်သီးသုတ်ပြောနေပြန်ပြန်ပြီး
လက်စွဲရှန်လျန်ကိုအဖော်ပြုလို့ ဈာန်နဲ့တွေ့နေကျနေရာကိုသွားကြပြီး ညသန်းခေါင်ကျမှညစာစားပွဲကပြန်
လာဟန်နဲ့ဟန်မပျက်အိမ်ပြန်ကြသတဲ့ ။ ဒီလိုမိသွားနိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးကိုတောင် မင်းကတော်မဒီမှာသိသိ
ကြီးနဲ့စွန့်စားနိုင်တဲ့အထိအချစ်နွဲ့ထဲမှာနစ်နေတော့တယ် ။ ခဏခဏတော့လဲအရဲကိုးလို့တော့မဖြစ်ပြန်ဘူး
ပေါ့လေ ။

တရက်မှာတော့မင်းကတော်ဟာနေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ပဲ နေမကောင်းဖြစ်လာလိုက်တာတော်တော်နဲ့ကိုနာ
လံမထူနိုင်ဘူး ။ စိတ်ကလဲမချမ်းသာလှတဲ့အပြင် ဘဝတခုလုံးလဲမားယွင်းနေသလိုခံစားရတာနဲ့ အားလုံး
နဲ့ဝေးရာသူအမေရဲ့အိမ်တော်ဟောင်းရှိရာ ယုချီနယ်ကိုသွားပြီးအားမွေးမယ်လို့ သူ့ခင်ပွန်းကိုခွင့်တောင်း
တယ် ။ ယုချီနယ်ကဟန်ချောင်မြို့တော်ကနေဆိုရင်တရက်ခရီးရှိသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ယုချီနယ်ကိုပြန်သွားတော့
တယ် ။ ဟိုလဲရောက်ရော ဝေါသမားတွေကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာပြန်လာကြိုကြဖို့မှာလိုက်
ရော ။ အခုတော့ဒီအိမ်တော်မှာလဲငယ်ကျွန်ရင်းတချို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိတော့ပါဘူး ။ သူ့မိဘနှစ်ပါး
လဲကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အားနာပြီးထောက်ထားနေရတဲ့သူတွေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရှန်လျန်ကိုဈာန်ဆီ
လွှတ်ပြီးယုချီနယ်ကထုန်မူတောင်တန်းမှာတွေ့ကြဖို့ ချိန်းချက်သတဲ့ ။ ထုန်မူတောင်ကတော့သာယာလှ
တဲ့အပြင်လူသူလေးပါးရယ်လို့လဲမရှိတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာမြို့တော်ထဲကလိုမျက်စိဒေါက်ထောက်
ပြီးကြည့်နေမဲ့သူတွေကိုမစိုးရိမ်ရဲပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိကြတယ် ။ တနေ့တနေ့ ဈာန်နဲ့မင်းကတော်မဒီ
ဟာထုန်မူတောင်ရိပ်စိမ်းစိမ်းအောက်က ရှေးဟောင်းနွယ်ပင်ကြီးတွေ ၊ မြက်ခင်းကတ္တီပါစိမ်းတွေဖုံးလွှမ်း
နေတဲ့တောအုပ်လေးထဲမှာ လက်တွဲလို့လမ်းလျှောက်တတ်ကြတယ် ။ မောပြန်တော့လဲ ပန်းကြွေတွေဖုံး
နေတဲ့စမ်းကလေးနားမှာထိုင်ရင်း ရောင်စုံငါးလေးတွေ ၊ ကျောက်တုံးကြည်ကြည်တွေကိုကြည့်ပြီးအပန်း
ဖြေကြတာပေါ့ ။

မြို့တော်မှာတော့ မျက်စိကြီးနားကြီးဖြစ်တဲ့ခင်ပွန်းဆီကိုသတင်းတွေဆက်တိုက်ရောက်လာတော့ တာပဲ ။ နှစ်ပတ်ပြည့်လို့မင်းကတော်ကိုဝေါသမားတွေလာကြိုကြတော့ ခရီးတလျှောက်လုံးမှာလူရွယ် တယောက်ပါလိုက်ပါလာကြောင်းနဲ့နေ့လည်စာတောင်အတူစားကြသေးကြောင်းတွေလဲရောက်သတဲ့ ။ ခင်ပွန်းသည်ဝန်ကလေးမှာ သံသယတွေများသထက်များလာပေမဲ့လဲ စည်းစနစ်ကျသူဖြစ်လေတော့ ကိုယ်တိုင်လက်ပူးလက်ကြပ်တပ်အပ်မမြင်မချင်း ဘာမှမပြောပဲရေငုံနှုတ်ပိတ်သာနေသတဲ့ ။

ဒါပေမဲ့မင်းကတော်မဒီမြာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိနဲ့ခေါင်းကြီးရတဲ့အချိန်ရောက်လာပါလေရော ။ ယုချီကနေပြန်လာပြီးမကြာခင်ပဲ မင်းကတော်မဒီမှာပဋိသန္ဓေရှိတဲ့အရိပ်အယောင်တွေပေါ်လာတော့ တာကိုး ။ မူးမော်တာမျိုးတွေ ၊ မနက်ခင်းအော့အန်တာမျိုးတွေကို မင်းကတော်မဒီကအကြောင်းအမျိုး မျိုးပြပြီးဖုံးဖိဖို့ကြိုးစားပေမဲ့သားသမီးသုံးယောက်ဖခင်ဝန်ကလေးကတော့ မသိဘဲမနေတဲ့အပြင်သင်္ကာ မကင်းပိုလို့သာဖြစ်လာပေမဲ့ ဘာမှမေးမြန်းတာမျိုးမရှိပြန်ဘူး ။ မင်းကတော်မဒီကတော့ ကြံရာမရတော့ ဘူး ။ အပြင်လူတွေအတွက်ကတော့ သူ့ကိုယ်ဝန်ဟာဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး ။ ခင်ပွန်းရော ၊ ဇနီးသည်ပါ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီးကျန်းမာကြတဲ့အိမ်ထောင်မှာ နောက်ထပ်သားသမီးယူတာဟာသဘာဝပဲမဟုတ်လား ။ ဒါပေမဲ့လဲအိပ်ခန်းဆောင်သတ်သတ်စီနဲ့ နှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာခွဲအိပ်လာခဲ့ကြတဲ့ မင်းကတော်မဒီတို့ မောင်နှံကတော့ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိကြသကိုး ။ မင်းကတော်ကတော့အခုချိန်အထိလဲ အစားမှား လို့ပါတို့ ၊ အားနည်းလို့ပါတို့ဆိုပြီးအကြောင်းအမျိုးမျိုးပြနေပေမဲ့ သူ့ခါးလေးကတော့တနေ့တခြားတုတ် လို့လာတော့တာပဲ ။ တညနေတော့ ဝန်ကလေးကစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ရင်းမေးသတဲ့ ။

“.....လက်သည်ဘယ်သူလဲပြောစမ်း...ဘယ်ကောင့်လက်ချက်လဲ.....”

“.....အို...ပေါက်တတ်ကရတွေ...ကျွန်မတော့ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်လို့မထင်ပါဘူး...တကယ်လို့ရှိခဲ့ရင် လဲရှင်ရင်သွေးပဲပေါ့ရှင်.....”

“.....ဒါငါ့ရင်သွေးဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ..မင်းလဲအသိ..ငါလဲအသိပဲကွ...”

မင်းကတော်မဒီက ခင်ပွန်းသည်ဝန်ကလေးမျက်နှာကိုတည်တည်စိုက်ကြည့်ရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ဖြေသတဲ့ ။

“.....ဟိုတလောကရှင်မူးလာပြီးလူစိတ်ပျောက်သွားတဲ့ညရဲ့ အကျိုးဆက်ဖြစ်ရမှာပေါ့ရှင်....ရှင်သာအမူး
လွန်ပြီးဘာမှမမှတ်မိတာကိုး.....”

မင်းကတော်ပြောတာဟာတရားနည်းလမ်းကျပေမဲ့ ဝန်ကလေးကတော့လုံးလုံးကိုမယုံပါဘူး ။ ဆိုတော့
ရက်ရက်စက်စက်ပဲဒီလိုဆိုသတဲ့ ။

“.....ဒီမယ်..မင်းသိထားဖို့ရာကငါခေါင်းမထူနိုင်အောင်မူးနေခဲ့ရင်တောင်မှ...မင်းလိုမောက်မာတဲ့မိန်းမ
မျိုးကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘူးကွ...ငါ့ကိုယ်ငါအသိဆုံးပေါ့....ငါ့အနေနဲ့ပြောရရင်တော့မင်းအမေအိမ်မှာ
ရလာတဲ့အဖေမပေါ် တဲ့ကိုယ်ဝန်ကို...မင်းအမေအိမ်မှာပဲပြန်မွေးပေတော့...ငါ့ကိုနဖားကြိုးတပ်ဖို့မကြံနဲ့...ဒီ
ကလေးမွေးပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီးမင်းမြို့တော်မှာနေဖို့အကြောင်းမရှိတော့ဘူး.....”

“.....ဒီကလဲရှင် လိုတိရစ္ဆာန်အနားတစက္ကန့်တောင်မနေချင်ဘူးမှတ်ပါ...အတော်တရားလွန်တဲ့လူ.....”

ဆိုပြီးမင်းကတော်က သူ့ခင်ပွန်းကိုမုန်းမုန်းနဲ့ချိုးပွဲချင်တော့တာပဲ ။ ဒါဟာသူ့ကိုယ့်ယဉ်လေးနဲ့အိမ်ပေါ်က
နေနှင်ချတဲ့သဘောပဲကိုး ။ ဝန်ကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာလဲ ဒီသံသယဟာဘယ်လိုမှပျောက်ကွယ်မသွားတဲ့အ
ပြင်သူလိုနန်းရင်းဝန်ရဲ့ ကတော်ကိုမှ ကြောင်တောင်နှိုက်သွားတဲ့ကောင်ကိုချောင်းဖမ်းဖို့ပဲကြံနေတော့တာ
ပဲ ။ အခုမှဝန်ကလေးလဲ သူ့ဇနီးသည်အပေါ်မှာအေးစက်စက်နဲ့ မတူသလိုမတန်သလိုဆက်ဆံနိုင်ဖို့အခွင့်
အလမ်းပေါ်လာလေတော့ သူ့ဇနီးရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူကိုတောင် ကျေးဇူးလှမ်းတင်မိသေးတယ် ။ ဒီ
ကောင်ကိုသာဖမ်းမိရင် သူ့ဇနီးရဲ့မျက်နှာပေါ်ကဖြစ်လာမဲ့အရိပ်အယောင်ကိုလဲမြင်ချင်လှလို့ တတ်နိုင်သ
လောက်စုံစမ်းသေးတယ် ။ ဒါပေမဲ့မင်းကတော်ကတော့ဈန့်နဲ့လုံးလုံးကိုမဆက်သွယ်တော့တာ ခရီးကပြန်
ရောက်ကတည်းကပါပဲ ။ သူ့နှုတ်ငုံလဲငါးလပြည့်ခါနီးနေပြီဆိုတော့ ကလေးကလွဲလို့ကျန်တာကိုခေါင်းထဲမ

ထည့်နိုင်တော့ဘူးလေ ။

အခြေအနေတွေမှာမနည်းကိုတည်ငြိမ်စပြုမလိုဖြစ်လာတုန်းမှာပဲ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကတစ်ခါမတည်မ ငြိမ်ဖြစ်လာပြန်သတဲ့ ။ တိုင်းပြည်ကြီးရေစုံမျောနေတာကို ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေတဲ့ဝန်ကြီးချုပ်ကို ဖယ်ရှားပေးဖို့ ရွှေနန်းတော်ကိုစာတင်ပြီးအသနားခံတဲ့ဝန်မင်းတစ်ပါးကိုလူပုံအလယ်မှာ ကြိမ်ဒဏ်ပေးတာ ကနေစပြီးဆူဆူပူပူဖြစ်လာပြန်တာပဲ ။ အင်မတန်တန်းမြင့်တဲ့ဝန်ကြီးတစ်ပါးကို ရာဇဝတ်သားလိုကြိမ်နဲ့ အရေပြားအလွှားလိုက်ကွာကျအောင်ရိုက်ရုံတင်မကပဲ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပါတခါပေးလိုက်ပြန်တော့မခံမရပ်နိုင် တော့တဲ့ လူထုကိုဦးဆောင်ပြီးကျောင်းသာအယောက်တစ်ရာကျော်နဲ့အရာရှိတစ်ချို့ဟာနန်းတော်ဝအထိ သွားပြီးဆန္ဒပြကြပါသတဲ့ ။ သူတို့နောက်မှာတော့ သောင်းနဲ့ချီနေတဲ့လူအုပ်ကြီးက “အခုနှုတ်ထွက်ပေး” ဆိုပြီးမြေတုန်အောင်အော်ဟစ်တောင်းဆိုကြတော့တယ် ။ ဝန်ကြီးချုပ်လဲအပြင်ထွက်မယ်ကြံတိုင်းလူအုပ် ကြီးကဝိုင်းလာလေတော့ တုတ်တုတ်ကိုမလှုပ်ရဲဘူး ။ ဒါနဲ့နောက်ဆုံးဘေးကြပ်နံ့ကြပ်အခြေအနေမှာ နန်း တော်ထဲကနေမိန်းမစိုးတယောက်ထွက်လာပြီး လူထုဆန္ဒကိုအလေးအနက်ထားစဉ်းစားပေးမဲ့အကြောင်း ထွက်ပြောသတဲ့ ။ ဒီတင်ပြည်ပျက်တော့မဲ့အချိန်မှာ မိန်းမစိုးကိုလွှတ်ပြီးစဉ်းစားမယ်လေးဘာလေးနဲ့ချွေး သိပ်ရကောင်းလားဆိုပြီးဒေါသထွက်နေတဲ့လူအုပ်ကြီးက မိန်းမစိုးကိုဝိုင်းဆော်ကြပါလေရော ။ ဝင်တား တဲ့နန်းတော်စောင့်ရဲမက်တော်တော်များများလဲ လူနင်းခံရပြီးသေကြေကုန်ကြရတယ် ။

ဒါနဲ့ဆန္ဒပြနေတဲ့လူအုပ်ထဲအင်အားသုံးပြီးတရကြမ်းဖြိုခွဲတော့ တဖက်နဲ့တဖက်အကြိတ်အနယ်သတ် ကုန်ကြပါသတဲ့ ။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တော်တော်များများလဲ အဖမ်းခံရကြတယ် ။ ဒါနဲ့ ဖမ်းခံရတဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ ဖျန်တယောက်လဲပါသွားတယ်ဆိုပြီးသတင်းထွက်လာပါလေရော။ ဖျန်ကထင်ရှားတဲ့ခေါင်းဆောင်တယောက်ဖြစ်နေလေတော့ လူတိုင်းစုတ်တသပ်သပ်နဲ့ပြောမဆုံးကြတော့ ဘူး ။ မင်းကတော်ဆီကိုလဲချက်ခြင်းဆိုသလို ဒီသတင်းရောက်လာပါသတဲ့ ။ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့မင်းကတော် မဒီကတော့ကယောင်ချောက်ခြားနဲ့ ဝိုလိုချည်းသာနေတော့တယ် ။ အဲဒီညမှာဝန်ကလေးအိမ်ပြန်ရောက် လာတော့မင်းကတော်မဒီဟာ မလုပ်စဖူးမာနမှန်သမျှခဝါချလို့ ကျောင်းသားလေးတွေကိုလွှတ်ပေးလိုက် ဖို့အနူးအညွတ်တောင်းပန်ရှာတယ် ။

“.....မောင်ရယ်...သူတို့တွေကတိုင်းပြည်ကိုကူညီချင်ကြရှာတဲ့စိတ်သက်သက်နဲ့ပါ....မောင်တို့လိုအုပ်ချုပ်သူတွေကဒါကိုထောက်ထားပြီး..တခါမှားမိကြတာကိုခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်.....”

“.....အလကား..ရမ်းကားချင်နေတဲ့အောက်တန်းစားတွေ...ထို.....”

မင်းကတော်ကတော့ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်လာပြီး အသံတုန်တုန်နဲ့ထပ်ခါတလဲလဲတောင်းပန်ပြန်ပါသတဲ့ ။ ဝန်ကလေးကတော့ ငြီးငွေ့ဟန်နဲ့စိုက်ကြည့်နေရင်း မခိုးမခန့်ပြောတယ် ။

“.....မင်းကဘာကိစ္စနဲ့သူတို့အတွက်ဒီလောက်တောင်စိုးရိမ်နေရတာတုန်းက.....ငါကြားမိတာကတော့ ဝန်ကြီးချုပ်ကဒီလိုဆူပူရမ်းကားမှုတွေနောက်ထပ်ဖြစ်မလာအောင်...စံပြအနေနဲ့အခုဖမ်းမိထားတဲ့ကျောင်းသားဆိုတဲ့အကောင်တွေကိုအကုန်ခေါင်းဖြတ်ပြမယ်လို့ပြောနေတာပဲ.....ဒါမှလဲမှတ်မှာ.....”

ဒါကိုလဲကြားရောမင်းကတော်ခမြာ ပုံရက်သားလဲကျပြီးသတိတောင်လစ်သွားပါသတဲ့ ။ ခဏနေလို့သူ့ဟာသူသတိလဲပြန်လည်လာရော ဝန်ကလေးရှေ့မှာခူးထောက်လို့ငိုယိုပြီးတောင်းဆိုတော့တာပဲ ။

“.....မောင်ရယ်...သတ်ပစ်တာကတော့လွန်လွန်းပါတယ်...တခုခုမလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား...အမလေး.....”

“.....ငါကဘာကိစ္စနဲ့ဒီကျောင်းသားဆိုတဲ့ကောင်တွေကို..ဝင်ကယ်ရမှာတုန်း...ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးတဲ့ကောင်တွေကိုများ..ရာရာစစကွာ...နေစမ်းပါဦး...မင်းကဘယ်သူ့ကိုကယ်ဖို့ကြိုးစားနေတာလဲ.....”

ဆိုပြီးသံသယဖြစ်လာပြန်တဲ့ခင်ပွန်းသည်ကအတင်းမေးပေမဲ့လဲ မင်းကတော်ကတင်းခံပြီးမပြောပဲနေတော့ဝန်ကလေးလဲစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့အပြင်ထွက်သွားပါလေရော ။ မင်းကတော်မဒီကတော့ ဈာန်အတွက် စိုးရိမ်မိလွန်းလို့တညလုံးတရေးမှအိပ်မရဘူး ။ မနက်လင်းလို့သူ့ခင်ပွန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်ကအရိပ်အယောင်တွေကိုတွေ့မိပြန်တဲ့အခါ ဈာန်တို့တော့လုံးလုံးလွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်တော့တာကိုး ။

ဒါနဲ့ခင်ပွန်းသည်ရုံးတက်ဖို့သွားတာနဲ့တပြိုင်နက် ရှန်လျန်ကိုတက္ကသိုလ်ဘက်ကိုသွားပြီးစနည်းနာခိုင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ရှန်လျန်ပြန်လာတော့ ဈာန်ကအခုချိန်အထိပျောက်နေသလို ၊ တချို့ကလဲလွတ်သွားသလိုလိုပြောနေကြကြောင်းကြားရပေမဲ့လဲ စိတ်တော့မအေးနိုင်သေးဘူး။ ။

အဲဒီနေ့မှာတော့ခင်ပွန်းသည်ဝန်ကလေးကလဲ နေ့လည်စာအတွက်အိမ်ပြန်မလာတဲ့အခါမှာ ရှန်လျန်ကိုတခါအပြင်ပြန်လွတ်ပြီးချိန်ရဲ့ သတင်းကိုစုံစမ်းရင်း သတိပေးဖို့ကြိုပြန်သတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲနယ်ဘက်ကရှန်လျန်ရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲပါဆိုပြီး အိမ်တော်ကိုလူတယောက်ရောက်လာပါလေရော။ ဒါနဲ့ရှန်လျန်လဲအပြင်ထွက်ပြီးတွေ့တော့ တကယ်တော့သားကြီးလိုဝတ်ထားပြီးအိတ်စုတ်တလုံးကိုလွယ်ထားတဲ့လူကိုလဲ မြင်ရော ဝမ်းသာအားရနဲ့သူ့သခင်မဆီကိုခေါ်သွားသတဲ့။ ။

“.....ညည်းရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲဆိုရင်လဲအပေါ်ကိုခေါ်ခဲ့ပါ..ရှန်လျန်ရယ်...ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဧည့်ခံကြတာပေါ့ကွယ်.....”

အပေါ်ရောက်လို့တော့သားကြီးကိုခဏစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက်မှတ်မိသွားဟန်နဲ့ မင်းကတော်ခမြာအသက်ရှူတွေတောင်မှားလို့ဆိုရှာတယ်။ ။

“.....အမလေး...ချန်...ချန်ရယ်...ဘယ်လိုများလွတ်လာတာလဲ...ဒီနေရာကအန္တရယ်များကများပါသဘိနဲ့ကွယ်.....”

“.....ကျွန်တော်သွားရတော့မယ်..မဒီရယ်...ဘယ်တော့မှပြန်လာနိုင်မယ်ဆိုတာမသိတော့..မသွားခင်မဒီမျက်နှာလေးကိုတခါလောက်တော့နောက်ဆုံးမြင်ချင်လွန်းလို့..စွန့်ပြီးလာခဲ့တာပဲ...သူတို့ကျောင်းသားတွေကိုမဲပြီးဖမ်းနေတုန်းကျွန်တော်လွတ်လာခဲ့တာ.....”

“.....ဈာန်ရယ်..အချစ်မြန်မြန်ပြေးမှဖြစ်မယ်....မဒီခင်ပွန်းပြန်လာရင်ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်လိမ့်မယ်ကွဲ့...သူကဈာန်ကိုသတ်ပစ်ဖို့ကြံနေတာ...အခုလဲကျောင်းသားခေါင်းဆောင်မှန်သမျှကိုမြေလှန်ရှာနေတာပဲ....ဈာန်ကသိပ်လူသိများလွန်းနေတယ်....မြန်မြန်သွားပါတော့ကွယ်.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့မင်းကတော်ကအိပ်ခန်းထဲကိုပြေးဝင်သွားပြီးတော့ ဈာန်ရဲ့ချစ်သက်လက်ဆောင်ပုလဲလည်တုန်ကြီးကိုယူထွက်လာသတဲ့။ ။

“.....ဒါကိုပြန်ယူသွားပြီးအဝေးဆုံးကိုသာပြေးပေးတော့...အချစ်ရေ...အခြေအနေတွေမပြောင်းမချင်းဒီမြို့ဘက်ကိုပြန်မလာပါနဲ့တော့....လမ်းမှာသုံးဖို့စွဲဖို့အချစ်ငွေလိုလိမ့်မယ်...ဪ...ဘယ်တော့များမှပြန်တွေ့ပါတော့မလဲနော်...မဒီကတော့လေ..ဈာန် ကိုအမြဲချစ်နေမှာပါပဲ...မေတ္တာလဲအမြဲပို့နေမယ်ကွယ်....ကျွန်မအတွက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့..အချစ်ရဲ့...ကျွန်မမှာမောင်ကိုယ်ပွားလေးရှိနေမှပဲ...မောင်ကိုချစ်သလိုသားကိုလဲစိတ်အစုံပုံပြီးချစ်နေမှာပါ.....စိတ်ချပြီးသွားတော့နော်...”

ဆိုပြီးပုလဲလည်ဆွဲကိုဈာန်ရဲ့အိတ်စုတ်ကြီးထဲထိုးထည့်ရင်းအသာတွန်းလွှတ်တော့ ဈာန်ကထုံးစံအတိုင်းငြင်းပြန်တယ်။

“...ကျွန်တော်မှာငွေလုံလုံလောက်လောက်ရှိပါတယ်..မဒီရဲ့ခင်ပွန်းရိပ်မိသွားရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ....”

“.....အို..အဲဒါမဒီတာဝန်ထားစမ်းပါ....လည်ဆွဲပဲကွယ်...အခိုးခံရတာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ..ဒါမှမဟုတ်တနေရာသွားရင်းကျပျောက်ခဲ့တယ်ပေါ့...မဒီကလဲပွဲလမ်းသဘင်ကလွဲရင်သိပ်ပြီးထုတ်မဆွဲတော့..သူသတိတောင်ထားမိမှာမဟုတ်ဘူး...ယူသာသွားပါကွယ်...ဒီလည်ဆွဲဟာကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဆုံရခြင်းရဲ့အကြောင်းဖြစ်ခဲ့သလို..ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့လဲအထောက်အကူဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်....မဒီကတော့ရှင်ကိုစောင့်နေမှာ.....”

“...ကျွန်တော်တို့ပြန်ဆုံမဲ့နေ့ရောက်လာဦးမှာပါ...သွားတော့မယ်..မဒီ..ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့မယ်နော်...”

ဆိုပြီးပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လို့ ဈာန်လဲသုတ်သီးသုတ်ပြာနဲ့ပဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သ တဲ့။ ညနေဝန်ကလေးပြန်လာတော့ မိထားတဲ့ကျောင်းသားအားလုံးကိုနှောင်ကျဉ်သွားအောင် လှုပ်လှယ် မှာခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်ဖို့အမိန့်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရနဲ့မင်းကတော်မဒီကိုပြောပြပြီး သူ့ဇနီးဘယ် လိုတုန့်ပြန်မလဲဆိုတာကို အောင်မြင်သူကြီးဟန်ပန်နဲ့စောင့်ကြည့်နေရော။ မင်းကတော်ကတော့စက်ဆုပ် နေသလိုတခွန်းပဲပြောပြီးထထွက်သွားသတဲ့။ ။

“.....အင်းပေါ့လေ...မျိုးချစ်မှန်သမျှကိုသုတ်သင်တာဟာ..မောင်တို့အလုပ်ပဲမဟုတ်လား..မိုးကောင်းတုန်း တော့ရွာထားကြပေါ့ရှင်....ဝဋ်ဆိုတာလည်တတ်တာတော့သတိထားပေါ့လေ.....”

ဝန်ကလေးကတော့ လုံးလုံးကိုဂရုမစိုက်သလိုတည်ငြိမ်နေပြန်တဲ့ မင်းကတော်ကိုကြည့်ပြီးဘယ်လိုတွေ့ ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့တမိုးတည်းအောက်မှာ ရန်သူတွေလိုပဲနေလာကြရင်းနဲ့ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ တနေ့မှာတော့မင်းကတော်က သူ့ခင်ပွန်းကိုပြောသတဲ့။ ။

“.....ကျွန်မကလေးမျက်နှာမြင်ဖို့..ယုချီနယ်ကမေမေတို့အိမ်တော်ကိုပြန်တော့မယ်.....”

“.....အင်း...သွားသင့်တာကြာပေါ့...ကြွ..ကြွ.....”

သူ့ကိုအိမ်ပေါ်မှာမနေစေချင်တော့ပေမဲ့ လူသိရှင်ကြားတော့လဲမကွာရှင်းရဲဘူးဆိုတာကိုမင်းကတော် ကကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သူ့ခင်ပွန်းနန်းရင်းဝန်ရာထူးရလာတာကလဲ မင်းကတော်မဒီတို့ရဲ့မိသားစု အရှိန်အဝါတွေအများကြီးပါတာကိုး။ ဒါ့အပြင်မင်းကတော်ရဲ့မိဘတွေကွယ်လွန်သွားပေမဲ့ အာဏာကြီးပြီး အရှိန်အဝါပြင်းလှတဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေရှိသေးတာကလဲတကြောင်းပေါ့လေ။ ဒါကြောင့်လဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဟာသံယောဇဉ်ကုန်ပါလျက်နဲ့ ဇတ်မျောကြီးကိုဆက်နေကြရတာပဲ။ အခုလဲတပါးသူနဲ့မသင်္ကာလို့ကွာရှင်း ချင်ရင်တောင် သက်သေမရှိပဲနဲ့ ဝန်ကလေးဘယ်လိုမှမစရဲဘူးဆိုတာလဲ မင်းကတော်သိတာပါပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့တအိမ်တည်းမှာနေနေရမဲ့အစားတော့ မင်းကတော်ကသူ့အိမ်တော်ဟောင်း

ကိုပဲပြန်ပြီးစိတ်အေးချမ်းသာနဲ့ကလေးမျက်နှာမြင်ပါသတဲ့။ သားကိုမျက်နှာမြင်ပြီးတော့လဲမင်းကတော်
ကနယ်မှာပဲဆက်နေတော့တယ်။ သူ့ခင်ပွန်းသည်ကလဲယုချီနယ်ဘက်ကိုလုံးလုံးခြေဦးမလှည့်တော့နှစ်
ဦးနှစ်ဖက်ဟန်ကျနေတာပေါ့လေ။ မင်းကတော်မဒီဟာသားသမီးတွေရယ်။ ငယ်ကျွန်ယုံတွေနဲ့ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်နေနေကြတာပါပဲ။ နောက်တိုးသားကလေးကိုတော့ နည်းနည်းလေးအချစ်ပိုချင်တယ်လို့ တခါတ
လေမှာသားကြီးသမီးကြီးတွေကနောက်တတ်ပါသတဲ့။ တနှစ်ပြီးတနှစ်ကုန်လွန်လာပေမဲ့ ဈာန်ကတော့လုံး
လုံးကိုပျောက်ကွယ်နေဆဲပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့သုံးနှစ်အကြာမှာတော့ လက်ရှိဘုရင်နတ်ရွာစံပြီး နောက်တက်လာတဲ့ဘုရင်ပျိုကလေးဟာအုပ်
ချုပ်ရေးဌာနတခုလုံးကိုပြောင်းလဲပစ်သတဲ့။ တိုးတက်တဲ့အမြင်ရှိပြီးခေတ်ပညာတတ်တဲ့မင်းကလေးဟာ
နယ်နှင့်ဒဏ်ခံနေရတဲ့ အရာရှိတွေကိုလဲအကုန်ပြန်ခေါ်ပြီး ဌာနတခုလုံးကိုသန့်စင်ပစ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အ
ရင်ခေတ်ကအရာရှိဆိုးတွေ၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ဝန်မင်းတွေအကုန်ပါသွားပါလေရော။ မင်းကတော်မဒီရဲ့ခင်
ပွန်းသည်နန်းရင်းဝန်ကလေးလဲ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကိုသုတ်သင်မှု၊ ဝတ္တရားပေါ့လျော့မှု၊ အ
ဂတိလိုက်စားမှုစတဲ့အမှုပေါင်းများစွာနဲ့ စွဲချက်တင်ခံရပြီးပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခံရတယ်။ မကြာပါဘူး၊ လူက
လဲလူနဖြစ်တာတကြောင်း၊ ရာထူးလက်လွတ်ရလို့စိတ်ထောင်းလို့ကိုယ်ကြေတာတဖုံနဲ့ လမ်းမှာတင်နာ
မကျန်းဖြစ်ပြီးဆုံးသွားတော့တာပါပဲ။

ဝန်ကလေးကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာတော့ မင်းကတော်မဒီလဲ အခုတော့မှဆိုးမလေးမဒီအဖြစ်နဲ့မြို့တော်
ကိုပြန်လာခဲ့ပြီ။ တနေ့တော့ဆရာလေးတွေချန်ပေါက်ချလာပြီး မင်းကတော်ကိုပုလဲလည်တုန်ကြီးတကုံး
များဝယ်ချင်သလားလို့လာမေးတော့ ဈာန်ပြန်လာပြီဆိုတာကိုချက်ချင်းသိလိုက်တော့တာပါပဲ။ လောကဓံ
အဖုံဖုံကိုဖြတ်သန်းကျော်လွှားပြီးမှပြန်ဆုံရတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တယောက်ကိုတယောက်မျက်စေ့အောက်က
ကိုအပျောက်မခံနိုင်ကြတော့ဘူး။ မကြာခင်ပဲခေတ်ဆိုးကြီးထဲမှာ ပြည်သူ့ဘက်ကရဲရဲဝံ့ဝံ့ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ဈာန်
ကိုတရားရေးရာဌာနမှာ ရာထူးကြီးတခုချီးမြှင့်လိုက်တော့သူတို့ဘဝဟာ လုံးဝကိုပြည့်စုံငြိမ်းချမ်းခဲ့ပြီပေါ့။
ဒီလိုနဲ့မှဆိုးမဘဝနဲ့သုံးနှစ်ပူဆွေးတဲ့ကာလပြီးတာနဲ့ ဈာန်နဲ့မဒီတို့လူသိရှင်ကြားလက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။
ရှန်လျန်တယောက်လဲ မကြာခင်ပဲသခင်မခြေရာနင်းလို့ ဈာန်ရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသွား

ပြန်တယ် ။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတဲ့ဈာန်ကတော့ ရာထူးတွေတဆင့်ပြီးတဆင့်တရှိန်ထိုးတက်လာလိုက်တာ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်မှမကြာလိုက်ခင်မှာပဲ ဟန်ချောင်ရွှေမြို့တော်ရဲ့မီးထွန်းပွဲတော်ညမှာ မင်းကတော် မဒီဟာတခါနန်းရင်းဝန်ကတော်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီ ။ ခေတ်တွေကလဲပြောင်းလဲသွားတာနဲ့အညီ မြို့တော်ထဲမှာလဲ မျက်နှာသစ်တွေအများကြီးရောက်လာတာပဲ ။ ဒါပေမဲ့ဟန်ချောင်ရဲ့ပြောစမှတ်ပြုရတဲ့ပွဲကြည့်စင်ရယ် ၊ မီး ပုံးအရာအထောင်ရယ်ကတော့မပြောင်းမလဲ လှမြီလှလျက်ပါပဲ ။ မင်းကတော်မဒီရဲ့ရုံလေးရှေ့မှလဲလူတွေ အုံမြီအုံလျက် ၊ ရဲမက်တွေလဲလမ်းရှင်းချင်ဟန်ဆောင်ပြီးရောလို့ငေးမြဲငေးလျက်ပေါ့ ။ ပြောင်းလဲသွားတာ ကတော့မဆိုစလောက်ကလေးပြည့်လာပြီး ပိုလို့တောင်ကြက်သရေရှိလာတဲ့မင်းကတော်နားမှာ ချစ်စရာ သားတစ်ယောက်ထပ်တိုးလာတာရယ် ၊ ခါတိုင်းလိုခင်ပွန်းဟောင်းကိုတမျှော်မျှော်မလုပ်ရတော့ပဲ ခင်ပွန်း သစ်ကအနားမှာအမြဲထပ်ချပ်မကွာရှိနေတာရယ်ပေါ့ ။ မင်းကတော်မဒီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်က လိုရယ်နေပြီးနေတာမျိုးမရှိတော့ပဲ ပိုပြီးရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာဟန်ရှိပေမဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်ကစိတ်ချမ်းသာ နေတဲ့အရိပ်အယောင်ကတော့ မြင်သူတိုင်းရဲ့ရင်ထဲအထိကို ကူးစက်အေးချမ်းသွားစေပါသတဲ့ ။ ရုတ်တ ရက်ပဲသားအငယ်ဆုံးက အော်ပြောလိုက်ပါလေရော ။

“.....ဟာ...ဟိုမှာဆရာလေးဟေ့ချန်လာပြီ....မေမေ.....”

ဟိုအရင်နှစ်များတွေလိုပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးတဲ့ ဟေ့ချန်သီလရှင်ဟာလူအုပ်ထဲကိုတိုးဝင် လို့ သူတို့ရဲ့ ပွဲကြည့်ရုံပေါ် ကိုတက်လာရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးဆိုသတဲ့ ။

“.....မာရဲ့ နော်.....မင်းကတော်.....ဒါနဲ့ပုလဲလည်ကပ်ကြီးကကြက်သရေရှိလိုက်တာလွန်ပါရော.....မင်းက တော်အတွက်ကံကောင်းခြင်းတွေကိုယူလာပေးတဲ့လည်ဆွဲကြီးပါပဲ.....အင်း...ကျုပ်စပ်ပေးခဲ့တာပေါ့.....”

JEALOUSY

From the Chinpen T'ungshu Shiao-shuo, Sung Dynasty, author unknown. This is probably the type of horror story that the teashop audience enjoyed. The story is so built that, toward the end, not one person, but a whole group of persons connected with the story are revealed one by one as ghosts, to create a climax of horror. The same collection has another ghost story in which the same technique of gradually revealing suspicion is used. "Jealousy" was expanded and incorporated in a later Ming collection, Chingshih T'ungyen. I have omitted the ending where a Taoist priest is called to exorcise the spirits.

(Ling Yutang)

၉။ မနာလိုစိတ်

တခါက ဟန်ချောင်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာဆရာလေးဂူဟန်ဆိုတာရှိသတဲ့ ။

ဂူဟန်ဟာ ဟန်ချောင်ရွှေမြို့တော်မှာ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းလေး ဖွင့်လှစ်ထားပေမဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာအကျော်အမော်မျိုးထဲက မဟုတ်ရှာပါဘူးတဲ့ ။ အဲဒီခေတ်တွေတုန်းက တွေ့လေ့တွေထရှိတဲ့ နယ်ကနေမြို့တက်လာပြီး တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းရှာဖွေတဲ့ ပစ္စည်းမဲ့လူငယ်ပညာရှင်မျိုးလို့သာ ဆိုကြပါစို့ ။ အဲ ..ဒါနဲ့ တနေ့တော့သူ့သူ့ကျောင်းကလေးပိတ်လို့ ကျောင်းသားတွေလဲ အိမ်ပြန်ကြရော ဆရာလေးဂူဟန်လဲထုံးစံအတိုင်းတယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရော ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတခါခေါက်နေ့ကျောင်းအပိတ်မှာတော့ သူကဒီလိုတယောက်တည်းနေရတဲ့အရသာကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲသိပ်သဘောကျနေသတဲ့ ။ ခါတိုင်းလိုဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးမဲ့ ကျောင်းသားတွေမရှိတော့ပေမဲ့ ကိုယ့်လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုယ့်ဖာသာနပ်လို့ကျိုချက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းထိုင်သောက်ရတော့လဲ ဘာဖြစ်သတုန်းဗျာ..နားတောင်အေးသေးလို့ကျေနပ်နေတာပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာလေးဂူဟန်တယောက် ဒီလိုတယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရတာကိုသိပ်သဘောကျနေတာက အေးအေးလူလူနေရတာတခုတည်းကြောင့်မကပဲတခြားအကြောင်းတချက်လဲရှိသေးတယ် ။ အဲဒါကတော့ သူနေတဲ့ဝင်းဟောင်းကြီးရဲ့အတွင်းရင်ပြင်မှာရှိတဲ့သူ့လူပျိုဆောင်ပေါ့လေ အဲ....အဲဒီအခန်းဆောင်က အလွန်စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို မှော်ဆန်ဆန်နဲ့ သူ့ကိုဖမ်းစားနိုင်လွန်းလို့ဆိုပဲ ။ သူ့အဆောင်ရဲ့နေရာတိုင်းမှာမိန်းမသားတို့ရဲ့နူးညံ့တဲ့အငွေ့အသက်တို့လွှမ်းခြုံနေတယ်လို့ ဆရာလေးဂူဟန်ကခံစားရသတဲ့ ။ ကဲ..အိပ်ခန်းထဲကိုပဲကြည့်ဦးမလားမှန်တင်ခုံနဲ့ဘာနဲ့ ။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာဆိုရင်လဲအဖုံးမှာမှန်အရှင်တပ်ထားတဲ့ အလှပြင်သေတ္တာအပြင် တခြားသူမြင်ဖူးတာတွေရောဘာတွေမှန်းဘယ်လိုမှတွေးကြည့်လို့မရတဲ့ အမျိုးအမည်မသိမိန်းကလေးအသုံးအဆောင်တိုလီမုတ်စတွေလဲရှိသေးတယ် ။ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲဖွင့်ကြည့်ပြန်တော့အပ်ကလေးတွေ ၊ ဖဲပွင့်ကလေးတွေနဲ့ ဆံညှပ်လေးပန်းကပ်လေးတွေကို ဟိုတခုဒီတခုတွေတဲ့အပြင် အံ့ဆွဲအောက်ခြေမှာဆိုရင် မျက်နှာခြေမှုန့်ဖြူဖြူတွေများတောင်ပေနေလိုက်သေးတယ် ။ အဲ..ပြီးတော့ ဆရာလေးဂူဟန် ဒီအခန်းထဲကို ဝင်လာလိုက်တိုင်းမှာ ပန်း

ရေမွှေးရနံ့ဖျော့ဖျော့လဲရတတ်သေးတယ်တဲ့ ။ ရင်ခုန်တိမ်းမူးစရာ ဒီနံ့သာရနံ့ကသူ့အိပ်ခန်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရနံ့လိုကိုဖြစ်နေတော့ဝူဟန်အဖို့တခါတခါ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရောက်နေမှန်းမသိတော့တဲ့တခါကဒီအခန်းပိုင်ရှင်ယမင်းပျိုကိုတောင် ရှိလိုရှိငြားအယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ လိုက်ရှာရမလိုဆိုပဲ ။ တခါတခါတော့လဲဒီအခန်းမှာနေခဲ့ဖူးတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးများဖြစ်မလဲဆိုပြီးတော့ အတွေးဖြန့်ကျက်တတ်မိသေးသတဲ့ ။ ဖြူဖြူနုနုနဲ့သွယ်သွယ်လေးများလား ၊ ပြည့်ပြည့်လေးများလား ၊ အသံလေးကရောဘယ်လိုများနေမှာပါလိမ့်ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့ ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဝူဟန်ရဲ့အခန်းအပြင်အဆင်အခင်းအကျင်းတွေရယ် ၊ အမြဲရနေတတ်တဲ့နံ့သာရနံ့တွေရယ်ကြောင့် မိန်းကလေးတယောက်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီးနေနေရသလိုလုံးလုံးကိုအထီးကျန်မှုမခံစားရတာဟာ ဒီအခန်းရဲ့ထူးခြားချက်တခုပါပဲ ။

ပြီးတော့လဲ မိန်းမဆိုလို့ပြောရဦးမယ် ။ အခုဆရာလေးဝူဟန်နေနေတဲ့ ဟန်ချောင်လိုရွှေမြို့တော်ကြီးမှာဆိုရင် ချစ်စရာကောင်းသလောက် အလွန်အသိရခက်လှတဲ့ အချောအလှကလေးတွေ ၊ ယမင်းသူဇာတွေအပြည့်ပေါ့ ။ ဒါကြောင့်လဲဝူဟန်တယောက်ဟန်ချောင်ကိုခြေချမိကတည်းက မောင်ကြီးမပြန်နိုင်တယ်ဖြစ်နေခဲ့တာဆိုပါစို့ ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်မှာနန်းတွင်းကကျင်းပခဲ့တဲ့ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာစာပေပညာရှင်အရည်အချင်းစစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ကျရှုံးခဲ့တာတောင်ဇာတိမြေဖူချောင်ကိုပြန်ဖို့ စိတ်ကူးထဲလုံးလုံးရှိတာမဟုတ်ဘူးရယ် ။ သူ့ဟာသူပေးတဲ့အကြောင်းပြချက်ကတော့အကောင်းသား..ဘာတဲ့..သွားလိုက်ပြန်လိုက်နဲ့စရိတ်ထောင်းလွန်းလို့နောက်တခါစာမေးပွဲပြန်စစ်တဲ့အထိဟန်ချောင်မှာစာကျက်ရင်းစောင့်နေတော့မယ်ဆိုပဲ ။ တကယ်တကယ်သူ့ဝမ်းတွင်းထဲမှာတော့ ပညာရေးမှာကံခေခဲ့သမျှ အချစ်ရေးမှာပြန်ထေမဲ့အကြံနဲ့ပေါ့လေ ။ ပြောရရင် တကယ်လဲဆရာလေးဝူဟန်က ဒီလိုပဲယုံကြည်ရှာတယ် ။ ဘယ်နှယ်..သူ့လိုရုပ်ရည်သန်ပြန်ပြီးလက်ထပ်ဖို့ရာအရွယ်ရောက်နေတဲ့ ပညာတတ်ယောက်ျားပျိုတယောက်ကအခုချိန်ထိအထီးတည်းနေရတာကိုထောက်ရင်ဒီရွှေမြို့တော်ဟန်ချောင်ကတော့သူ့အပေါ် အကြွေးတင်နေပြီလို့လေ ။ လူငယ်လဲဖြစ်ပြန်တော့တကယ်လဲအသင့်တော်ဆုံးမိန်းကလေးများတွေ့မိမယ်ဆိုရင်တော့ ဝူဟန်ခမျာအိမ်ထောင်ပြုချင်လှပြီတဲ့ ။ အခုနေများ သူ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေထဲကယမင်းပျိုများတွေ့ခဲ့ရင်တော့လား..ဘာပြောကောင်းမလဲ ယက္ခတ္တမ္မာန်ထောင်သောင်းမကပဲဝန်းရံပါစေ..ဒီအာသာဝတီနွယ်နီနတ်ပန်းကိုဖြင့်မောင်ရအောင်ချူတော့မဲ့တကဲကဲပေါ့လေ ။

“.....ချောလဲချော..လှလဲလှ..ပစ္စည်းဥစ္စာလဲတောင့်တင်းပြီး..နောက်ကြောင်းရှင်းရှင်းနဲ့တကိုယ်တော်မောင့် အနားမှာပဲပျော်မဲ့အလိမ္မာအိမ်ပါလေးများတွေလိုက်လို့ကတော့ကွယ်.....ဟင်း.....”

ဆိုပြီး ဝူဟန်ခမျာ ခဏခဏကြိမ်းရှာသတဲ့ ။

ပြောရရင်ဆရာလေးဝူဟန်တယောက် မတန်တဆဈေးပေါပေါနဲ့ အငှားရလိုက်တဲ့သူလူပျိုဆောင် ကလဲသူစိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်တွေထဲကနဲ့တထပ်ထပ်ပဲတဲ့လေ ။ အဲဒီလူပျိုဆောင်ကြီးကိုအပြင်ကကြည့်ရင် တော့ဆေးဖြူလေးတောင်သုတ်မထားတဲ့မြေအုတ်နံရံကြီးနဲ့ပေါ့လေ ။ ဝူဟန်အင်မတန်တောင့်တတဲ့မိန်းမူး ဖွယ်ရာစိတ်ကူးနုသစ်တွေကတော့အိမ်အတွင်းထဲမှာဘဲရှာတွေ့နိုင်လိမ့်မယ် ။ မတန်တဆဈေးချိုတယ်ဆို ကတည်းက အိမ်ကအင်မတန်ခေါင်တဲ့ မြို့စွန်နားဖြစ်နေတာကိုး ။ မြို့လည်ကောင်နဲ့ကလဲ အင်မတိအင်မ တန်ကိုဝေးသေးဆိုပဲ ။ ဒါပေမဲ့ဝူဟန်အတွက်ကတော့ ဒါတွေကအရေးမကြီးလှပါဘူး ။ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ ဂန္ထီရဆန်ဆန်သန်းကောင်ယံပုံပြင်လှလှတွေနဲ့တင်ကို သူ့စိတ်ကူးတွေချိုလှပြီလေ ။ ဘာတဲ့....ညတညမှာ မှာအထီးကျန်ရှာတဲ့ တကိုယ်တော်စာပေပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စာဖတ်နေ ရင်းမော့ကြည့်လိုက်မိတော့အခန်းထောင့်တနေရာက ဝိညာဉ်နမယမင်းသူယောင်ပျိုက စာကြည့်မီးမှိန်မှိန် အောက်မှာပြုံးပြုံးလေးသူ့ကိုကြည့်ရင်းပေါ်လာတဲ့ပုံပြင်မျိုးတွေဆိုပါတော့ ။

ဆိုတော့ဒီလိုသာတမလွန်ရောက်နေတဲ့ချစ်စရာမိန်းကလေးမျိုးက သူ့ဆီကိုညတိုင်းလဲလာမယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပဲလူတွေမသိအောင်လဲချစ်မိမာန်ကလေးတခုအတူတည်ဆောက်ကာ နေကြရမယ်သာဆိုရင်ဖြင့် ငွေကုန် လဲသက်သာ ၊ နေမကောင်းထိုင်မသာအတွက်ဆေးပေးမီးယူလဲဖြစ် ၊ အို.တယ်ပိုင်တဲ့အကြံပါလားကွယ်ရဲ့၊ လိုဝူဟန်ခမျာစိတ်ကူးအခါခါယဉ်မိရှာသတဲ့ ။ အင်း...ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်ကွယ်..ဒီအခန်းမှာနေသွားခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့တောင် တွေ့လိုက်ချင်ပါသေးတယ်ဆိုပြီးလဲ တောင့်တမိသေး ။ တကယ်ကတော့ ဒီအ ခန်းပိုင်ရှင်မိန်းမပျိုရဲ့ဝိညာဉ်ဆိုရအောင် ဒီအခန်းမှာနေသွားတဲ့မိန်းမပျိုဟာ သေသလားရှင်သလားဆိုတာ သူဖြင့်သေသေချာချာမသိပါဘူး ။ ဝူဟန်တယောက်သူ့ဟာသူ့စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ထင်မိထင်ရာတွေ့နေတာ ပါတဲ့ ။ သူ့ဟာသူတော့ တခါတလေညဖက်တွေမှာ ဝိညာဉ်ပျိုလေးရဲ့အသံသဲ့သဲ့တွေကို နံရံကြားတွေထဲ၊

အခန်းထောင့်မှာ ဒါမှမဟုတ်အပြင်ဘက်တံခါးအနောက်ဘက်မှာ ကြားလိုက်ရသလို ဘာလိုလိုပေါ့လေ ။
ဒါနဲ့ သေချာနားစိုက်ထောင်ပြန်တော့ အိမ်နီးနားချင်းမွေးထားတဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေးရဲ့ အသံဖြစ်နေပြန်
ရောတဲ့လေ။ ဒါကြောင့်လဲ

“.....ဟင်း..စိတ်ပျက်စရာပဲ..လူအစစ်ကိုပဲလက်ထပ်တော့မယ်ဟေ့.....”

လို့ကြိမ်းဝါးပြန်မိတာလဲအကြိမ်ကြိမ်ပါပဲတဲ့ ။

မြို့ကြီးမှာနေတာလဲ ဆရာလေးဂူဟန်တို့လို တနယ်သားလူပျိုလူလွတ်တွေအဖို့ တမျိုးတဖုံတော့
တော့ကောင်းသားရယ် ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တချို့သမီးရှင်များကသားမက်ရွေးရာမှာဆွကြီးမျိုးကြီး
မဟုတ်ပဲသူ့လိုတကောင်ကြွက်တွေကိုမှိုသဘောကျတတ်လို့ပါတဲ့ ။ အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြမယ်လေ ။ တ
နေ့တော့ဆရာလေးဂူဟန်ဆီကိုဒေါ်ဝမ်ပိုဆိုတဲ့မိန်းမကြီးတယောက် ပေါက်ချလာပါရော ။ ဒေါ်ဝမ်ပိုဆိုတာ
ဂူဟန်တယောက် အခုနေတဲ့အိမ်ကို မပြောင်းလာခင် ဟိုအရင်ချန်တန်တံခါးနားမှာနေတုန်းက သိကျွမ်းခဲ့
ကြတဲ့မိတ်ဆွေပေါ့ ။ ဒေါ်ဝမ်ပိုကဟန်ချောင်မြို့ကြီးမှာ အောင်သွယ်တော်ပွဲစားအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းသူပေါ့လေ ။ အဲ..အောင်သွယ်တော်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဆရာလေးဂူဟန်ကိုအဲဒီတုန်းက ဟိုလူဒီလူနဲ့
စပ်ပေးဖို့အကြိမ်ကြိမ်ကြီးစားခဲ့သေးတယ် ။ ဂူဟန်ကလဲမြို့တော်ကိုစရောက်စအရှိန်နဲ့ အပျော်လွန်နေတာ
ရယ် ။ အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲအတွက်အလုပ်ရှုပ်နေတာရယ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရာ စိတ်အပါကြီး
မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့ ။ အခုတော့မြို့တော်မှာနေတာလဲကြာ ။ စိတ်တွေလဲအနယ်ထိုင်စပြုပြီဆိုတော့ ဒါတွေကို
စဉ်းစားချင်ပြီလေ ။ ဒါနဲ့ဒီတခါတော့ ဂူဟန်စိတ်ပါလာမှန်းလဲရိပ်မိရော ဒေါ်ဝမ်ပိုကအရေးတကြီးအမူအရာ
နဲ့အနားကပ်လာပြီး သူ့မှာပြောစရာရှိလို့အထဲကိုသွားရအောင်လို့ တီးတိုးဆိုလာတယ် ။ ဒေါ်ဝမ်ပိုကတော့
အရင်အတိုင်းပါပဲ ။ ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့သူ့ဆံပင်ကျဲကျဲပါးပါးလေးတွေကိုခါတိုင်းလိုပဲ နောက်တွဲဆံထုံးသေး
လေးထုံးထားတယ် ။ အဲ....လည်ပင်းမှာတော့လက်ကိုင်ပုဝါအနီရဲလေးစည်းထားတာမြင်လို့ ဂူဟန်တောင်
အံ့ဩမိသေး ။ ဘယ်နှယ်..လေးလပိုင်းနွေလယ်ကြီးဆိုတော့ ရာသီဥတုကတော်တော်ကိုပူစပြုနေပြီဥစ္စာ ။
အင်း..ရာသီအကူးအပြောင်းမို့ အအေးမိပြီးလည်ချောင်းနာနေတယ်ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီး ဂူဟန်လဲအထွေအထူး

မတွေးတော့ပဲ ဒေါ်ဝမ်ပိုပြောမဲ့ဟာနားထောင်ဖို့ အထဲဝင်လိုက်သွားရော ။

“...ဆရာလေးရေ..ဒီတခါ..ဆရာလေးတော့စားရက်ကြိုလို့မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲပြီတော့.....”

အထဲရောက်ကြတော့ ဒေါ်ဝမ်ပိုကအားရဝမ်းသာဆိုတယ် ။ မျက်နှာကလဲ ဘာတွေများသတင်းထူးလို့ တုန်းလို့ မေးလိုက်ချင်စရာကောင်းအောင် မချိုမချဉ်ပြုံးလို့တဲ ။ အောင်သွယ်တော်ဆိုတဲ့အတိုင်းဒေါ်ဝမ်ပို ကစကားပြောကလဲသိပ်ကောင်းတဲ့အပြင် မျက်နှာကလဲသကာရည်လောင်းထားသလိုချိုလိုက်တာမှဘယ် တော့တွေ့တွေ့ ပြုံးလို့ရယ် ။ အင်းပေါ့လေ ..အောင်သွယ်တော်ဆိုမှတော့ ဒီလောက်တော့ရှိရပေမပေါ့ ။ ဒါနဲ့အိမ်ထဲရောက်လို့ညှော်ခန်းမှာထိုင်ကြတော့ ဒေါ်ဝမ်ပိုကဆရာလေးဂူဟန်နားကိုခုံဆွဲပြီးကပ်လာသတဲ့ ။ ဂူဟန်လဲ သာကြောင်းမာကြောင်းမေးရတာပေါ့လေ ။ ဒေါ်ဝမ်ပိုနဲ့မတွေ့ဖြစ်တာ တနှစ်စွန်းစွန်းတောင်ရှိမှ ကိုး ။

“....ကဲ..ကျုပ်အကြောင်းကအသာထားစမ်းပါဦး..အရေးကြီးတာကိုသာပြောကြပါဦးစို့..ဒါနဲ့ဟိုတခါခေါက်က ပြောတော့ဆရာလေးကနှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်နော်..ကျုပ်တွေ့ထားတဲ့မိန်းကလေးကလဲအသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပဲတော်ရေ....ကိုင်း.....ဟန်ကျလိုက်ပုံများ....”

ဆိုပြီးဒေါ်ဝမ်ပိုကပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ လည်မျိုနေရာကနာလာသလိုမျိုး လည်စည်းပုဝါအနီလေးကိုအသာ ဆွဲမလိုက်သေးသတဲ့ ။ သူ့လည်ပင်းကြည့်ရတာမသက်မသာရှိလိုက်တာ..မဟုတ်မှလွဲရော..မနေ့ညတုန်း ကသားရေခေါင်းအုံးအမာပြောင်ချောချောပေါ်အိပ်မိလို့ ဇက်ကြောလွဲလာတာနဲ့တူတယ်လို့တောင် ဂူဟန် တွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာကိုပဲအာရုံစိုက်မိတော့ မိန်းကလေးရဲ့အကြောင်း ကိုပဲဆက်မေးတာပေါ့ ။

“....ဒါနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုပြောနေတာတုန်း ..ဒေါ်ကြီးရဲ့..”

“.....အခုဆရာလေး ကို ပြောပြခဲ့တစ်ယောက်ပေါ့တော်.....”

“.....တော်ပါဗျာ...ဒေါ်ကြီးပြောလိုက်ရင်ဖြင့်...တယောက်မကျန်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုတာတွေချည်းပဲ.....”

ဂူဟန်လဲစိတ်မဝင်စားသယောင် ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောရတာပေါ့လေ ။ မဟုတ်ရင်ဒီအောင်သွယ်တော်ဆို တာတွေက အလွန်ကိုတဆိတ်ကိုတအိတ်လုပ်ချင်ကြတာကလား ။

“....ကျွန်တော်ကတော့ရှင်းရှင်းပြောရင်...အလျင်စလိုလဲအိမ်ထောင်ပြုစရာမှမလိုတာ.....ဒီတခါဟန်ချောင် မြို့သူအချောအလှ..အလိမ္မာအိမ်ပါကလေးမတွေ့ မချင်းအေးအေးပဲစောင့်နေတော့မယ်..ဒေါ်ကြီးရေ....”

ဆရာလေးဂူဟန်က ဒီလိုပိတ်ပြောရတာလဲအကြောင်းရှိသကိုး ။ ဒီလိုလေ ဒေါ်ဝမ်ပိုကသူ့ကိုမိန်းကလေး ပေါင်းမြောက်များစွာနဲ့စပ်ဟပ်ပေးဖူးပေမဲ့ သူလိုချင်နေတဲ့အနိပ်ကလေးတွေတော့ ဘယ်တော့မှမပါဘူးဆို ပဲ ။ ပြောရရင်ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းပဲ ဇွတ်အတင်းထိုးရောင်းသလိုမျိုးတွေချည်းပဲဆိုပါတော့ ။ ခံ ရဖန်များတော့ ဒီတခါတော့ဂူဟန်တယောက် ရှင်းရှင်းပဲစကတည်းကပိတ်ပြောထားရတယ်တဲ့ ။

“.....ပြီးတော့ဒေါ်ကြီးဟာတွေကအမြဲတမ်းအပြောချည်းပဲရှိတာ...ထန်းပလပ်ခြောက်လိုဟာကိုနတ်မိမယ် ဖြစ်အောင်ပြောလိုပြောနဲ့.....သုံးရက်လလိုပိန်ခြောက်နေတဲ့ဟာကိုလဲ..မကြာခင်ပဲလပြည့်ဝန်းလိုရွန်းရွန်းမှဲ့ မှဲ့ဖြစ်လာမယ်ပြောလားပြောရဲ့...လမိုက်ညလိုမဲတုန်းနေတဲ့ဟာကိုကျတော့လဲ..လင်းနေတဲ့ဘက်ခြမ်းကိုမ မြင်ဖူးသေးလို့ပါဆိုပြီးမျှော်လင့်ချက်ပေးလိုပေးနဲ့.....တော်ပါဗြီဗျာ..ယူမဲ့ယူတော့ကျွန်တော်ကလပြည့်ဝန်း မှလိုချင်သဗျာ...”

တကယ်တော့ ဒေါ်ဝမ်ပိုဘက်ကကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့လဲ ဒီမြို့ကြီးပေါ်ကလူပျိုလူလွတ်နဲ့ အပျိုကလေး တွေစပ်ဟတ်မိပြီးအိမ်ရာထူထောင်သွားကြဖို့သာအောင်သွယ်တော်ရဲ့အဓိကအလုပ်မဟုတ်ပါလား ။ ယူပြီး ကျေနပ်ဖို့မကျေနပ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ကိုယ့်ကံ့သူ့ကံပဲဟေ့လို့ပဲသဘောထားကြရမှာပဲဟာ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

လေ...ဒေါ်ဝမ်ပိုတို့လိုဝါရင့်အောင်သွယ်တော်ကြီးတွေအဖို့ကတော့ ဝါသနာကိုကအိမ်ထောင်မပြုရသေးတဲ့ အပျိုလူပျိုမြင်ရင်ကိုမရဘူး ။ အလိုလိုနေရင်း မျက်စိစပါးမွှေးတွေကိုစူးလာတာဆိုတော့ ဝူဟန်ကိုတခါတီး ခေါက်ကြည့်ပြန်တာပေါ့လေ ။

“...ကဲပါ...ဟုတ်ပါပြီ...ဆရာလေးက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ လိုချင်တာတုန်း.....”

“...ကျွန်တော်လိုချင်တာကတော့..မိန်းကလေးငယ်ငယ်လှလှပေါ့ဗျာ ..အဲ..ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်မှုလဲ ရှိရမယ်..ပြီးတော့တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲဗျို့...ကိုင်း...ဘယ်နှယ်လဲ...”

ဟုတ်တယ်လေ.. ဖြစ်နိုင်တာမဖြစ်နိုင်တာအပထား ။ ဝူဟန်ကတော့ သူလိုချင်တာသူပြောချပစ်လိုက်တာ ပဲ ။

“.....ဟုတ်ပါပြီဆရာလေးရယ်.....အခုပြောတဲ့အချက်တွေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့အပြင်..အပိုငွေစတစ်ထောင်နဲ့ကျွန် မလေးတစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါလာမဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင်ရော.....”

ကိုင်း ..ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ဒေါ်ဝမ်ပိုကဆက်တယ် ။

“...ဆွေမျိုးမိသားစုလဲမရှိဘူး..ဆရာလေးရှေ့..နောက်ကြောင်းရှင်းချက်များပြောပါတယ်....”

အောင်အောင်မြင်မြင်ကြီးပြီးရင်းဒေါ်ဝမ်ပိုကခုကိုဆွဲလို့ ဝူဟန်နားကပ်သထက်ကပ်လာရော ။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာသူတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိပေမဲ့ လေသံကိုနိမ့်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးအကြောင်းကိုဆက်ပြောပြတယ် ။ ဝူဟန်ဆိုတာကတော့ဘာပြောကောင်းမလဲလေ ။ စိတ်ဝင်စားလွန်းလှလို့အသက်တောင်မရှူနိုင်ဘူးဆိုပဲ ။ ဒါနဲ့ဝူဟန်နဲ့မြန်းပေးမဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကို ဒေါ်ဝမ်ပိုကပြောပြတယ် ။ သူလေးကအခုမှသူ့သခင်ကြီး အိမ်တော်ကအလုပ်ထွက်လာမဲ့ပုလွေသမားအကျော်အမော်ဖြစ်သတဲ့ ။ သူ့သခင်ကြီးဆိုတာကရောတခြား

လူမှတ်လို့ ။ နန်းတွင်းကပညာရှိသခင်ကြီးချင်ရဲ့ တတိယမြောက်သားတော်တဲ့ ။ အင်းပေါ့လေ...သူတို့လို မင်းစိုးရာဇာတွေသာ အိမ်တော်ကိုယ်ပိုင်ဂီတသမားရောဘာရော အနုပညာရှင်အစုံလိုက်ကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်ပေမပေါ့လေ ။ အဲဒီပုလွေမယ်လေးကိုလူတွေက ပညာရှင်လေးလီယိုနီယာ လို့ခေါ်ကြသတဲ့ ။ တကယ်လဲလီယိုနီယာဟာလှပပြီးဂီတအရာမှာအလွန်ကျွမ်းကျင်လှပါသတဲ့ ။ ပြီးတော့သူ့မှာကျွေးမွေးထောက်ပံ့ရမဲ့မိဘတွေမျိုးလဲမရှိဘူးတဲ့လေ ။ အဲ..မွေးစားအမေတယောက်တော့ရှိပေမဲ့ အဲဒီအမေကလဲချမ်းတောင့်ချမ်းသာထဲကဆိုတော့လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူးလို့ဆိုတယ် ။ ပြီးတော့သူကလေးဟာငွေစတထောင်တိတိချမ်းသာတဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်ပိုင်ကျွန်မကလေးနဲ့တဲ့ ။ ကြားရတာတွေကမယုံနိုင်စရာကောင်းလွန်းနေတော့ ဝူဟန်လဲမေးရတော့တာပေါ့ ။

"...အင်း..ကြားရတာတွေကတော့အကောင်းချည်းပါပဲ..ဒေါ်ကြီးရ..ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လိုခြူးတပြားမှမကပ်တဲ့စာပေသမားငွေကို..သူလိုမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့စိတ်ဝင်စားတာလဲတဲ့...."

ဒေါ်ကြီးဝမ်ပိုကလဲ ဘယ်ခေလိမ့်မလဲ....သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ့လာတာပေါ့ ။

"....ဒါတော့..ဆရာလေးရယ်..လီမိန်းကလေးကသူ့ကိုယ်တိုင်ကပစ္စည်းဥစ္စာတောင့်တင်းပြီးသားဆိုတော့ ပိုက်ဆံမှမလိုတော့တာ.....ဆရာလေးလိုနောက်ကြောင်းရှင်းတဲ့စာပေပညာရှင်မျိုးကိုသာပိုပြီးသဘောကျတော့မပေါ့..ပြီးတော့သူလိုအနုပညာရှင်မျိုးက..ယောက္ခမတွေဘာတွေကိုပြုစုချင်မတဲ့လား..ဝေးသေး..ဒီတော့တကောင်ကြွက်သမားကိုသာကြိုက်တာဘာဆန်းလဲ..ဆရာလေးရဲ့..."

ပြီးတော့ဆက်ပြောပြန်သတဲ့ ။

"...ဟိုတလောကတင်...အတော်ချမ်းသာတဲ့ကုန်သည်တယောက်က..လီယိုနီယာကိုလိုချင်လိုက်တာမှ... တပိုင်းကိုသေလို့ရယ်..ကျုပ်လဲလီမိန်းကလေးကိုအတင်းနားချပါသေးတယ်..စီးပွားရေးသမားလေးနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲလို့...ဒါပေမဲ့မရွှေချောကခေါင်းမာမှမာရယ်....ဘူးဆိုဖရုံမသီးဘူး..အမျိုးမရှိ.."

မိဘမရှိတဲ့စာပေပညာရှင်တယောက်သာ..ရှာပေးချည်းတွင်တွင်ပြောနေတာနဲ့..ကျုပ်လဲဆရာလေးကို တန်းသတိရမိတာပဲ.....ဒီလိုအချက်တွေနဲ့လူဆိုတာရှာဖို့လွယ်တာမှတ်လို့.....ကိုင်းတော်...ဆရာလေး.. ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲ.....ဂျိုးမများစမ်းပါနဲ့..ဆရာလေးရယ်.....အခွင့်အရေးဆိုတာနှစ်ခါ လာတာမှတ်လို့.....”

ဒီလိုဆိုတော့ ဝူဟန်လဲစိတ်ဝင်စားမိပြီပေါ့လေ ။ ဒါနဲ့ဆက်မေးရသတဲ့ ။

“...ဟုတ်ပါပြီလေ.....ကဲ..အခုအဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်မှာနေလဲ.....”

“.....ကြီးကြာဖြူကန်နားကအိမ်မှာ..သူ့မွေးစားအမေနဲ့နေနေတယ်..ဆရာလေးတွေ့ဖူးချင်သပဆိုကျုပ်စီ စဉ်လိုက်မယ်လေ.....”

ဝူဟန်လဲဒီလောက်သင့်မြတ်လှတဲ့ အစီအစဉ်အစပ်အဟပ်ကိုတော့ ဘာငြင်းလိမ့်မလဲလေ ။ ငါးကြော်မှမ ကြိုက်ရင်တော့ကြောင်မိုက်ဖြစ်ဖို့ပဲရှိတော့တာကိုး ။ ဒါနဲ့ဒေါ်ဝမ်ပိုရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်းသဘောတူလိုက်ပါ သတဲ့ ။

ဒါနဲ့သုံးလေးရက်ကြာတော့ဝူဟန်လဲလီမိန်းကလေးနဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်အချက်လုပ်ထားတဲ့စားသောက်ဆိုင် ကိုသွားတယ် ။ ဒီတွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပွဲမှာ လီယိုနိုယာရဲ့မွေးစားအမေဖြစ်သူ ချန်ကတော်နဲ့လဲတွေ့ရသတဲ့။ ဆန်းတာတခုက အဲဒီနေ့ကနေသာပြီးမိုးတစက်မှမရွာပေမဲ့ ချန်ကတော်ရဲ့ဆံပင်တွေဟာ အကြောင်းတခုခု ကြောင့်ရွှဲနစ်နေတာများသူ့အဝတ်တွေပေါ် ကိုတောင် ရေတွေတစက်စက်စီးကျနေတဲ့အထိပါပဲတဲ့ ။ ဝူဟန် အံ့အားသင့်နေတာမြင်တော့ ချန်ကတော်ကရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဖြေရှင်းစကားဆိုတယ် ။

“....ဒေါ်ဒေါ်ပုံစံကိုစိတ်မရှိပါနဲ့ ငါ့တူရယ်..ဒီနေ့မဟန်လိုက်ပုံကတော့..ဒီကိုအလာလမ်းမှာရေထမ်းသမား ကိုဝင်တိုက်မိတယ်လေ.....အဟင်းဟင်းဟင်း”

ဒါနဲ့ ဝူဟန်လဲ အဓိကလာတဲ့အကြောင်းအရင်းဘက်ကို ခြေဦးလှည့်တာပေါ့လေ ။

“.....ဟုတ်ကဲ့ပါ..ချန်ကတော်ခင်ဗျား...ဒါနဲ့လီမိန်းကလေးရောမတွေ့ပါလားခင်ဗျား.....”

“....အေး...သမီးလေးကဟိုဘက်အခန်းမှာလေ...သမီးနဲ့အတူတွေ့ရမဲ့ကလေးမလေးက..ချင်အော်လို့
ခေါ်တယ်..သမီးလေးရဲ့ကျွန်မလေးပေါ့..သိပ်တော်တဲ့ကလေးကွယ့်..ချက်မလားပြုတ်မလား..ပန်းထိုး
ဇာထိုး...သန့်ရှင်းရေး..အို..ဘက်စုံရတဲ့ကောင်မလေးပေါ့.....”

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ချန်ကတော်ကဝူဟန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လီမိန်းကလေးရှိတဲ့အခန်းထဲဝင်သွားရော ။
အဲ..ဝင်သွားတယ်ဆိုလို့ ချန်ကတော်ခြေချရာကြမ်းပြင်တခုလုံးလဲ ရေစိုခြေရာကွက်တွေချည်းနဲ့ဆိုပဲ ။ ဒါနဲ့
အပြင်ခန်းမှာ အံ့ဩနေတဲ့ဝူဟန်ရယ် ဒေါ်ဝမ်ပိုကြီးရယ်ပဲကျန်ခဲ့သတဲ့ ။ ဝမ်ပိုလဲလက်ညှိုးကိုတံတွေးဆွတ်
လို့ဆန်စက္ကူအခန်းနံရံမှာ အပေါက်လေးဖောက်ပြီး လီမိန်းကလေးကို ချောင်းကြည့်မိတယ် ။ ဟိုဘက်ခန်း
ထဲမှာချန်ကတော်က ချောမောလှပလှတဲ့မိန်းမပျိုတယောက်အပေါ်ငုံ့မိုးပြီးတခုပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရ
တယ် ။ မိန်းမပျိုကိုဘေးတိုက်လေးတွေ့ရတော့ နှာတံလေးကိုစင်းပြီးကော့နေတာကိုလဲ သတိပြုမိသတဲ့ ။
ဒါနဲ့မိန်းမပျိုကရုတ်တရက်ခေါင်းလေးမော့ပြီးပြီးလိုက်ရင်းနဲ့ရဲကနဲရှက်သွေးဖျန်းသွားပါရော ။ မျက်နှာလေး
ကိုအသေအချာကြည့်မိပြန်တော့ နှင်းပန်းလိုဖွေးဥနေတဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ တောက်ပနေတဲ့မျက်ဝန်းနက်နက်
တွေနဲ့ဆံကေသာမည်းမည်းတွေကလဲအင်မတန်လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းချီကိုဘောင်ခတ်ထားသလိုမျိုးအ
လွန်တင့်တယ်လှပါသတဲ့ ။ ဘေးမှာလဲပါးနပ်ပုံရတဲ့ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကျွန်မကလေးက စိတ်
ဝင်တစားနဲ့ရပ်ကြည့်လို့ ။ ဝူဟန်မှာတော့ အံ့ဩလွန်းမကသာအံ့ဩမိတော့တာပေါ့လေ ။

“.....အလိုလေးလေး...ဒေါ်ကြီးရေ...ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်နေတာတော့...မဟုတ်တန်ကောင်းနော်.....”

လို့ပြောမိတော့ ဒေါ်ကြီးဝမ်ပိုကယုယုသလဲ ပြန်မေးရှာတယ် ။

“...အလို ...ဘာဖြစ်လို့တုန်း...ဆရာလေးရဲ့...လီမိန်းကလေးကိုသဘောများမတွေ့လို့လား...”

“...မကျဘယ်ရှိပါ့မတုန်းဗျာ.....ဒီလိုမိန်းကလေးကသာကျွန်တော့်ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ဖြင့်..ဟန်ချောင် တမြို့လုံးမှာကျွန်တော့်လောက်ပျော်မဲ့သူရှိတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး...ဘုရားစူးရစေ့...”

လို့သာဆရာလေးဝူဟန်ခမျာပြန်ပြောနိုင်ရှာတော့သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဝူဟန်နဲ့အောင်သွယ်တော် အောင်သွယ်တော်ကြီးဝမ်ပိုတို့နှစ်ယောက်သားနေ့လယ်စာစားဖို့စားပွဲမှာထိုင်ကြတာပေါ့ ။ ဟိုဘက်အခန်း အမျိုးသမီးတွေရဲ့အသံကိုလဲ ရယ်သံတွေနဲ့ရောထွေးပြီးကြားနေကြရတယ်ဆိုတော့ သူတို့ဘက်ကလဲသဘောကျကျေနပ်ကြတဲ့သဘောပေါ့လေ ။ တခါတော့ဝူဟန်လဲထမင်းစားရင်းမော့အကြည့်မှာနံရံပေါ်ကသူဖောက်ထားတဲ့အပေါက်ကလေးထဲက မျက်လုံးတလုံးကသူ့ကိုကြည့်နေသတဲ့ ။ ဝူဟန်ပြန်ကြည့်တာကိုလဲ မြင်လိုက်ရော ဖြတ်ကနဲဆိုပျောက်သွားပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ခြေသံသွက်သွက်နဲ့ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံလေး ပါကြားလိုက်ရသတဲ့ ။ ရယ်လိုက်တာကတော့ကျွန်မလေးဖြစ်မှာပဲလို့ ဝူဟန်တွေးမိတယ် ။ ဒါကိုမြင်တော့ ဒေါ်ကြီးဝမ်ပိုကပြုံးပြုံးကြီးဝင်ပြောတာပေါ့ ။

“..အင်း...ပြောရရင်တော့..ဆရာလေးရဲ့....ဆရာလေးကယိုနီယာကိုတွေ့မြင်ဖူးချင်သလို..သူကလဲဆရာလေးကိုမစပ်ဟတ်ရသေးခင်မှာ..မြင်ဖူးကြည့်ချင်လို့သာ..ကျုပ်ကိုဒီပွဲစီစဉ်ခိုင်းတာပဲတော့....အေးလေ... သူလဲခင်ပွန်းတယောက်လုံးကိုတော့..လူမမြင်ဖူးပဲနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ယူနိုင်ပါ့မလဲနော်...သူ့ဘက်ကကြည့်ရင် ငွေစတထောင်လုံးတောင်ယူလာဦးမဲ့ဟာ...ဆရာလေးကသာလီယိုနီယာကို..အလကားသက်သက်တင်မဟုတ်ဖူး...အမြတ်အနေနဲ့ရတာလို့ဆိုရမှာ.....”

ဒါနဲ့ပေါ့လေ..အားလုံးကလဲသဘောတူကျေနပ်ကြပြီးတော့ လက်ထပ်မင်္ဂလာအတွက်စီစဉ်ကြတာပေါ့ ။ အစီအစဉ်ကတော့ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ ။ သတို့သားကဲမြို့ပေါ်ကမဟုတ်တဲ့အပြင် မင်္ဂလာမောင်နံနှစ်ဦးစလုံးကလဲဆွေမျိုးတွေလဲမရှိကြတော့ အခမ်းအနားကြီးတွေဘာတွေလုပ်မနေတော့ပဲ ဒီကနေ့နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာလီမိန်းကလေးနဲ့ကျွန်မလေးတို့ ဝူဟန်ရဲ့အိမ်ကိုပြောင်းလာပြီးအတူနေကြရုံပါပဲ ။ ဒီလိုနဲ့စွဲပဟေ့

ဆိုပြီးအပျော်ကြီးပျော်နေတဲ့ဂူဟန်အဖို့ သူ့ဖနီးယိုနီယာဟာဘာအကြောင်းကြောင့်များ သူ့အလုပ်လုပ်ရာ အိမ်တော်ကထွက်လာသလဲဆိုတာကိုမေးဖို့တောင်သတိမရပါဘူးတဲ့ ။ နောက်နှစ်ပတ်ဆိုတာကြီးကိုသာ မြန်မြန်ရောက်စေချင်တာကိုပဲသိတော့တာကိုး ။

အဲ...ကံဆိုးချင်ရင် အစုလိုက်အပြုံလိုက်လာတယ်မဟုတ်လား ။ ကံများကောင်းချင်ရင်လဲ ဒီလိုပဲ ဆက်တိုက်ကောင်းတော့တာ ။ ဒါနဲ့ဂူဟန်တယောက် သူ့သတို့သမီးကိုဖင်တကြွကြွနဲ့စောင့်နေတုန်းဆယ် ရက်လောက်အရမှာ သူ့ကိုမိန်းမကြီးတယောက်ကထပ်လာတွေ့သတဲ့ ။ အဲ...ဘာတဲ့...ဆရာလေးနဲ့အသင့် တော်ဆုံးမိန်းကလေးတယောက်ကိုတွေ့ထားလို့လို့ဆိုပဲ ။ ဒါနဲ့ဂူဟန်လဲပြီးပြီးရောဆိုပြီး သူ့အရင်အပတ်က တင်စေ့စပ်ပြီးကြောင်း ၊ နောက်တပတ်ဆိုတာနဲ့လက်ထပ်တော့မဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောတာပေါ့လေ ။ ဒါပေ မဲ့ဒီမိန်းမကြီးက လွယ်လွယ်နဲ့လက်မလျော့ဘူးတဲ့ ။ မိန်းမကြီးကမုဆိုးမပါ..။ ချွမ်ကတော်လို့ခေါ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ယူပြီးတာနဲ့ဆရာလေးဂူဟန်ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကိုမေးတော့တာပဲ ။

“....ကိုင်း...ဆရာလေးရဲ့သတို့သမီးမယ်ကံကောင်းလေးက...ဘယ်သူ့သမီးများတုံး...ပြောပါဦး.....”

ဒါနဲ့ဂူဟန်ကနာမည်လဲပြောပြလိုက်ရော ချွမ်မုဆိုးမကြီးကချက်ချင်းမျက်နှာပျက်သွားပြီး ထိတ်လန့်တဲ့အ မူအရာတွေ ပေါ်လာသတဲ့ ။ ဆိုတော့ ဂူဟန်လဲမျက်ကနဲဖြစ်သွားပြီး မေးကြည့်တာပေါ့ ။

“...နေစမ်းပါဦး...လီယိုနီယာမှာ...ဘာချို့ယွင်းချက်များရှိလို့တုန်း.....”

“.....အို...မပြောကြပါဖို့နဲ့.....ဆရာလေးလဲစေ့စပ်ပြီးမှပဲဟာ.....ကျုပ်ကပြည်ပန်းညိုချိုချင်ရက်နဲ့ဆားက ဖျက်တာမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူး...”

ဂူဟန်လဲ မပြောဘူးဆိုမှပိုပြီးသိချင်လာတော့တာနဲ့အတင်းအစ်အောက်ရောတဲ့ ။

“...ချွမ်ကတော်က ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းကိုသိလို့လား...”

“.....သိလို့လား ..ဟုတ်လား.....အင်း.....”

ဆိုပြီးခဏတွေနေပြီးမှ ချွမ်မှဆိုးမကြီးကစကားဆက်ပြန်သတဲ့ ။

“...ကျုပ်ဆရာလေးဆီလာရင်းကိစ္စကတော့..မိန်းကလေးတယောက်နဲ့မြန်းပေးဖို့ရာပဲ....ဒီလိုမိန်းကလေး မျိုးကိုထမင်းထုတ်နဲ့လည်ရှာရင်တောင်တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး..ဆရာလေးရဲ့...တကယ်ကိုတော်လေးဝဝင်ဇနီး မျိုးပေါ့..ချောလိုက်တာကလဲပန်းလေးတစ်ပွင့်အလားပဲ.....စိတ်ထားကလဲသိပ်ကိုသိမ်မွေ့ရှာတယ်...အိမ် ထောင်မူလဲနိုင်လိုက်တာမှ..ဇာထိုးပန်းထိုးမလားအကုန်ရတဲ့အပြင်..အချက်အပြုတ်ကလဲသူမတူအောင် ကောင်းသေးတယ်...ဆရာလေးလိုစာပေပညာရှင်အတွက်ကတော့..အသင့်တော်ဆုံးမိန်းကလေးဖြစ်မှာ သေချာတယ်....အဲ...ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင်သေချာရသလဲဆိုတော့...သူကလေးကကျုပ်ရဲ့သမီး လေးကိုး...ဆရာလေးရဲ့.....ကျုပ်ကဝင်စွက်ဖက်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး.....ဒါပေမဲ့ဆရာလေးအတွက် ဆိုရင်တော့ကျုပ်သမီးလိုဥစ္စာမရှိပေမဲ့..အရည်အချင်းရှိတဲ့မျက်နှာမဲ့မိန်းကလေးမျိုးက...ပိုသင့်တော်မယ် ထင်တာပဲ....အောင်သွယ်တွေ့ရဲ့ စကားကိုမယုံပါနဲ့..အလကားပလီပလာတွေ...”

လို့ဆိုတော့ ဂူဟန်လဲနည်းနည်းစိတ်ပေါက်လာလေရော ။

“.....ဒီမှာ ချွမ်ကတော်..ရိုင်းတယ်လို့တော့မအောက်မေ့ပါနဲ့..ဒါပေမဲ့ကျုပ်ကကျုပ်ဇနီးလောင်းနဲ့တွေ့ပြီး သားဗျ..ကိုင်း.....အားတော့နာပေမဲ့ ဖြည်းဖြည်းသာပြန်ပါ.....”

ဆိုပြီး မိန်းမကြီးကိုတံခါးဝနားအထိ လိုက်ပို့လိုက်သတဲ့ ။ ပြီးတော့ ဒီတွေ့ဆုံခြင်းဟာနောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရော ။

ဒီလိုနဲ့နေလာရင်းနှစ်ပတ်လဲစေတာရော ဆရာလေးဂူဟန် စောင့်စားနေရတဲ့ရက်ထူးရက်မြတ်လဲ
ရောက်လာပြီပေါ့။ ဒါနဲ့မိုးသည်းသည်းတညနေခင်းမှာ ဂူဟန်ရဲ့သတို့သမီးလေးလီယိုနီယာဟာဝေါယာဉ်
လေးစီးပြီးရောက်သတဲ့။ ယိုနီယာနဲ့အတူ ကျွန်မကလေးချင်အော်ရယ် ၊ သူ့မွေးစားအမေချန်ကတော်တင်
မက ၊ အောင်သွယ်တော်ကြီးဒေါ်ဝမ်ပိုရယ်ပါ လိုက်ပါလာကြတယ် ။တပျော်တပါးကြီးပေါ့လေ ။ အဲ..ဒါပေ
မဲ့မင်္ဂလာဝေါယာဉ်အထမ်းသမားလေးယောက်ဟာ တခြားမင်္ဂလာဆောင်တွေမှာလို အပိုဆုကြေးတောင်း
တာမျိုး ၊ ခေါက်ဆွဲစားကြပြီးမှပြန်တာမျိုးမရှိပဲသတို့သမီးကိုချပြီးပြီးခြင်းပဲ မိုးသည်းသည်းအမှောင်ညထဲမှာ
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပဲတိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြသတဲ့ ။ ဂူဟန်လဲမုန့်ဖိုးပေးမယ်ဆိုပြီးကြည့်လိုက်ခါ
မှမရှိကြတော့တာကိုသတိထားမိတယ်..ဘယ်နှယ်ကြီးပါလိမ့်လို့တော့ထင်မိသား ။ ဒါပေမဲ့မင်္ဂလာဦးညမှာ
အထမ်းသမားထက် အရေးကြီးတာတွေရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား ။ ဒါနဲ့အထုတ်အပိုးတွေဖြည့်ကြတာ
ပေါ့လေ ။ ကျွန်မလေးချင်အော်ကတော့သိပ်ကိုစေ့စပ်ပြီးအလုပ်လုပ်တာ အကွက်ကျလှပါသတဲ့ ။ ခဏအ
တွင်းမှာပဲ သူ့သခင်မရဲ့အဝတ်အစားတွေ ပစ္စည်းတွေလဲနေရာချအပြီးဖြစ်တဲ့အပြင် အားလုံးအတွက်လက်
ဖက်ရည်ပူပူတောင် ပြေးကျိုလိုက်ပါသေးသတဲ့ ။ အားလုံးစီကာစဉ်ကာနေရာချအပြီးမှာ သူ့သခင်မရဲ့တူရိ
ယာတစ်စုံလုံးကိုအသာအယာယူထုတ်လာပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဆောင်ကစားပွဲမှာနေရာလာချတယ်။ ချင်အော်
ကလေးက ကြောင်ပေါက်ကလေးလိုပဲအလုပ်လုပ်ရာမှာ တပျော်တပါးနဲ့စိတ်ဝင်တစားရှိတဲ့အပြင် ဘာမှ
ကိုပြောစရာမလိုဘူး ။ ဒီလိုနဲ့မိန်းမအုပ်ကြီးက သူ့ဟာနဲ့သူ့အကုန်နေရာကျအောင်လုပ်နေတော့ အိမ်ရှင်
ဂူဟန်အဖို့ဘာမှဝင်ပြောဝင်လုပ်စရာမလိုပဲ အေးအေးဒူးနုနုပြီးနေရုံပါပဲတဲ့ ။

မင်္ဂလာညစာကိုတော့ ခပ်ရိုးရိုးပဲ ဟင်းပွဲနည်းနည်းနဲ့ဝိုင်အရက်နဲ့စားကြတယ် ။ ဂူဟန်ရဲ့ယောက္ခမ
ချန်ကတော်ရဲ့ဆံပင်တွေကတော့ ပထမတွေ့စနေ့ကလိုပဲရွဲရွဲနစ်နေပြန်ပါသတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့လဲ အဲဒီညနေက
သူတို့အလာမှာ မိုးသည်းကြီးမည်းကြီးရွာထားတာဆိုတော့ ဂူဟန်လဲဘာရယ်ညာရယ် သင်္ကာမကင်းမဖြစ်
မိဘူးပေါ့လေ ။ ဒါပေမဲ့ ချန်ကတော်နဲ့အတူထိုင်မိကြတော့ သူ့ဆီကဘဲစားမှော်စိမ်းအနံ့ပြင်းပြင်းရတယ်လို့
တော့ထင်မိသတဲ့ ။ အဲဒီညစာစားပွဲမှာတော့စားပွဲထိပ်ကအထူးနေရာမှာ အောင်သွယ်တော်ကြီးဒေါ်ဝမ်ပို
ကိုထိုင်စေကြပါတယ် ။ ဟုတ်တယ်လေ...ပြောမယ်ဆိုဒါသူ့ပွဲပေကိုး ။ အဲ..ဒါနဲ့စားပွဲထိပ်မှာပြုံးပြုံးကြီးထိုင်
နေတဲ့ဒေါ်ဝမ်ပိုကိုဂူဟန်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လည်ပင်းမှာလည်စည်းအနီလေးစည်းထားပြန်ရော ။ အင်

မတန်ပူအိုက်စွတ်စိုပြီးလျှင်ပိတ်နေတဲ့ ဒီလိုနေ့ညနေခင်းကြီးမှာများ လည်စည်းကြီးတကားကားနဲ့ဗျာလို့ တောင် ဝူဟန်တွေ့မိလိုက်သေးတယ်ဆိုပဲ ။ ဒါနဲ့ အဲဒီညမှာမင်္ဂလာမောင်နှံအိပ်ရာဝင်ကြတော့ လီယိုနီယာ ကတိတောင်းတယ် ။

“...ဒီကမ္ဘာမှာကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမမှမချစ်ပါဘူးလို့ကတိပေးပါ...”

ဒီလိုကတိကတော့ မင်္ဂလာဦးညမှာဇနီးချောချောလေးကို ပေးဖို့အလွယ်ဆုံးပဲကိုး ။ ဝူဟန်လဲ ဝမ်းသာအား ရကတိပေးရင်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့မေးကြည့်သတဲ့ ။

“.....ကောင်းပါပြီကွယ်..မင်းကလွဲလို့ဘယ်သူ့မှမောင်မချစ်ပါဘူး...ဒါနဲ့မင်းကအူတိုတတ်လို့လား..အချစ် ရဲ့.....”

“....တိုပြီလားမောင်ရယ်..ကျွန်မကမောင်နဲ့အချစ်ဗိမာန်လေးတည်ဆောက်ဖို့စိတ်ကူးထားတာဒါပဲနော် မောင်...ကျွန်မကွယ်ရာမှာများ.....”

“.....စိတ်ချစမ်းပါ.....အချစ်ရယ်..ဘုရားစူးရစေ့..မောင်ကမင်းမှမင်းပါ...ကဲ..ဆိုကြပါစို့..တကယ်လို့များ.. မောင်ကတခြားမိန်းကလေးတယောက်ကိုချစ်မိသွားတယ်လို့..အိမ်မက်မက်မိရင်တောင်.....အူတိုဦးမှာပဲ လားကွယ့်.....”

“.....တိုမှာပေါ့..မောင်တော့ကြပ်ကြပ်သာ..သတိထားပေတော့.....”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့ဇနီးနဲ့ချင်အော်လေးရောက်လာတာ ဆရာလေးဝူဟန်အတွက်က နတ်ပြည် ပါပဲ ။ အရာရာတိုင်းက အဆင်ပြေချောမွေ့လွန်းလို့ အိမ်မက်မက်နေတာများလားလို့တောင်ထင်ရတယ် ။ အောင်သွယ်တော်တွေ့ရဲ့ ယုံတမ်းစကားတွေကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဝူဟန်ခမျာကျေးဇူးတင်မိတဲ့အထိ

ပါပဲ ။ အခုတော့ဂူဟန်မှာသူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့အိမ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာ နေနေရပါပြီ ။ ယိုနီယာဟာ ဒေါ်ဝမ်ပိုချီး
မြောက်ပြောတဲ့အတိုင်း တပြားသားမှမလျော့တဲ့အပြင် အနုပညာရှင်ဖြစ်နေလေတော့ တခြားမိန်းကလေး
တွေလိုမဟုတ်ပဲ စာရေးစာဖတ်လဲရ ၊ အရက်လဲသောက်တတ်တဲ့အပြင် ဖဲကစားလဲကျွမ်းလှပါသတဲ့ ။ ည
နေများဆိုရင် ပုလွေကိုသာယာစွာမူတ်လေ့ရှိသလို ဂူဟန်အတွက်အချစ်သီချင်းတိုလေးတွေ ၊ ကဗျာတွေ
တောင်လက်တန်းစပ်ဆိုပေးတတ်သေးတယ် ။ အဆင်းရောအချင်းရော ပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးဆိုပါတော့ ။
ယိုနီယာဘယ်လောက်တောင် ဉာဏ်ထက်သလဲဆိုတာ ဥပမာတခုပဲပေးမယ်လေ ။ တကိုက်ဝယ်ရင်ခုနစ်
ဆယ့်သုံးပြားကျတဲ့ပိတ်စကိုဆယ့်တစ်ကိုက်ခွဲဝယ်ရင်ရှစ်ကျပ်နဲ့သုံးဆယ့်ကိုးပြားခွဲကျမယ်ဆိုတာကို တွက်
စရာမလိုပဲချက်ခြင်းလက်တန်းပြောနိုင်ပါသတဲ့ ။ ကဲလေ...အံ့ဩစရာမကောင်းပေဘူးလား ။ ပြီးတော့ယိုနီ
ယာနဲ့သူ့ကျွန်မကလေးချင်အော်ဟာ အသံကိုနှိမ်ပြီးနားနားကပ်လို့တိုးတိုးပြောရတဲ့ နဂါးကိုးကောင်ကစား
နည်းမျိုးကိုလဲတချိန်လုံးကစားကြတတ်ကြသေးသတဲ့ ။ သူတို့နှစ်ယောက်တီးတီးတီးတီးသဖန်းပိုးလုပ်နေ
ကြပြီဆိုရင် ဂူဟန်ကနောက်ပါလေရော ။

“...ဟေ့...မှင်စာလေးနှစ်ကောင်...ဘာတွေတရွတ်ရွတ်လုပ်နေကြပြန်ပြီလဲဟေ့.....”

အဲဒီလိုနောက်တိုင်း ယိုနီယာက စိတ်ရှည်ရှည်ပြင်ပေးတတ်သတဲ့ ။

“...မောင်နော်..လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ ဒါမျိုးတွေမပြောရဘူးလို့ ပြောထားတာကို....”

“.....ဟုတ်ပါပြီဗျာ...ကဲ...ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်...ဘာတွေများလုပ်နေကြတုံး...”

“...အင်း...အဲဒီလိုခေါ်တာကမှဟုတ်သေး...”

ဆိုပြီးဆယ်ကြိမ်မြောက်တိတိ ယိုနီယာကပြင်ပေးရင်းဆိုတယ် ။ ဂူဟန်က မကောင်းဆိုးဝါးတို့ ၊ တစ္ဆေမှင်

စာတို့တွေကို ယိုနီယာရှေ့မှာများပြောမိရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတတ်ပြီး မယဉ်ကျေးဘူးဘာညာနဲ့ ပြောတတ်ပါသတဲ့။ အဲ...ပြီးတော့နောက်တခုက ယိုနီယာနဲ့ကျွန်မချင်အော်တို့ချစ်ခင်ရင်းနှီးလွန်းတာကိုကြည့်ပြီးဂူဟန်တယောက် အစကတော့သိပ်တောင်မသင်္ကာချင်ပါဘူးပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ...သူတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ အချိန်ပြည့်တိုးတိုးပြောဆိုရယ်မောနေကြတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တိုးတိုးလုပ်ကြတိုင်းနောက်ဆုံးတော့လဲ ဂူဟန်အတွက်ချည်းပဲဖြစ်ဖြစ်နေတာတွေရတဲ့အခါ နောက်တော့ဝမ်းတောင်သာပါသေးတယ်။ ဥပမာဆိုရရင်ဟင်းအမယ်ထူးထူးဆန်းဆန်းချက်ကျွေးဖို့တိုင်ပင်နေတာမျိုးတို့ ဒါမှမဟုတ် ဂူဟန်မနက်စာအတွက်သိုးသားနဲ့ကြက်သွန်နီအစာသွပ်တဲ့မုန့်လုံးဖြူလေးတွေလုပ်ကျွေးဖို့စီစဉ်နေကြတာမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့နောက်တခုထူးဆန်းအံ့သြစရာကောင်းတာပြောရရင် ယိုနီယာဟာ ဂူဟန်လုပ်ချင်တာမျိုး စဉ်းစားစီစဉ်နေတာမျိုးကို အံ့သြဖို့ကောင်းလောက်အောင် ကြိုသိနေတတ်တာပါပဲ။ ဂူဟန်ခေါင်းထဲဝင်ကြည့်သလိုကို မှန်အောင်မှန်းနိုင်ပြီး ပြောစရာမလိုပဲကြိုလုပ်ပေးထားတတ်ပါသတဲ့။ ဒီလောက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာနေလာရတဲ့အခါမှာ ဂူဟန်အဖို့သူလူပျိုဘဝတုန်းကဈေးခြင်းတောင်းလက်မှာဆွဲလို့ ဈေးကိုယ်တိုင်ဝယ်ခဲ့ရတဲ့အတိတ်ဟာအခုအချိန်ပြန်တွေးမိရင် ရယ်စရာဖြစ်နေတော့တယ်။ ။

ဒီလိုနဲ့အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပြီးလို့တလလောက်အရ တရက်မှာဂူဟန်မြို့ကနေပြန်လာခဲ့တော့သူ့ဇနီးသည်ယိုနီယာက မငိုစဖူးငိုနေတာတွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ပျာပျာသလဲချော့ရင်းမေးစမ်းတာပေါ့လေ။ သူ့ဘာများလုပ်မိသလဲ ဆိုတော့ ယိုနီယာကဆိုသတဲ့။ ။

“...မောင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး...”

“.....ဒါဆိုဘယ်သူက မောင့်ဇနီးကိုငိုအောင်လုပ်တာလဲကွယ်...”

လီမိန်းကလေးကရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ချင်အော်ကိုမေးပြန်တော့ ဟိုတယောက်ကလဲသိပုံရပေမဲ့ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့နောက်နှစ်ရက်လွန်တော့ ဂူဟန်လဲညစာစားဖို့အပြင်ကပြန်လာသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့မကြိုစဖူးသူ့ဇနီးလေးကအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး အာခေါင်ခြစ်ပြီးအော်ဟစ်နေပြန်တာကိုတွေ့

ရပြန်ပါရော ။

“...ထွက်သွား...ငါ့အိမ်ထဲကအခုထွက်သွား...”

အဲဒါနဲ့ဂူဟန်လဲအိမ်ထဲကိုအမြန်ဆုံးဝင်သွားတော့ လီမိန်းကလေးမှာမျက်ရည်တွေနဲ့ ဒေါသတကြီးလှိုက်ဖို နေတဲ့အပြင် ဆံပင်တွေကလဲမျက်နှာပေါ်ကိုကပိုကရိုပြေကျနေပြီး နဖူးမှာလဲခြစ်ရာထင်နေသေးတယ် ။ နံ ဘေးမှာချင်အော်ကလဲ တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့နဲ့ ဒေါသတကြီးယောက်ယက်ခတ်လို့ ။ ဂူဟန်လဲအမြန်ပြေးဝင်ပြီး မေးရတာပေါ့ ။

“...ဘာဖြစ်တာလဲ..ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..ဟင်..အချစ်ရဲ့နဖူးပေါ်မှာလဲအစင်းနဲ့..ဘယ်သူလုပ်တာလဲ...”

“...ဟိုတယောက်က..ဟိုတယောက်က..ကျွန်မကိုလာလာရန်စနေလို့.....”

ဆိုပြီးယိုနီယာကမပြောချင်ပြောချင်ပုံစံနဲ့ပြောသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ဘေးဘီကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ပြန်တော့လဲ ခွေးတ ကောင်ကြောင်တကြီးမှမတွေ့ပြန်ဘူး ။ အဲ..အိမ်နံဘေးမှာနောက်ဖေးလမ်းကြားကိုထွက်တဲ့ မလွယ်ပေါက် လေးတော့ရှိပေမဲ့ ထွက်သွားတဲ့ခြေသံလဲမကြားမိတော့ ဂူဟန်လဲမရဲတရဲမေးကြည့်တာပေါ့လေ ။

“...မဟုတ်မှလွဲရော..မင်းမကောင်းသူမကောင်းသားတို့ဘာတို့များ...မြင်နေသလားကွယ်...”

“...မကောင်းသူမကောင်းသားကိုမြင်တာဟုတ်လား....ဟား ဟား ဟား ဟား.....”

ဆိုပြီး ယိုနီယာက ခွက်ထိုးခွက်လန်ထရယ်တော့ ချင်အော်ကလဲတဟင်းဟင်းနဲ့ဖြစ်နေသတဲ့ ။ ဂူဟန်က တော့ဘာမှရယ်စရာမကောင်းပဲနဲ့လို့တောင်ထင်မိတယ် ။ အဲဒါနဲ့ညအိပ်ရာဝင်ကြတော့ ဂူဟန်ကအတင်း မေးတော့တာပေါ့။

“...မိန်းမတယောက်က...ကျွန်မကိုတချိန်လုံးမနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတာ....မောင်ရဲ့...”

“...ဘယ်သူကလဲပြောပါဦး.....ပြောပါ..အချစ်ရယ်...မောင်ကိုပြောပြမှကူလို့ရမှာပေါ့...”

ဆိုပြီးအထပ်ထပ် အခါခါမေးတဲ့အခါမှ နောက်ဆုံးကျမှထွက်လာတော့တယ် ။

“..ကျွန်မရဲ့ အသိဟောင်းတယောက်ပါ...”

“.....ဘယ်တယောက်တုံး...”

“...မောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး.....ချွမ်မိန်းကလေးပါ...”

“...ဟိုမှဆိုးမကြီး ချွမ်ကတော်ရဲ့ သမီးကိုပြောနေတာလား...”

“...မောင်ကသိလို့လား...”

ဝုန်းကနဲထထိုင်ပြီးတော့ယိုနီယာကပြူးတူးပြဲတဲမေးတော့တာပဲ ။ ဝုဟန်လဲချွမ်မုဆိုးမကြီးကသူတို့စေ့စပ်ပြီးတပတ်အကြာမှာ အိမ်ကိုလာပြီးသူ့သမီးနဲ့လာမြန်းတဲ့အကြောင်းရယ် ၊ ယိုနီယာနဲ့စေ့စပ်တာကိုလဲလာဖျက်တဲ့သဘောမျိုးလုပ်တဲ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြလိုက်တာပေါ့ ။ အဲဒီမှာတင် မနာလိုစိတ်တွေပြင်းပြပြီး အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်နေတဲ့မိန်းမဟာကျားမထက်တောင်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ရှေးဆိုရိုးစကားဘယ်လောက်မှန်သလဲဆိုတာ ခုမှပဲဝုဟန်လဲတွေ့မိသတဲ့ ။ အလိုလေးလေး...အင်မတန်နုနယ်သိမ်မွေ့လှတဲ့ယိုနီယာရဲ့ပါးစပ်ကနေ ဒီလောက်ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ဆဲရေးတိုင်းထွာစကားတွေထွက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှတောင်ထင်မိမှာမဟုတ်ဘူးကိုး ။ ဒါနဲ့ဝုဟန်လဲ ဟန့်ရတာပေါ့လေ ။

“...ကဲ...ကဲပါ အချစ်ရယ်..တို့လဲလက်ထပ်ပြီးသွားပြီဟာ..ဘယ်သူကဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲကွယ်..ဒီမိန်းမ
ကရောဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ...နောက်တခါလာရင်မောင့်ကိုပြောစမ်း..မင်းရှေ့မှာကိုဒီမိန်းမကိုရိုက်ထုတ်ပစ်
လိုက်မယ်...”

“...မောင်က..အဲဒီဗိုင်းတာမထက်..ကျွန်မကိုတော့ပိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်.....”

“...အချစ်ရေ..မင်းကတော့မဟုတ်တမ်းတရားတွေ..ပြောရော့မယ်..ဒီချစ်မိန်းကလေးဆိုတာကို..မောင်က
မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး..သူ့အမေကိုတောင်တခါပဲတွေ့ဖူးတဲ့ဟာကို...”

ပြောမဲ့သာပြောရတာ..ဂူဟန်လဲနည်းနည်းတောင်စိတ်ပျက်သွားတယ် ။ သူ့မိန်းမကသူမသိအောင်တခု
ခုတော့လျှို့ဝှက်ထားတဲ့အပြင် သူ့ကိုလဲဖွင့်မပြောချင်ဘူးဆိုတာကို ရိပ်မိသွားတာကိုး ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ
ချစ်မိန်းကလေးကလဲ ထပ်ပေါ်မလာတော့တာနဲ့ သူတို့လဲပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အရင်လိုပဲပြန်နေကြတယ် ။
ဒီဇနီနဲ့နေရတာ ဂူဟန်အတွက်တော့ ဟန်ချောင်မြို့ ဟာတာဝတီသာနတ်ပြည်အလားမဟုတ်လား ။

ဒီလိုနဲ့နေလာရင်းနဂါးလှေပွဲတော်ရောက်လာတယ် ။ ဆိုတော့ထုံးစံအတိုင်း ဂူဟန်လဲကျောင်းပိတ်ပြီးမြို့
ထဲတို့ ။ အနီးအနားကတောင်ပေါ်တို့ကိုသွားလည်ကြဖို့ သူ့ဇနီးကိုပြောကြည့်သတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့လီယိုနီယာက
ထုံးစံအတိုင်းပဲငြင်းပြီးဂူဟန်ကိုကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာသွားလည်ချေပါလို့ပဲပြောတယ် ။ ဒါကလဲအဆန်းမ
ဟုတ်ပါဘူးတဲ့လေ ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူ့ဇနီးလေးကအိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင်
ထွက်လေ့မရှိဘူးမဟုတ်လား ။ ဆိုတော့ဂူဟန်လည်ပတ်နေတုန်း သူ့အမေနဲ့လဲတွေ့ရအောင်ကြီးကြာဖြူ
ကန်ကအိမ်ကိုပို့ခိုင်းခဲ့သတဲ့..အဲဒီမှာပဲတရက်နေခဲ့မယ်ပေါ့လေ ။ ဒါနဲ့ဂူဟန်လဲဝမ်းဆမ်လင်းဖက်ကိုကိုယ်
ဖာသာကိုယ်ပဲလျှောက်လာရင်း လမ်းမှာချင်စေပုထိုးတော်ကြီးကိုဝင်ဖူးတယ် ။ ပြီးလို့ပြန်ထွက်လာတော့
အနားကအရက်ဆိုင်ထဲက အကူကောင်လေးတယောက်ကလာပြီး ဆရာလေးကိုဆိုင်ထဲကလူကြီးမင်းတ
ယောက်ကတွေ့ချင်လို့ဆိုပြီးလာခေါ်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ဆိုင်ထဲကိုဝင်လိုက်သွားတော့ နန်းတွင်းစာမေးပွဲသွားဖြေ
တုန်းကဆိုခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း လိုချီစန်ဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရသတဲ့ ။ ဂူဟန်လဲလှမ်းဝင်လာရော လိုချီစန်

ကဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်တော့တာပဲ ။

“...ဟေ့လူ...ခင်ဗျားဗျာ..မတွေ့ရတာကြာပေါ့....ကျုပ်ဒီဆိုင်မှာထိုင်နေရင်းနဲ့..ခင်ဗျားဘုရားပေါ်တက်သွား
တာလှမ်းတွေ့လိုက်လို့ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာ...စကားမပြောရတာလဲကြာပြီမဟုတ်လားဗျ...ဒါနဲ့ဒီနေ့အတွက်
ခင်ဗျားဘာအစီအစဉ်ဆွဲထားတုန်း...”

ဆိုပြီး လိုချီစန်ကဝမ်းသာအားရနဲ့နှုတ်ဆက်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ဂူဟန်လဲမာကြောင်းသာကြောင်းမေးရင်း ဒီနေ့သူ
နဂါးပွဲတော်အတွက်ရက်အားယူထားကြောင်း ၊ လည်မဲ့အစီအစဉ်ရယ်လို့လဲ မယ်မယ်ရရမရှိသေးကြောင်း
ပြောပြတာပေါ့လေ ။ အဲ..သူမကြာသေးခင်ကမှ လက်ထပ်လိုက်ကြောင်းလဲကြားတာပေါ့ ။ ဒါနဲ့လိုချီစန်လဲ
လက်ထပ်တာတောင် သူ့လိုမိတ်ဆွေအရင်းအချာကိုမပြောရကောင်းလားဆိုပြီး ဒီတနေ့တော့ဂူဟန်ကိုတ
နေကုန်ဆွဲထားမယ်လို့ကြံသတဲ့ ။ သူ့မိန်းမလေးအနားပဲကပ်နေချင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်ပူပူနွေးနွေးတော့သိ
ကြရောပေါ့ကွာဆိုပြီး အပျော်ကလဲစားခြေမဲ့အကြံနဲ့ဂူဟန်ကိုသူနဲ့လိုက်လည်ဖို့ဖိတ်ရော ။

“...ကိုယ့်လူ..အစီအစဉ်ရယ်လို့မရှိရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားဗျ...ကျုပ်ဟိုဝမ်ဆမ်လင်းနားကသချိုင်းသွားပြီး
ဆွေမျိုးတယောက်ရဲ့ဂူကိုသွားကန်တော့မလို့အဲဒီဘက်ကသိပ်သာယာတာဗျ...ခတ္တာတွေ..မက်မုံပွင့်
တွေကလဲတတောလုံးမြိုင်လို့ရယ်..ပြီးတော့အဲဒီနားကနေဘေးကိုနည်းနည်းဖဲ့ထွက်သွားလိုက်ရင်..ခင်ဗျား
တသက်မှာအကောင်းဆုံးလို့ဆိုရမဲ့ဝိုင်အရက်ဆိုင်တဆိုင်ရှိသဗျ.....သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းမှာ...”

ဂူဟန်လဲ ပွဲတော်နေ့မှာအတူလည်ဖို့အဖော်ရမှတော့ ဘယ်ငြင်းနေပါ့မလဲ ။ ဝမ်းသာအားရလိုက်သွားပါ
လေရော ။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သားအရက်ဆိုင်ကထွက်ပြီး စုတျန်ပိုဆိပ်ကမ်းရှိတဲ့နေရာကနေကန်ကိုပတ်ပြီး
ပွဲတော်လာကြတဲ့ လူတွေကြားထဲကဖြတ်လို့ မိုးမခပင်တွေစီရီအုပ်မိုးနေတဲ့ လမ်းကလေးကနေလျှောက်
လာကြသတဲ့ ။ နန်ရှင်လမ်းမပေါ် ရောက်တော့ လှေတစင်းငှားပြီးမော်ချီပိုဆိပ်ကိုသွားကြတယ် ။ လိုချီစန်ရဲ့
ဆွေမျိုးသချိုင်းဂူကတော်တော်မတ်တဲ့ တျောင်ရှိလင်းကျောက်တောင်ပူစာပေါ်မှာလို့ဆိုတာကိုး ။ အဲဒါနဲ့

တောင်ထိပ်ကိုရောက်အောင်တနာရီကျော်ကျော်တက်လို့နောက်တဘက်ကိုတမိုင်ခွဲလောက်ပြန်ဆင်းပြီး တဲ့အခါမှူနားကိုရောက်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့အဲဒီနေ့ကရာသီဥတုကလဲ အလွန်သာယာတဲ့အပြင်တောင်စောင်း တခုလုံးပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့မက်မုံပွင့်တွေ ၊ ပုလဲရောင်သစ်တော်ပန်းတွေအပြင် ၊ မြေပေါ်မှာလဲအနီရောင် နဲ့ခရမ်းရောင်ခတ္တာပန်းတွေလှလှပပဖုံးနေလို့ နတ်ပြည်ရောက်နေသလားတောင် မှတ်ရတော့ဘယ်လိုည နေစောင်းသွားမှန်းတောင်သတိမထားမိကြဘူး။ ဒါနဲ့လိုချီစန်ကူဟန်ကိုသူပြောပြခဲ့တဲ့ ဝိုင်အရက်ဆိုင်ဆီ ကိုခေါ်သွားရော။

အဲဒီဆိုင်ကလေးကိုရောက်ဖို့တောင်ကြားလေးတခုထဲဝင်သွားရတယ်။ တောင်ကြားထဲမှာတော့ကွေ့ ကွေ့ကောက်ကောက်နဲ့ အသံသာသာပေးလို့ စီးနေတဲ့စမ်းချောင်းလေးရယ် ၊ နေပြောက်လေးတွေကွက် တိကွက်ကျားဖောက်ရက်ထားတဲ့ သစ်ရိပ်စိမ်းစိမ်းစိုစိုလမ်းကလေး နဲ့ အင်မတန်မှအိမ်မက်ဆန်ဆန်သာ ယာလှပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီချောင်းကွေ့ကလေးပေါ်က ချစ်စရာသစ်သားတံတားခုံးကလေးကိုလဲဖြတ်ပြီးရော တဖက်ကမ်းမှာအလွန်ကြီးတဲ့ ညောင်ပင်အိုကြီးကိုလှမ်းတွေ့ကြရတယ်။ ဘယ်လောက်တောင်ကြီးသလဲ ဆိုဖြာထွက်နေတဲ့အကိုင်ကြီးတွေကိုက ဆယ်ပေဆယ်ငါးပေဆိုတာအနည်းဆုံးရှိတဲ့အပြင် ၊ အကိုင်တွေ တိုင်းမှာညောင်မှတ်ဆိတ်ဖွာဖွာကြီးတွေက မြေကြီးနဲ့ထိလုမတတ်ဖြာထွက်နေပါသတဲ့။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ညောင်ပင်ကိုဒီဘက်နယ်တွေမှာ တွေ့လေ့တွေ့ထမရှိလို့ဂူဟန်လဲ တအံ့တကြန့်မော့ကြည့်မိတယ်။ အဲ.. ညောင်ပင်အိုကြီးကနေတခေါ် လောက်အကွာမှာတော့ ဝိုင်အရက်ဆိုင်များရဲ့အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ လေး ထောင့်ကျကျအဝတ်စကလေးကို ဝါးမြင့်မြင့်တလုံးနဲ့အလံလွှင့်သလိုလွှင့်ထားတဲ့ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံး ကိုတွေ့ရပါသတဲ့။ အဲဒီတဲလေးဘက်ကိုသွားရင်းလိုချီစန်ကဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆိုတယ်။

“.....ရောက်ပြီဗျို့.....ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်မှဆိုးမကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ခင်သဗျ...ဟိုတခါလာတုန်းကဆို..သူ့သမီးလေးနဲ့ စကားပြောရတာလဲကောင်းမှကောင်းဗျို့.....ကောင်မလေးကတော့အတော်ချောတယ်.....သဘောမနော ကောင်းလေးရယ်...”

ဂူဟန်လဲဆိုင်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ချက်ခြင်းကိုခေါင်းကြီးသွားတော့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို

တော့ဆိုင်ရှေ့မှာ တခါကသူ့ကိုသူ့သမီးနဲ့လာမြန်းဖူးတဲ့ ချွမ်မုဆိုးမကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတာကိုး ။ သူတို့လာ မှာကိုကြိုသိနေတဲ့အတိုင်းချွမ်မုဆိုးမကြီးကဆိုင်ရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးကြီးစောင့်ကြိုနေပြီးအနားရောက်တာနဲ့ရွှန်း ရွှန်းဝေအောင် ခရီးဦးကြိုပြုတော့တာပဲ ။

“.....အမလေး...ဘယ်သူများလဲလို့..ဆရာလေးပါလား.....ဘယ်ကနေဘယ်လိုများမျက်စေ့လည်လမ်းမှား လမ်းမှားလာသလဲ...ကြွပါ..ကြွပါ..ဆရာလေးရယ်...အခုလိုလာရောက်ချီးမြှင့်တာကိုပဲဝမ်းသာလှပါပြီ...”

ဆိုပြီးတော့ပြာပြာသလဲအထဲကိုခေါ်သွားပြီးခုံတွေရွှေ့ ၊ ဖုံတွေနေရာတကျဖြစ်အောင်စီပြီးတော့ဧည့်ဝတ် ပြုသတဲ့ ။

“...ကဲ...ကဲ...ထိုင်ကြပါဦး..ဆရာလေးဂူဟန်နဲ့ လိုလူကြီးမင်းကမိတ်ဆွေတွေကိုး...”

ဆိုပြီးအထဲကိုလှမ်းအော်ပါလေရော ။

“...လီဟွားရေ...ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်ဟေ့.....ညည်းအစ်ကိုတွေနဲ့တွေ့ရအောင်ထွက်လာခဲ့ဦး သမီးရေ...”

လီဟွားဆိုတာသစ်တော်ပန်းလို့ အမွှိပါယ်ရတော့ သိပ်လှတဲ့နာမည်ကလေးလို့ ဂူဟန်တွေ့နေတုန်းထွက် လာတဲ့ မိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်ရတော့ မိန်းမောမိမတတ် ဖြစ်သွားရပါသတဲ့ ။ အသက်ဆယ်ရှစ်ဆယ်ကိုး လောက်ပဲရှိသေးတဲ့ ချွမ်လီဟွားဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာသွယ်လျလျအရပ်မြင့်မြင့်နဲ့မို့ ဝါးပင်ပျိုလို့ပဲကျက်သ ရေရှိလှတာကိုး ။ အဝတ်အစားကလဲ ရိုးရိုးခရမ်းရောင်ပြောင်အထည်မှာ အနက်ရောင်အနားပတ်ကြီးကြီး ကြီးကြီးပါတဲ့ဝတ်ရုံကိုပဲ ဝတ်ထားပေမဲ့လဲအလှကိုအယဉ်ဆင့်လို့နေပြန်တယ် ။ ဂူဟန်တယောက်ငေးမော နေမိတုန်းလီဟွားကသူတို့နားလာပြီးမျက်တောင်မည်းမည်းရှည်ရှည်ကြီးတွေကိုတဖျတ်ဖျတ်ခတ်လို့ပြုံးပြုံး လေးနဲ့ဧည့်ခံပါသတဲ့ ။ တောရဲ့သမီးပျိုဆိုတော့လဲ မြို့သူများတွေလိုဟန်တွေပန်တွေလုပ်မနေဘဲ ရိုးရိုးပဲ

ပြုမူပြောဆိုနေတာကိုကတမျိုးတဘာသာချစ်စရာကောင်းလှတယ် ။ ဂူဟန်အငေးကြီးငေးနေတုန်းချမ်းမု
မကြီးက သူ့သမီးကိုလောဆော်ရော ။

“..ကဲ..သမီးရေ..ညည်းအကိုတွေအတွက်..အကောင်းဆုံးပိုင်အရက်ကို..သွားနှွေးစမ်းဟဲ့...”

ဒါနဲ့ချမ်းလီဟွားလဲ ဆိုင်ထောင်ကပိုင်အရက်အိုးတွေနားကိုသွားပြီး မြေအိုးကြီးထဲကပိုင်အရက်တွေသွား
ငဲ့နေတုန်း ချမ်းမုဆိုးမကြီးက ဂူဟန်အနားကပ်ပြီးတော့ ဒီလိုဆိုရော ။

“....ကဲ..ဆရာလေး..ကျုပ်မပြောပေဘူးလား...ကျုပ်သမီးလေးက..သိပ်လှတဲ့အပြင်သိပ်လိမ္မာတာ..ဆရာ
လေးမျက်မြင်ပဲတော့...ကျုပ်ဖြင့်..သမီးလေးသာမရှိရင်ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး...မအေ
ကိုအင်မတန်စိတ်ချမ်းသာစေတဲ့ကလေးကိုး.....အင်းဆရာလေးနဲ့သာ..ဖူးစာဆုံခဲ့ရင်လဲအဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့
ဖန်းမျိုးဖြစ်လာမှာ..အခုတော့...”

ပြောရင်းဆိုရင်းကလေးမလေးပြန်ရောက်လာတော့ စကားတဝက်တပျက်နဲ့ရပ်သွားကြသတဲ့ ။ ပါးလေး
တွေတွတ်တွတ်နီနေတဲ့ချမ်းလီဟွားဟာအရက်အိုးကိုမလာပြီး အနားကမီးဖိုပေါ်အသာတင်လိုက်ရင်းဂူဟန်
ကိုတောက်တောက်ပပလှမ်းပြီးပြလိုက်သေးတယ် ။ မသိမသာနဲ့လှစ်ကနဲပြုံးတာမျိုးမဟုတ်ပဲ ထင်ထင်
ရှားရှားကြီးကိုနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လှမ်းပြီးပြခံရတော့ ဂူဟန်လဲအံအားသင့်နေတုန်းကောင်မလေးကတော့သူ
အလုပ်သူဆက်လုပ်နေရော ။ ကိုယ်ကိုရှေ့ထိုးနေကင်ငင်နဲ့မီးဖိုကိုယပ်ခတ်လိုက် ၊ ပုခုံးပေါ်ကိုဝဲကျလာတဲ့
ဆံနွယ်ခွေခွေလေးတွေကိုသပ်တင်လိုက်လုပ်နေတဲ့ လီဟွားရဲ့ ညှင်သာတဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကိုအနောက်က
နေဂူဟန်တယောက် မျက်ခြေမပြတ်လှမ်းကြည့်ရင်း ကျက်သရေရှိလှချည်လို့ထင်မိတယ် ။ မီးဖိုလဲအရှိန်ရ
လာရော ကြေးခွက်ကလေးတွေထုတ်ပြီး သုတ်သင်နေတဲ့လီဟွားကို သူ့အမေကြီးကလှမ်းပြောသတဲ့ ။

“..လေးခွက်ထုတ်ပြီး..စားပွဲပေါ်အသင့်ပြင်ထားကွဲ့...”

သဘောကတော့ သူတို့ပါဝင်သောကြမယ်ပေါ့လေ ။ အဲလိုပြောလိုက်တော့ လီဟွားကခွက်နှစ်ခွက် ကိုထပ်ထုတ်လာပြီး စားပွဲပေါ်တင်ရင်းနဲ့ သူတို့စကားပြောနေတဲ့နား ခဏလာရပ်နေပြီးနားထောင်လိုက် ၊ မီးဖိုနားကိုသွားလိုက်လုပ်နေရာကဝိုင်အရက်ကိုကြေးအိုးထဲငွေထည့်ရင်းနဲ့ လှမ်းပြောရော ။

“...မေမေရေ..အသင့်ပဲ...အစ်ကိုတွေခွက်ထဲ သမီးငွေပေးလိုက်တော့မယ်...”

“...အေး..အေး...ထိုင်နှင့်..သမီးရေ...တို့အခုပဲလာခဲ့တော့မယ်...”

ဒါနဲ့နဖူးပေါ်ဝဲနေတဲ့ဆံခွေမည်းလေးတွေကိုလက်မောင်းဖွေးဖွေးလေးနဲ့သိမ်းဖယ်လိုက်ပြီး ခါးစည်းအဝတ် လေးပေါ်ကပြာတွေကိုတဖတ်ဖတ်ခါချရင်းနဲ့ လီဟွားလေးကလဲ သူတို့ဝိုင်းထဲကိုလာထိုင်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့လေး ယောက်သား စပြီးသောက်ကြရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ကြတာပေါ့လေ ။ ချွမ်မုဆိုးမကြီးကတော့ ချက်ချင်းလိုလို ဝူဟန်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုစပ်စုတယ် ။ ဝူဟန်လဲ သူဟာဘယ်လောက်ထိစိတ်ချမ်းသာကြောင်း အားပါး တရပြောမယ်လုပ်ပြီးမှ ဟိုတခါအိမ်မှာဆူဆူညံညံဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုသတိရသွားပြီး မနည်းပဲချွန်းအုပ်လိုက်ရ သတဲ့ ။ ဟုတ်တယ်လေ..ချွမ်လီဟွားလို အလွန်ချိုသာလှပနူးညံ့တဲ့မိန်းကလေးက သူ့ဖနီးလီယိုနီယာကို အနာတရဖြစ်အောင်လာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာယုံရခက်ကြီးပေမဲ့ ဒီမိန်းမလှနှစ်ယောက်ကြားမှာတခုခုတော့ မှားနေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်လို့ပါပဲ ။ ဒါနဲ့ ချွမ်မုဆိုးမကြီးက ထပ်ပြောပြန်တယ် ။

“..ကဲ..အခုကျုပ်သမီးကို ဆရာလေးကိုယ်တိုင်တွေ့ရတော့..မနမြောပေဘူးလားတော်...”

“...အင်း...အဒေါ်သမီးကလဲ...အဆင်းရော..အချင်းရော..ပြောတာထက်တောင်ပိုနေပါသေးသဗျာ..အဒေါ် ဝုဏ်ယူမယ်ဆိုရင်လဲ...ယူလောက်ပါပေတယ်.....”

ဝူဟန်တယောက်လဲ အရက်ကလေးကဝင်လာတော့အာကလဲရွှင်လာတဲ့အပြင် သစ်တော်ပန်းကလေး ကိုကလေးကိုလဲချီးမွမ်းချင်တာနဲ့ ချွမ်မုဆိုးမကြီးကို အားပါးတရထောက်ခံလိုက်တော့ မိန်းကလေးခမြာမှာ

မျက်နှာကလေးရဲသွားအောင်ကို ရှက်သွေးဖြာရှာပါသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ဝူဟန်နဲ့ လိုချီစန်လဲအရက်တအိုးကုန်တာ နဲ့ပြန်ကြမယ်လုပ်တာကို ချမ်းမုဆိုးမကြီးကအတင်းတားပါလေရော ။

“...မဟုတ်တာ..ဆရာလေးတို့ကလဲ..အစောကြီးရှိသေးတဲ့ဟာကို..ဘာလိုပြန်ရမှာတုန်း...ညစာလေးတော့ စားသွားမှပေါ့...လီဟွားချက်တဲ့ရွှေငါးကြင်းပေါင်းကဘယ်လောက်တောင်ကောင်းသလဲဆိုတာ..ကိုယ်တိုင် စားကြည့်မှသိမယ်တော့်....အဟုတ်ပြောတာ..ဆွေမျိုးကိုမေ့သွားစေရမယ်...”

ဆိုပြီးသားရည်ယိုလောက်အောင်အတင်းဆွဲဆောင်တယ် ။ ဝူဟန်ကတော့ သူ့ဖုန်းလေးကိုနောက်ဆံတင်း တော့ပြန်ချင်လှပြီပေါ့လေ ။ ဒါနဲ့ချမ်းမုဆိုးမကြီးကအကြောင်းပြပြန်တယ် ။

“...အခုပြန်လဲမို့တော့မှာမှမဟုတ်တာ..ဆရာလေးကလဲ..ချန်တန်တံခါးကခဏနေဆိုရင်ပိတ်တော့မဲ့ဟာ ကို...ဒီကနေလေးငါးမိုင်ဆိုတာအသာလေးလျှောက်ရတာ..ဘယ်လိုမှမိမှာမဟုတ်ဘူး...”

ဝူဟန်လဲဒီမိန်းမကြီးပြောတာနည်းလမ်းကျမှန်းတော့သိပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းလေးတော့မျှော်နေရာမှာပဲ ဆိုပြီး စိတ်တော့မအေးလှပေဘူး ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မွေးစားအမေကြီးအိမ်မှာဆိုတော့လဲ သူတယောက်ထဲတော့ ဖြစ်နေမှာမှမဟုတ်တာလေဆိုပြီး နောက်ဆုံးတော့စိတ်တုံးတုံးချပြီးဒီမှာပဲညအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ညစာစားကြတော့ ချမ်းမုဆိုးမကြီးပြောတာအမှန်ပဲတဲ့ ။ ချောင်းထဲကလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရတဲ့ရွှေငါး ကြင်းဟင်းဟာ ဘာနဲ့မှမတူအောင်ကိုအရသာထူးလှပါတယ် ။ ချိုပြီးအရည်ရွှန်းနူးညံ့လှတဲ့ ငါးကိုတဖွဲစား လိုက် ၊ ဝိုင်အရက်နွေးနွေးတကျိုက်ကျိုက်ချလိုက်နဲ့ဝူဟန်မှာမြိန်ယှက်လွန်းလို့ နတ်ပြည်ရောက်နေသလား တောင်ထင်မိတော့တယ် ။

“...ညီမရယ်..ဒီငါးဟင်းထဲကို ဘာတွေများထည့်ချက်ထားသလဲကွယ်...”

လို့ ဝူဟန်ကမေးတော့ လီဟွားကရိုးရိုးပဲပြန်ဖြေပါသတဲ့ ။

“...ဘာမှထွေထွေထူးထူး မထည့်ထားပါဘူးရှင်..ချက်ရိုးချက်စဉ်ပါပဲ...”

“..တခုခုတော့ထူးကိုထူးရမယ်..ကိုယ့်တသက်တာမှာဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ငါးကြင်းတခါမှမစားခဲ့ဖူးပါဘူးဗျာ...ဘုရားစူးရစေ့...”

ဂူဟန်ကဒီလိုပြောလိုက်တော့ ချွမ်မုဆိုးမကြီးက တစခန်းထလာပြန်သတဲ့ ။

“..ကိုင်း..ဘယ်နှယ်ရှိစ..ဆရာလေး..ကျုပ်သမီးအကြောင်း..ကျုပ်ပြောခဲ့တာတွေမမှန်ပေဘူးလား..ဒါပေမဲ့ ဆရာလေးက..အောင်သွယ်တော်တွေရဲ့စကားမှ..အဟုတ်ထင်တာကိုးတော့်...”

ဒီလို ခဏခဏစောင်းချိတ်ပြောခံနေရတော့ ဂူဟန်လဲ စိတ်ထွက်လာပြီး မေးသတဲ့ ။

“...ချွမ်ကတော်ကဒါပဲပြောနေတာ...ကျုပ်မိန်းမမှာရော..ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိလို့လဲဗျ...”

အဲဒီလိုလဲမေးလိုက်ရော လီဟွားကပါးစပ်တပြင်ပြင်နဲ့ပြောမလိုလုပ်တုန်း သူ့အမေကြီးကမျက်ရိပ်ပြုပြီးဝင်ပြောပါတယ် ။

“...ဆရာလေးရဲ့ ဇနီးကိုကျုပ်တို့ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့တော်...သူဟာပါရမီရှိပြီးလှပပေမဲ့...အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို..မနာလိုဝန်တိုတတ်တာ..နို့မဟုတ်ရင်..သူ့လိုအင်မတန်တော်တဲ့ ဂီတပညာရှင်ကိုဘာလို့များသူ့အိမ်တော်ကနှင်ထုတ်မလဲ...ဆရာလေးစဉ်းစားကြည့်ရင်ကိုသိနိုင်ပါတယ်..”

“...နှင်ထုတ်ခံရတယ်ဟုတ်လား...မဟုတ်တာဗျာ...သူကဘာအပြစ်ကြီးများလုပ်မိလို့လဲ...မနာလိုတတ်ရုံနဲ့ တော့နှင်ထုတ်ကြမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ.....ဟုတ်မှလဲလုပ်ကြပါ...”

“.....ကြော်.....ဟုတ်သမှဟုတ်ဟုတ်တောင်မြည်သေးတယ်..ဆရာလေးကလဲ...ဆရာလေးဇနီးကဘယ်
လောက်တောင်မနာလိုဝန်တိုတတ်သလဲဆို...သူ့ထက်လှရင်ဖြစ်ဖြစ်..ပုလွေမှုတ်ရာမှာသူ့ထက်သာရင်ဖြစ်
ဖြစ်..နည်းနည်းမှသည်းခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး...သူ့ဟိုအိမ်တော်ကထွက်လာရတာကလဲ..သူ့ထက်ပိုလှပြီးပို
တော်တဲ့ပုလွေမယ်အသစ်ကလေးကို..ဝရံတာပေါ်ကနေတွန်းချပြီးသတ်ပစ်လိုက်လို့ဥစ္စာ....ချင်အိမ်တော်
ကအာဏာရှိလွန်းလို့သာ..ရှင်မိန်းမလူသတ်မှုနဲ့ခေါင်းအဖြတ်မခံရတာပေါ့...အင်းလေ..ဆရာလေးနဲ့လက်
လက်ထပ်ပြီးသားဆိုတော့..ကျုပ်တို့တွေကဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး...ဆရာလေးလဲအိမ်မှာတော့ဒီကိစ္စ
ကိုမသိသလိုပဲနေပေါ့တော်....တော်ကြာကျုပ်တို့ကိုပါအမှုလာပတ်နေပါဦးမယ်...ကြောက်လွန်းလို့ပါ...”

ဆိုပြီး ချွမ်မုဆိုးမကြီးကဖတ်စုံခင်းနေတုန်း လိုချီစန်လဲအတော်ကြီးကိုမူးပြီး ချွမ်လီဟွားကိုတော့ပြော
တောင်ပြောနဲ့ ရိသဲသဲလုပ်နေတာတွေသတဲ့ ။ လီဟွားကတော့ အမူးသမားတွေရဲ့အထာကိုနပ်နေသလို
ပဲခပ်ပြီးပြီးနဲ့မသိသလိုနေရင်း ဝူဟန်ကိုလဲလှမ်းပြီးပြနေတာပါပဲ ။ နောက်ဆုံးမှာတော့လိုချီစန်တယောက်
တာစုမရအောင်အမူးလွန်သွားပြီးဝါးခုံရှည်ပေါ်မှာတခေါခေါနဲ့အိပ်ပျော်သွားမှပဲ သူတို့ဝိုင်းကိုလက်စသိမ်း
ကြတော့တယ် ။

သနားစရာ ဝူဟန်ကတော့အခုမှပဲ သူ့မစစ်မဆေးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဇနီးသည်ရဲ့ နောက်ကြောင်းတွေ
ကြောင့် စိတ်အရှုပ်ကြီးရှုပ်နေပါသတဲ့ ။ တဖက်မှာလဲ လီဟွားကလေးကို ခေါင်းမညိတ်လိုက်မိလေခြင်းဆို
ပြီးနောင်တရမိသလိုလိုပေါ့လေ ။ ယိုနီယာက အင်မတန်ခေတ်မှီပြီး စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းလှပေမဲ့ လီဟွား
လိုချီသာနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့မိန်းကလေးကတော့ ခင်ပွန်းသည်ကိုပိုပြီးတော့ပျော်ရွှင်စေမှာပဲလို့တွေးမိတိုင်းန
မြောမိတယ် ။ ချွမ်မုဆိုးမကြီးပြောတဲ့ဆရာလေးက ကျုပ်စကားကိုမှမယုံတာကိုးဆိုတာကြီးကလဲခေါင်းထဲ
တဝဲလည်လည်နဲ့ပေါ့လေ ။ တွေးရင်းနဲ့ပဲလမ်းဘေးအရက်ဆိုင်မှာ လီဟွားကိုတွေ့မိတာရယ် ။ ယိုနီယာနဲ့
အိမ်ထောင်ပြုမိတာရယ် ။ မကြာခင်ကမှသိလိုက်ရတဲ့ ယိုနီယာရဲ့ အတိတ်ဖတ်ကြောင်းတွေရယ်ဟာမဆုံး
နိုင်တဲ့အိမ်မက်ရှည်ကြီးကိုမက်နေရသလိုပဲ မယုံနိုင်စရာကောင်းလှပါသတဲ့ ။

ဒါနဲ့တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာလို့ ပိုးစုန်းကြူးကလေးတွေတောင် ပြတင်းပေါက်နားလာပဲယုံပြီးလင်းလဲကြ

ပြီဆိုတော့မှလီဟွားတို့သားအမိလဲ ဆိုင်စသိမ်းကြတုန်း ဝူဟန်တယောက် စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ဖို့ အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ် ။ တောင်ကြားတခုလုံးမှာ တခြားလူနေအိမ်ဆိုလို့ တလုံးတလေမှမရှိတဲ့ အပြင်ငှက်တွေလဲအိပ်တန်းတက်ကုန်ပြီဆိုတော့ တချက်တချက်မှာ ဇီးကွက်တို့ ၊ မိန်ကောင်တို့ရဲ့ငှက်ဆိုး ထိုးသံရယ် ၊ ညမှာကျက်စားတတ်တဲ့ အကောင်တွေရဲ့ စူးစူးရှရှဟစ်ကြွေးသံတွေကလွဲလို့ အင်မတန်ကို တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ ။ ကောင်းကင်မှာ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲနေတဲ့ လကွေးကလေးက တောင်ကြားတခုလုံး ကိုငွေရောင်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့လွှမ်းခြုံထားတော့ သစ်ပင်များတောင်အရိပ်မည်းရှည်ကြီးတွေထွက်ပြီး လေအဟုန် မှာယိမ်းနွဲ့ နေပုံများ ဝိညာဉ်လောကကိုပဲရောက်နေသလိုလို ခြောက်ခြားစရာ တမျိုးသာယာနေပါသတဲ့ ။ တဲဘက်အမှတ်မထင်လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ လီဟွားကတံခါးဝမှာရပ်ပြီး သူ့ကိုပြုံးလို့ကြည့်နေတယ် ။ ဝတ်ရုံအဖြူကိုလဲထားပြီး ဆံနွယ်လေးတွေပုခုံးထက်မှာဖြာဝေနေတဲ့လီဟွားဟာ ပုလွေတချောင်းကိုင်လို့ သူ့ဆီလျှောက်လာရော ။ အနားရောက်တော့ ဝူဟန်ကိုအေးအေးလေးပြုံးပြရင်း လကိုမော့ကြည့်လို့ရိုးရိုး ပဲပြောသတဲ့ ။

“...လကို ကြည့်ပါဦး...အကိုရယ်..မှိန်မှိန်လေးသာနေလိုက်တာ...”

“...အေး...ဟုတ်ပါရဲ့...”

ဆိုပြီးသူ့အတွေးတွေကို ခေါင်းထဲကမောင်းထုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ဝူဟန်ကအလိုက်သင့်ပြန်ဖြေတော့လီဟွား ကပြောပြန်တယ် ။

“...ဟိုနားကချောင်းကလေးဆီသွားရအောင်....ညနေတွေမှာကျွန်မပုလွေသွားမှုတ်ရင်းထိုင်တတ်တဲ့နေရာ လေးဆီအကိုကိုခေါ် သွားမယ်.....အဲဒီနားကသိပ်သာယာတာ...”

ချောင်းနားရောက်ကြတော့ လီဟွားကချောင်းပေါ်ကိုမိုးပြီးညွတ်ကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးတခု အပေါ်တက်ထိုင်ပြီး အင်မတန်ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ သံစဉ်ချိုချိုအေးအေးကလေးကိုတိုးတိုးလေးစမှုတ်

နေရာေရာ ။ လရောင်ဖျော့ဖျော့မှာမြင်နေရတဲ့မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးနဲ့ လေယူရာလွင့်နေတဲ့ဆံနွယ်တွေဖြာ
အုပ်နေတဲ့ကောက်ကြောင်းလှလှနဲ့ ကိုယ်ကလေးကိုယ်မိန်းနွဲ့လို့စိတ်ပါလက်ပါနဲ့မှုတ်နေတဲ့ လီဟွားရဲ့ပုလွေ
သံဟာ လရောင်ဖြာနေတဲ့တောင်ကြားပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆုံသွားတော့ယိုနီယာရဲ့လက်သံထက်ကိုသာလွန်
လှပါပေတယ်လို့ဝူဟန်ထင်မိတယ် ။ ဆိတ်ငြိမ်လှတဲ့ဝန်းကျင်ထဲမှာ မိန်းမလှချမ်းလီဟွားရဲ့ပုလွေသံနွဲ့နွဲ့ချို
ချိုဟာသစ်ပင်ထိပ်ဖြားတွေပေါ်ကို လွင့်ပျံစီးမြောပြီးတောင်နံရံတွေကိုရိုက်ခတ်လို့ပဲ့တင်သံအဖြစ်နဲ့ပြန်လွင့်
လာတာကိုနားထောင်နေရတာဟာလဲ ဝူဟန်အတွက်တော့ တသက်မမေ့နိုင်စရာပါပဲ ။ ပုလွေသံလေးဟာ
လွမ်းဆွတ်စရာကောင်းလှလို့နားထောင်ရင်းနဲ့ ရင်တွေတောင်နာလာပါသတဲ့ ။ ဒါကိုသတိပြုမိတဲ့ လီဟွား
ကမေးပါလေရော ။

“...အကိုကိုကြည့်ရတာ..ဝမ်းနည်းနေသလိုပါပဲလား...”

“...အေးကွယ်..မင်းသီချင်းသံက..လွမ်းစရာလေးကိုး...”

လို့လရောင်မှိန်မှိန်အောက်က ဖြူဖျော့ဖျော့နဲ့မိန်းမလှလေးကိုကြည့်ရင်းဝူဟန်ကပြန်ဖြေတော့ လီဟွားက
ရယ်သတဲ့ ။

“...ဒါဆိုရင်လဲ..ရပ်လိုက်တော့မယ်ရှင်...”

“...မဟုတ်တာ..ညီမရယ်...နားထောင်ကောင်းကကောင်းသနဲ့...ဆက်မှုတ်ပါ...”

“.....တော်ပါပြီ..အကိုကနားထောင်ပြီးဝမ်းနည်းနေတဲ့ဟာကို...”

“...ညီမ..ဒီမှာနေရတာ..ပျော်သလားဟင်...”

“.....ပျော်တာပေါ့ရှင်...ဒီတောင်ကြားလောက်လှတာ..ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါ့မလဲ...ဒီသစ်တောအုပ်ကလေးရယ် ဒီချောင်းကလေးနဲ့ ကြယ်တွေကလဲတောက်လို့..လကလဲသာလို့..အင်း..အလှဆုံးနေရာလေးပေါ့...”

“...အင်း...ဒီနေရာကလှတော့လှပါရဲ့..ဒါပေမဲ့..လူမရှိတဲ့တောင်ကြားထဲမှာနေရတာသိပ်ပြီးအထီးကျန်မှာ ပေါ့...”

“...အထီးကျန်မယ်ဟုတ်လား...”

ဆိုပြီးဒီစကားလုံးကိုတခါမှမကြားဖူးသလို လီဟွားကပြန်မေးသတဲ့ ။

“...တခြားလူတွေမရှိပေမဲ့မေမရှိသားပဲ..အကိုရဲ့...ကျွန်မတို့ကသိပ်ချစ်ကြတာ...”

“...ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့...ဒါပေမဲ့..ညီမက..အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရော..စိတ်မဝင်စားဘူးလား...”

လို့ဂူဟန်ကမေးတော့ လီဟွားကရယ်သတဲ့ ။

“....ဘာလုပ်ဖို့..အိမ်ထောင်ပြုချင်ရမလဲ..အကိုရယ်..ဒီခေတ်ကြီးမှာ..ယောက်ျားကောင်းနဲ့တွေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့....မေမေကတော့..အကိုအကြောင်းကိုပြောပြပါတယ်..အကိုကိုဆိုမေမေကအင်မတန် သဘောကျတာပေါ့..ကျွန်မလဲလေ..အကိုလိုလူမျိုးနဲ့တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့စိတ်ဝင်စားပါတယ်...ချစ်စရာ ကလေးတွေနဲ့..ခင်ပွန်းကောင်းနဲ့ဆိုသိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ...”

ဆိုပြီးပြောရင်းနဲ့လီဟွားကသက်ပြင်းမောကလေးချရာတယ် ။ အဲဒီမှာတင် ဂူဟန်လဲထိန်းထားသမျှအား လုံးပွင့်ထွက်သွားပြီးတော့ ရုတ်တရက် အသံကွဲကြီးနဲ့ ထိထိခိုက်ခိုက်ပြောမိပါသတဲ့ ။

“...လီဟွားရယ်...မင်းကိုအကိုချစ်တယ်...မြင်မြင်ချင်းကိုစိတ်ဝင်စားမိတာပါကွယ်...”

“.....အို..အကိုကလဲ..မတော်ပါဘူး...အကိုမှာအိမ်ထောင်ကြီးနဲ့ဟာကို....ယူပြီးမှတော့အကိုနီးမနာလိုမကြီးနဲ့ပဲဒီလမ်းကိုဆက်လျှောက်ရတော့မှာပေါ့...ကဲပါ...အထဲဝင်ကြပါစို့....ဒီလိုသာအကိုနဲ့ထိုင်စကားပြောနေတာများအကိုမိန်းမကြီးသိသွားလို့ကတော့..ကျွန်မတော့မလွယ်ဘူး...”

ဒါနဲ့ဂူဟန်လဲဆက်မပြောသာတော့ပဲဝေဝေဝေဝေပဲ လီဟွားနဲ့အတူတဲဘက်ကိုပြန်ကြရတာပေါ့လေ ။ ဂူဟန်အတွက်ကတော့လရောင်ရယ် ၊ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့တောင်ကြားထဲက ပုလွေသံချိုချိုရယ် ၊ သူ့အနားကမိန်းလှလေးရယ် အားလုံးပေါင်းလိုက်တော့ နိုးတဝက်အိမ်မက်လိုပဲတဲ ။ ဒါပေမဲ့လီဟွားပြောလိုက်တဲ့ စကားအရသူချစ်တဲ့မိန်းမလှနစ်ယောက်ဟာ ရန်သူတွေဆိုတာတော့ရိပ်မိလိုက်တယ် ။ ဒါနဲ့ချောင်းကမ်းပါးပေါ်ကနေတဲဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာကြတုန်း ရုတ်တရက်တိမ်မည်းကြားထဲက လကဝင်းကနဲသာလာတော့ လီဟွားမျက်နှာလေးဟာလရောင်အောက်ကညအမှောင်ထဲမှာ နောက်ထပ်လတစင်းထွက်လာသလိုပဲဝင်းဝင်းပပလှလို့ဆံနွယ်ကြားကပန်းဖြူတပွင့်နဲ့အလှခြင်းပြိုင်နေသလိုပဲ ။ ဒါကိုမြင်လိုက်ရတော့ဂူဟန်မှာသတိလွတ်သွားပြီးလီဟွားကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီးအဝမ်းမရနမ်းမိပါသတဲ့ ။ လီဟွားလဲ အစကတော့မငြင်းမဆန်နဲ့ကြည်ဖြူပေမဲ့ တအောင်နေတော့ရုတ်တရက်ရုန်းထွက်ပြီးငိုရှိုက်လို့ ကြောက်လန့်တကြားပြောရော ။

“...အမလေး..သူကတော့ကျွန်မကိုလာသတ်တော့မှာ...”

“....မဟုတ်တာကွာ...ဘယ်သူကသတ်မှာတုန်း...ညီမကို...”

“...အကိုမိန်းမကြီးကပေါ့...ယိုနီယာလေ....အမလေး.....ဒုက္ခပါပဲရှင်....”

ဆိုပြီးအသံတုန်တုန်နဲ့ဖြေရှာသတဲ့ ။

“...သူမသိစေရပါဘူးကွယ်...အကိုကသူ့ကိုဘယ်ပြောပါ့မလဲ...”

“..ပြောမှမဟုတ်ဘူး..အကိုရဲ့.....အဲဒီမိန်းမကြီးကအကုန်သိတယ်...”

“...ကိုယ်တို့မှမပြောရင်..သူကဘယ်နည်းနဲ့သိနိုင်မှာတုန်း..ညီမရဲ့...”

ဂူဟန်ကမေးတော့ လီဟွားကဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တဲ့ပုံနဲ့ ဂူဟန်မျက်နှာနားကိုကပ်လာပြီးပြောပြတယ် ။

“...အကို..ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောရဘူးနော်....အကိုမိန်းမကြီးကအကိုထင်သလိုလူမဟုတ်ဘူး..သူ့သခင် အိမ်တော်ကနေထွက်လာပြီးမကြာခင်ပဲ...ကိုယ်ဝန်ကိုမဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဖြစ်လာလို့ကြီးဆွဲချပြီးသတ်သေသွားခဲ့တာ...သူကအစိမ်းသေဆိုတော့မကျွတ်ပဲ..လူတွေကိုလိုက်ခြောက်လှန့်ဖမ်းစားနေတာကြာပြီ...မေမေက ယိုနီယာဟာသရဲဆိုတာသိပေမဲ့..အကိုကိုပြောလို့မရဘူးလေ....ဒါမျိုးဆိုတာလျှောက်ပြောလို့မှမရတာ..ဒါပေမဲ့အကိုကိုသတိပေးဖို့ကြိုးစားခဲ့သေးတာပဲ...အကိုကဂရုမစိုက်တော့သူဖမ်းစားတာကိုခံလိုက်ရတာပေါ့”

ဒါကိုလဲကြားရော..ဂူဟန်တကိုယ်လုံးလဲကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းထလို့ကျောရိုးတလျှောက်စိမ်းကနဲဖြစ်သွားပြီးအလန့်တကြားမေးမိပါလေရော ။

“...အမလေးဗျာ...ဒါဆိုရင်..အကိုကသရဲမကိုလက်ထပ်ထားတယ်လို့ဆိုလိုတာလား...”

“...အမှန်ပဲ..အကိုရေ့...ကျွန်မလဲမြို့ထဲမှာနေတုန်းကယိုနီယာခြောက်လှန့်လွန်းအားကြီးလို့..ခံရတာများသေလုမြောပါးပဲ...”

“...ဟင်....ယိုနီယာက..ညီမကိုလဲခြောက်တယ်..ဟုတ်လား.....”

“..ဟုတ်တယ်..အကို..သူမသေခင်တုန်းကကျွန်မကိုမနာလိုလွန်းအားကြီးလို့..တခါမှာကျွန်မတို့ရန်အကြီး အကျယ်ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်...အဲဒါကိုအညှိုးမပြေနိုင်လို့ထင်ပါရဲ့ရှင်....အမလေးလေး...သူသေလဲသွားရော.. ခြောက်လိုက်တဲ့အမျိုးဆိုတာ....ကျွန်မနဲ့မေမေမိန်းမသားနှစ်ယောက်ထဲဘာဖြစ်လို့တောကြီးမျက်မည်းထဲ လာနေတယ်ထင်သလဲ...ယိုနီယာရဲ့ရန်ကလွတ်အောင်လို့..အကိုရေ့....”

လီဟွားက ခေါင်းကလေးကိုခွဲပြီးခဏနားပြီးတော့ ဆက်ပြောသတဲ့ ။

“...အခုတော့ကျွန်မဘဝကအများကြီးအေးချမ်းနေပြီ...ကျွန်မတို့ဒီမှာရှိတာကို..ယိုနီယာသရဲမကမသိဘူး လေ.....ပြီးတော့လဲဒီနားကအလည်လာတဲ့သူတွေကို..အရက်ရောင်းရတာဝင်ငွေလဲမှန်နေတော့..မြို့ထဲ တော့ပြန်မနေချင်တော့ပါဘူး....တနေ့ကျရင်သာမေမေကကျွန်မအတွက်အကိုလိုမျိုး..ခင်ပွန်းတယောက် ရှာပေးနိုင်ပါစေလို့ပဲ..မျှော်လင့်မိပါတယ်...”

ဆိုပြီး နေ့တိုင်းပြောရိုးပြောစဉ်စကားပြောနေသလိုမျိုးပဲ လီဟွားကသူ့ဖတ်လမ်းကိုရိုးရိုးလေးပြောပြပြီး အဆုံးသတ်ရှာသတဲ့ ။ ဝူဟန်ကတော့အခုအချိန်မှာလီဟွားကိုချစ်ရသနားရမဲ့အစား သူ့ဟာနဲ့သူ့ကိုအကြပ် ရိုက်နေပြီ ။

“....တွေ့ မှာပါကွယ်...ညီမလိုလှပပြီးအရည်အချင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးမျိုးဟာ..တနေ့တော့..ခင်ပွန်း ကောင်းနဲ့ဆုံရမှာပါ...ဒါပေမဲ့..အကိုတော့အိမ်ဘယ်လိုပြန်ရမလဲကွယ်...”

“...ဒါတော့ကျွန်မလဲဘယ်သိပါမလဲ..ဒါပေမဲ့ယိုနီယာကိုတော့..ကျွန်မတို့ဆုံခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းကိုယောင် မှားလို့တောင်မပြောပြလိုက်ပါနဲ့ရှင်..ပြီးတော့ကျွန်မအကိုကိုဒီအကြောင်းတွေပြောပြလိုက်ပြီဆိုတာမေမေ ကိုလဲပြန်မပြောပြလိုက်ပါနဲ့....အကိုသာကျွန်မကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်..ဒီနေ့အကိုကျွန်မတို့ဆီကိုလာ လည်တဲ့အကြောင်းကို..လျှို့ဝှက်ချက်အနေနဲ့သာထားလိုက်ပါနော်...ပြီးတော့လဲ..ကျွန်မဒီမှာနေတာကိုလဲ ယိုနီယာမသိပါစေနဲ့နော်..သူသိတဲ့နေ့ဟာ..ကျွန်မဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်မဲ့နေပဲ...”

ဆိုပြီးလီဟွားကအသံတုန်တုန်နဲ့တောင်းပန်တော့ ဂူဟန်တယောက်လဲ ဒီနူးညံ့လှတဲ့မိန်းမလှလေးကိုသူ့
မကောင်းဆိုးဝါးဇနီးယိုနီယာထံကနေကာကွယ်ပေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားနဲ့ပေါ်ပေါက်လာပြီးသူ့ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲသွင်းဖို့လုပ်တော့ လီဟွားကကိုယ်ကလေးကို ကျုံ့ ပြီးဆိုသတဲ့ ။

“...ကျွန်မတို့..အထဲဝင်ကြမှပဲ...မေမေစောင့်နေရော့မယ်...”

ဒါနဲ့ဂူဟန်လဲအထဲလိုက်ဝင်သွားတော့ လိုချီစန်ကတခေါခေါတောင်ဟောက်နေပြီ ။ လီဟွားကတော့
ဖယောင်းတိုင်ကလေးကိုငြိမ်းပြီး ဂူဟန်အိပ်ရာပြင်ပြီးတဲ့အထိစောင့်ပေးပြီးတော့မှ အပေါ်တက်သွားသတဲ့ ။
တအိမ်လုံးလဲ တိတ်ဆိတ်နေပေမဲ့ ဂူဟန်ကတော့မအိပ်နိုင်ပဲ တညလုံးအိပ်ရာထဲမှာ လူးကာလိမ့်ကာနဲ့
မျက်စိကြောင်နေတော့တယ် ။ နောက်တနေ့လဲကျရော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သားမြို့ထဲကိုပြန်လာကြ
တော့တာပေါ့လေ ။ သူတို့ပြန်မယ်ဆိုတော့ ချမ်းမုဆိုးမကြီးကနောက်တခါပြန်လာခဲ့ဖို့ အထပ်ထပ်မှာနေပေ
မဲ့လီဟွားကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ စိုက်ကြည့်ပြီးကျန်နေခဲ့ရာတယ် ။

ဒါနဲ့ ချန်တန်တံခါးနားမှာပဲ ဂူဟန်နဲ့ လိုချီစန်တို့လဲ နှုတ်ဆက်ပြီးလမ်းခွဲကြတာပေါ့လေ ။ မနေ့ညကသူနဲ့
လီဟွားကြားမှာဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့လိုချီစန်ကိုပြောပြဖို့ ဂူဟန်မှာသတ္တိမရှိတော့ဒီတိုင်းပဲလမ်း
ခွဲသွားလိုက်တော့သတဲ့ ။ ဂူဟန်ကတော့ အပြန်လမ်းတလျှောက်လုံး လီဟွားကိုပဲသတိရနေတဲ့အပြင် သူ
ကလေးကို တခါပြန်ပြီးတွေ့ချင်စိတ်ပြင်းပြနေလို့ ကိစ္စတခုအကြောင်းပြပြီး လိုချီစန်ကိုပထုတ်လိုက်ရော ။
ဒါ့အပြင်သူ့ဇနီးဟာမကျွတ်တဲ့အစိမ်းသေလို့ကြားခဲ့ရတော့ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဂူဟန်
အဖို့အိမ်ပြန်ဖို့နည်းနည်းမဝံ့မရဲဖြစ်နေမိတာလဲပါတာပေါ့ ။

အခုမှစေ့စေ့တွေးကြည့်တော့ ယိုနီယာရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အချက်တွေက တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာတာကိုး ။ ဥ
ပမာပြောရင် သူထုတ်မပြောရပဲ သူ့စိတ်ကိုသိနေတာမျိုးပေါ့ ။ တခါသားမှာ ဂူဟန်စာတစောင်ရေးအပြီးစာ
အိတ်ရှာမတွေ့လို့ချင်အော်ကိုခေါ်တော့မဲ့ဆဲဆဲမှာပဲ ယိုနီယာကစာအိတ်ကိုင်ပြီးဝင်လာဖူးတယ် ။ ပြီးတော့
နောက်တခါကျပြန်တော့ ဂူဟန်ကကျောင်းချိန်အပြီးမှာအပြင်ကိုမထွက်စဖူးခဏထွက်မလို့ စာသင်ရင်းနေ

ရင်းစဉ်းစားနေတုန်းမိုးရွာလာသတဲ့ ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ယိုနီယာရောက်လာပြီး နံရံမှာထီးကိုအသင့်လာ ထောင်ပေးပြန်ပါလေရော ။ ဝူဟန်ကအံ့ဩတကြီးလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယိုနီယာက အကို...အပြင်သွားမ လို့မဟုတ်လား...လို့ခပ်အေးအေးပြောသတဲ့ ။ ကဲလေ..မထူးဆန်းပေဘူးလား ။ ဒါတွေအားလုံးဟာတိုက် ဆိုင်တာလဲဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဝူဟန်အတွက်ကတော့ တွေးလေကြောက်လေဖြစ်နေတော့တာပေါ့ ။ ပြီးတော့လဲ အိမ်မှာဆို သရဲတို့၊မကောင်းဆိုးဝါးတို့၊မှင်စာတို့စတာတွေကိုယိုနီယာပြောခွင့်မပြုတာတွေရော ၊ ချင်အော် အမှောင်ထဲမှာမြင်နိုင်သလားအောက်မေ့ရအောင် ညမှောင်ကြီးထဲမှာပစ္စည်းတွေများဆိုချက်ခြင်းကိုယူပေး နိုင်တာတွေရော ပြန်အမှတ်ရလာသတဲ့ ။

စဉ်းစားလေ စိတ်ရှုပ်လေဖြစ်လာတော့ ဝူဟန်လဲဒီကိစ္စတွေရဲ့ အရင်းခံအောင်သွယ်တော်ကြီး ဒေါ်ဝမ်ပို ကိုသွားတွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ် ။ ဒါပေမဲ့ဒေါ်ဝမ်ပိုရဲ့အိမ်ကိုလဲရောက်ရော တံခါးဝကိုမင်းတံဆိပ် နဲ့ချိပ်ပိတ်ထားပြီး...လူဆိုးတို့ရဲ့အသည်းနှလုံးဘယ်လောက်မာမာ..မင်းကြီးရဲ့ မီးလျှံဥပဒေများတို့အောက် မှာအရည်ပျော်ရရာ..ဆိုတဲ့စာတန်းချိတ်ထားတာကိုတွေ့ရပါလေရော ။ ဝူဟန်လဲ တအံ့တဩဒြန်းအိမ်နီးချင်း တွေကိုမေးမြန်းကြည့်တော့ ဒေါ်ဝမ်ပိုကိုလွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လကပဲ မိန်းကလေးတွေကိုပြည့်တန်ဆာတန်းကို လှည့်ဖျားပြီးရောင်းစားဖို့ကြံစည်မှုနဲ့ ကြီးပေးစီရင်လိုက်ပြီလို့သိရသတဲ့ ။ ဒါကိုလဲကြားရော ဝူဟန်ခမြာမှာ အကြီးအကျယ်ကိုကြောက်သွားတော့တာပေါ့ ။ လီဟွားပြောသမျှက မှန်နေပြီကိုး ။ ဘယ်နှယ်..အရင်နှစ် လလောက်ကပဲ သူ့မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်ပေးနေတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်ကသေပြီးသား ဆိုတာကိုတွေးမိတိုင်းမယုံနိုင်ဖြစ်ရတဲ့အပြင် အလွန်အမင်းလဲကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိသတဲ့ ။ ဇောက်ထိုး ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီလို့ထင်ရတဲ့သူ့ဘဝမှာ လီဟွားရဲ့နာမည်လေးကိုတွေးမိလိုက်တိုင်း ဝူဟန်ရဲ့တုန်လှုပ် နေတဲ့ရင်ဟာ ချက်ခြင်းကိုငြိမ်ကျသွားပြီးနွေးထွေးလာလို့တော်ပါသေးတယ် ။

ဝူဟန်လဲအချိန်တိုင်းလိုလိုလီဟွားလေးရဲ့မျက်နှာငွေလရယ် ၊ သူကလေးရဲ့ ရိုးသားတည်ကြည်တာတွေ အမြဲပျော်ရွှင်နေတတ်တာတွေ ၊ ဟာသဉာဏ်ရွှင်တာတွေ စတဲ့အရည်အချင်းတွေကိုပဲတွေးရင်းနဲ့လီဟွား ကိုသာလက်ထပ်ခဲ့ရင်ဘယ်လောက်တောင်ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ပဲတွေးမိတော့တယ် ။ ဆိုတော့လီဟွားဆီ ကိုသွားတွေ့ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားမေးစမ်းပြီး အားလုံးကိုရှင်းလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တာ

ပဲ ။ တဖက်ကတွေးပြန်တော့လဲယိုနီယာဆိုတာမကောင်းဆိုးဝါးလားဘာလား မသေချာသေးပေမဲ့ သူပေါ်
မှာအင်မတန်မှ မယားဝတ္တရားကျေခဲ ၊ ကောင်းခဲ့တာတွေကိုလဲ အမှတ်ရမိပြန်တော့ သူများပြောတာကိုပဲ
နားယောင်ပြီး ဇနီးသည်အပေါ် အမှားလုပ်မိမှာကိုလဲ စိုးရိမ်မိပြန်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ပဲအိမ်မပြန်ပဲနေတာကြာလေ
ရှင်းရခက်မှာစိုးလေ ၊ ရှင်းရမှာစိုးလေအိမ်မပြန်ပဲနေလေနဲ့လုံးချာလည်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရလွန်းလို့နေ့လည်
သုံးနာရီသာထိုးသွားပေမဲ့ တျောင်ရှိလင်းဘက်ကိုဘယ်လိုမှခရီးမစနိုင်သေးဘူးတဲ့လေ ။ နောက်ဆုံးတော့
စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလို့ကူးတို့လှေပေါ်ကိုတက်လိုက်ပြီးမှပဲ လီဟွားမျက်နှာကိုတခါပြန်မြင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အ
သိနဲ့စိတ်နည်းနည်းပြန်ကြည်လာပြီး အကြောက်ပြေလာတော့တယ် ။

သူပါလာတဲ့ကူးတို့လှေကရေဆန်ကိုခပ်မှန်မှန်သွားနေတုံး အနောက်မြောက်ကနေ မိုးတွေမည်းတက်
လာပြီးတော့ ကဆုန်လရဲ့ နွေမှန်တိုင်းလာတော့မလိုအရိပ်အယောင်ပြလာပါလေရော ။ အနောက်ဘက်
ကတောင်တန်းတွေပေါ်မှာတောင် တိမ်တွေပြိုကျလာနေပြီ ။ ဝူဟန်ကတော့ ထီးမပါလာပေမဲ့လဲမူလှပါ
ဘူး ။ မကြာခင်ပဲ လီဟွားကိုတွေ့ ရတော့မယ်မဟုတ်လား ။ ဒါ့အပြင် ရင်ပူလွန်းအားကြီးနေလို့ မှန်တိုင်း
ပြီးမိုးမိရင်လဲအကောင်းသားလို့တောင် ထင်မိသေးတယ် ။ ဒါနဲ့ လှေပေါ်ကလဲဆင်းရော ၊ တျောင်ရှိလင်း
က သူသွားနေကျလမ်းတွေအတိုင်း လိုက်သွားနေရင်းနဲ့ ချောင်းဘေးကလီဟွားတို့တဲကလေးကိုပဲတွေ့
မြင်ယောင်နေမိပါသတဲ့ ။ သွားနေရင်းပဲကောင်းကင်ကြီးကလဲ မှောင်ကျလာလိုက်တာဆိုတာဘယ်အချိန်
လဲဆိုတာတောင်ပြောဖို့ခက်ပေမဲ့ ညနေစောင်းခြောက်နာရီခွဲလောက်လို့တော့ ဝူဟန်မှန်းမိတယ် ။ ဒီလို
နဲ့တဖြည်းဖြည်းလေနှီကြမ်းတွေပြင်းလာလိုက်တာ တောအုပ်ကလေးတောင်ပြားပြားဝပ်လို့ အကုန်ကျိုး
ကြေကျကုန်မလိပ် ။ သူရောက်နေတဲ့နေရာနားမတော့သချိုင်းမြေတခုရှိဟန်တူပြီး စုပေါင်းမြေပုံတွေရော
ကိုယ်ပိုင်ဝူသချိုင်းတွေပါ ပြန့်ကျဲလို့ရှိသတဲ့ ။ ဝူဟန်ကတော့ စိတ်မရှည်တာရော မိုးမမိခင်လီဟွားတို့တဲ
ဆီကိုအမြန်ရောက်ချင်တာပါပေါင်းလို့ တောင်စောင်းကိုလမ်းရယ်လို့မရှိပဲ မြေပုံတွေ ၊ ကျောက်တုံးကြီး
တွေအပြည့်နဲ့ဖြတ်လမ်းလို့ထင်ရတဲ့ဖက်ကဆင်းဖို့ ကြံတာပေါ့ ။

အောက်လဲရောက်ရော မိုးရွာစပြုလာတာနဲ့ ဝူဟန်လဲပြေးတာပေါ့လေ ။ ဒါပေမဲ့လီဟွားတို့ဆိုင်နားကိုမ
ရောက်တတ်သေးခင် ကိုက်တရာလောက်အလိုမှာပဲ မိုးကသည်းသည်းမည်းမည်းကိုရွာလာတဲ့အပြင် မိုး

ကြိုးတွေပါပစ်လို့ လျှပ်စီးတွေတဖြတ်ဖြတ်နဲ့ဆိုတော့ ခိုစရာရှာရပြန်တယ်။ အခန့်သင့်ပဲ အနားကသချိုင်း အပေါက်ဝမှာ ဖရပ်လိုလိုအိမ်လေးထောင့်သေးသေးလေးတခုတွေ လိုက်ရလို့ အဲဒီထဲကိုပဲခဏဝင်နေရ တော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာဂူဟန်ရဲ့ မသိစိတ်ကတံခါးပိတ်ထားဖို့သတိပေးနေသလိုရှိတာကြောင့် သူလဲအ တွင်းကနေတံခါးကိုပိတ်ရုံတင်မကပဲ မင်းတုန်းပါချထားလိုက်သတဲ့။ ပြောရရင်ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေမှာ ပေမဲ့အကြောင်းတခုခုကြောင့် ဂူဟန်ဟာဒီတောင်ကြားထဲမှာ လူဆိုလို့သူတယောက်တည်းပဲရှိတာကိုခံ စားသိနေမိလို့ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကဆုန်လရဲ့ မှန်တိုင်းတွေကဝုန်ဒိုင်းနဲ့ပေမဲ့ မကြာတတ်တော့ ဂူ ဟန်အဖို့ အစုံမခံပဲမိုးစဲတဲ့အထိ ဒီထဲအမှာခိုနေခွင့်ရတာကို ဝမ်းသာနေသတဲ့။ အဲဒီလို စိတ်သက်သာရာ ရလို့မှမကြာသေးဘူး။ တံခါးကိုတစုံတယောက်ကလာတွန်းကြည့်နေလို့ ဂူဟန်မှာအသက်တောင်ရဲရဲမရှူ ရဲဖြစ်နေတုန်းအပြင်ကနေ ချင်အော်ရဲ့ အသံနဲ့ပြောသံကိုကြားလိုက်ရပါလေရော။

“...တံခါးကအထဲကနေမင်းတုန်းချထားတယ်...မမလေး...ကျွန်မတို့တံခါးကြားအကွဲကြောင်းထဲကနေလျှို့ ဝင်ကြမလား.....”

ဂူဟန်လဲရှိသမျှဆံပင်တွေထောင်သွားတုန်းမှာပဲ ယိုနီယာရဲ့ အသံနဲ့အံကြိတ်ပြောသံထွက်လာပြန်ပါ လေရော။

“...နေပါစေကွယ်...သူဘယ်ပြေးနိုင်မှာမှတ်လို့...ဒီလောက်မှန်တိုင်းထဲမှာတောင်ဒီမှင်စာမဆီကိုလာတွေ့ ချင်သေးတဲ့သူတော့တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ...သူများလင်ကိုခိုးချင်တဲ့ကောင်မကို အရေခွံခွာပြီးမှသူနဲ့စာရင်းရှင်းမယ်..တချိန်တော့အိမ်ပြန်လာမှာပဲဟာ..သူဘယ်လောက်ပုန်းနေနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့...”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ထွက်သွားကြတဲ့ခြေသံတွေကိုကြားလိုက်ရပေမဲ့ ဂူဟန်ကတော့ ဒူးတွေတဆတ်ဆတ် တုန်လို့ အသက်တောင်မရှူနိုင်တော့ဘူး။ အရေးထဲမှာပဲ မှန်တိုင်းကတော့ငြိမ်ကျသွားပေမဲ့ လျှပ်စီးတွေ ရဲ့ခြောက်ခြားစရာအလင်းစတွေက ဂူဟန်ပုံးနေတဲ့ဖရပ်ထဲကိုအမဲလိုက်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလိုပဲတ

ဖျတ်ဖျတ်ဝင်လာနေတာကခက်လှတယ် ။ ဒါနဲ့ ဂူဟန်လဲအခန်းအတွင်းဘက်ကျကျကိုဆုတ်လာတော့သူခို
နေတဲ့ဇရပ်လေးရဲ့အနောက်မှာ မြေပုံတွေမှတ်တိုင်တွေစီရီနဲ့ရှေးသချိုင်းဟောင်းကြီးတခုကိုတွေ့လိုက်ရ
တော့တာပဲ ။ တချို့သချိုင်းဂူတွေဆို အိုလွန်းလို့ကဗျည်းတိုင်တွေပြိုကျပြီးအပေါက်ကြီးတွေဖြစ်နေပြီ ။ အဲ
ဒီအချိန်မှာပဲ လီဟွားတို့ဘက်ဆီက ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ စူးစူးရှရှအော်ဟစ်သံတွေထွက်လာပါလေ
ရော ။

“..အမလေး...ကယ်ကြပါဦး.....သတ်ကုန်ပါပြီတော့.....ကယ်ကြပါဦး...”

ဆိုတဲ့အသံလဲကြားလိုက်ရရော ဂူဟန်ရဲ့ တကိုယ်လုံးကမ္ဘေးညှင်းမှန်သမျှ အကုန်ထောင်ထလာပြီလို့
ထင်လိုက်မိတုန်းမှာပဲ ခုနနေရာဆီကနေအကြီးအကျယ် ကျိန်ဆဲအော်ဟစ်ပြီးဆဲရေးတိုင်းထွာသံတွေနဲ့အ
တူမိန်းမလေးယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသလို အသံတွေထွက်လာတော့သတဲ့ ။ ဂူဟန်တခုသတ်ပြုမိ
တာကအဲဒီမိန်းမသံတွေဟာသာမန်လူအသံလိုမျိုးမဟုတ်ပဲ နားမခံသာစရာအလွန်လေးပေါက်မြင့်ပြီး အသံ
အေးစရာစူးစူးရှရှထွက်လာတဲ့ ပရလောကသားတွေရဲ့အသံတွေဖြစ်နေတာကို နားမချမ်းသာစွာနဲ့ကြားသိ
လိုက်ရတော့သတဲ့ ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲသချိုင်းဟောင်းဝင်းထဲဂူပျက်တခုကြားက အကောင်ကြီးကြီး ၊ ဗလ
တောင့်တောင့်အရိပ်တရိပ်ခုန်ထွက်လာပြီးလှမ်းခေါ်သံကြားလိုက်ရပါရော ။

“...ကိုချူလေး...ကိုချူလေး....ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့အသံတွေ..ကြားသလားလို့...”

အဲဒီအရိပ်ရဲ့ခေါ်သံအဆုံးမှာမြေပုံတခုထဲက ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ ပိန်ချိချိအရိပ်တခု တွားသွားပြီးထွက်လာ
တာကိုဂူဟန်တွေ့လိုက်ရပြန်တယ် ။ အရိပ်ကအလွန်ကုန်းနေတဲ့အပြင် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေတော့
ပန်းနာရင်ကြပ်နဲ့ ဆုံးတဲ့သူထင်ပါရဲ့လို့တောင်တွေးမိလိုက်သေးသတဲ့ ။ အဲဒီမှာတင် သွားကြည့်မှပဲ ဆိုပြီး
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့သရဲနှစ်ကောင်လဲ အမှောင်ထဲကိုလှစ်ကနဲ လေလိုလျှင်မြန်တဲ့အဟုန်နဲ့ပြေးဝင်သွားကြပြီး
ပြီးဘယ်လောက်မှမကြာဘူး.. ယောက်ျားတယောက်ရဲ့အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ငေါက်သံထွက်လာပါရော ။

“...တိတ်ကြစမ်းဟေ့...ညည်းတို့လေးယောက်စလုံး..တပြိုင်တည်းလှပြောနေကြတော့..ငါကဘယ်လိုနားထောင်ရမှာလဲ...တကတည်း...အင်မတန်စွာတုံ့မိန်းမတွေပျာ....”

မိုးသံတွေနဲ့ ဆူပူအော်ဟစ်နေကြတဲ့အသံတွေအားလုံးကြားထဲမှာတော့ ငိုရိုက်နေတဲ့ အသံလေးတခု ဝူဟန်ရင်နာနာနဲ့မှတ်မိလိုက်သေးတယ် ။ လီဟွား...လီဟွားရဲ့ အသံပေါ့ ။ ရုတ်တရက်ပဲ အသံတွေအားလုံးတိတ်သွားပြီးတော့ ရိုက်နက်သံတွေ ၊ သံကြီးကိုတရွတ်ဆွဲလာသံတွေကို သစ်သားခုံးတံတားလေးဒီဘက်ကနေကြားလိုက်ရတော့ ဝူဟန်လဲသွေးပျက်မတတ်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ ။ အသံတွေကသူပုန်းခိုနေတဲ့ဇရပ်လေးဆီဦးတည်ပြီးလာနေတာကိုး ။ သူပုန်းနေရာဇရပ်အနောက်ဘက်ကသချိုင်းမှာ ငါးပေအမြင့်လောက်ရှိမဲ့နံရံခပ်နိမ့်နိမ့်တခုရှိလို့ ဘာမှတော့မမြင်ရပေမဲ့ ချွင်ကနဲသံကြီးခတ်သံနဲ့အတူ အုန်းကနဲရိုက်လိုက်သံနဲ့နောက်ဆက်တွဲမှာ ဝူဟန်ဇနီးယိုနီယာရဲ့ မချီမဆန့်အော်သံပါထွက်လာပြန်ပါလေရော ။

“.....အမလေး.....သေပါပြီတော့်.....”

“...ညည်းကိုငါဒီမှာမမြင်ဖူးပါဘူး...ဘာကိစ္စနဲ့ငါ့ပိုင်နက်လာပြီးဆူပူနေရသလဲဟင်...ညည်းတို့ဘယ်ကလာကြသလဲ..ပြောစမ်း.....”

ဆိုပြီးယောက်ျားသံတသံကမေးရင်းနဲ့ တဖြောင်းဖြောင်းရိုက်သံတွေထွက်လာပြီး သူ့ဇနီးယိုနီယာရဲ့နာနာကျင်ကျင်အော်သံနဲ့ အတူပြန်ဖြေတာကိုပါကြားလိုက်ရသတဲ့ ။

“...အမလေး..သေရချည်ရဲ့.....ကျွန်မကခင်ပွန်းသည်ကိုလိုက်ရှာနေတာပါ..နယ်ပိုင်ကြီးရဲ့....ခုနကဒီနားမှာ တင်သူ့ကိုခြေရာခံမိတာပါ.....သူဒီနားတဝိုက်မှာပဲရှိတယ်ဆိုတာကျွန်မသိပါတယ်...ဘုရားစူးရစေ့...ကျွန်မသက်သေပြနိုင်ပါတယ်...”

ဆိုပြီးယိုနီယာတယောက်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြေနေတာကြားရတော့ ဝူဟန်ခမြာ ဒီတခါတော့ခေါင်းနဲ့ကိုယ်အိုး

အိုးစားကွဲပဟဆိုပြီး ဘုရားတမိတော့သတဲ့ ။ ဒေါသထွက်နေတဲ့ ယိုနီယာကတော့ ဆက်ပြောတာပဲ ။

“...ကျွန်မတို့ကတရားဝင်ထိမ်းမြားထားတာပါ...နယ်ပိုင်တို့ရဲ့...ဒီမှင်စာစုတ်မကကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်ကိုခိုးထားလို့လိုက်လာရတာပါ...ဒီဘက်ကိုနဂါးလှေပွဲနေ့ကလာလည်ပြီးကတည်းက..ခင်ပွန်းသည်ကအိမ်ပြန်မလာတော့တာဒီနေ့အထိပဲ..ဒါကြောင့်ကျွန်မမှာအိမ်ကကျွန်မလေးကိုအဖော်လုပ်လို့...ခင်ပွန်းသည်ကိုလာရှာရင်းအရှင်ကြီးတို့ကိုမထင်မှတ်ပဲနှောင့်ယှက်မိတာပါ...”

ယိုနီယာကဒီလိုလဲပြောရော ချွမ်လီဟွားခမျာချုန်းပွဲချင်ရင်းငြင်းပါသတဲ့ ။

“..ဟင့်အင်း...ကျွန်မဘာမှမလုပ်ရပါဘူး....ဘုရားစူးရစေ့...ဘာမှမလုပ်ရပါဘူးရှင်...”

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့သူချစ်တဲ့လီဟွားဟာလဲ လူသားမဟုတ်မှန်းရိပ်မိလိုက်ပေမဲ့ ဝူဟန်မှာသူကလေးငိုသံကြားရတော့လဲ ရင်နာမိပြန်တယ် ။ ဒေါသအင်မတန်ကြီးနေတဲ့ယိုနီယာကတော့ အာခေါင်ခြစ်ပြီးတော့အော်ဟစ်ရန်တွေ့တော့တာပဲ ။

“....ဘာ..ဘာမလုပ်ဘူးဟုတ်လား....သူများလင်ကိုကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့ကောင်မကများ...နှင့်လိုမိန်းမကို..ခါးအစင်းတရာလောက်နဲ့ နှုတ်နှုတ်စင်းပြီးသတ်ပစ်ရမှာ...ငါလုပ်လိုက်ရ...တယ်..လင်ခိုးမ.....”

ဆိုပြီးတော့ လီဟွားကို နှပန်းပဲဝင်လုံးသလား ၊ ဆံပင်တွေပဲဆွဲဆောင့်သလား မမြင်ရပေမဲ့ လီဟွားရဲ့နာနာကျင်ကျင်အော်ဟစ်သံတွေထွက်လာပြန်တော့ နယ်ပိုင်သချိုင်းစောင့်တွေ ရန်ပွဲကိုဖျင်နေသံတွေထွက်လာပြန်ပါရော ။

“.....ဟေ့...တော်ကြစမ်း...တော်ကြလို့ဆိုနေတာ...အခုရပ်လိုက်ကြ..ဗိုင်းတာမတွေ...”

ဆိုပြီးအသံတွေဆူညံနေတဲ့ကြားက ချမ်းမုဆိုးမကြီးအသံအကျယ်ကြီးထွက်လာပြန်ရောတဲ့ ။

“..ကြည့်နေကြတော့မှာလား..အရှင်ကြီးတို့ရဲ့...ကျုပ်တို့သားအမိဒီနေရာမှာ..ဘယ်လောက်အေးအေးနေ
ခဲ့သလဲဆိုတာတော်တို့သိပါတယ်..ကျုပ်တို့ဘယ်သူ့ကိုမှလဲမကောင်းမကြံရပါဘူး...ဒီသရဲမကလူ့ဘဝတုန်း
ကလဲကျုပ်သမီးကိုဝရံတာပေါ်ကနေတုန်းချပြီး..ရက်ရက်စက်စက်အသေသတ်ခဲ့တာတောင်..အားမရနိုင်
သေးပဲ..ဒီဘဝထိလိုက်ပြီးသတ်ဖို့လုပ်နေတာပါ..ခုနကလဲအရှင်ကြီးတို့သာအချိန်မီမလာရင်ကျုပ်တို့သား
အမိတော့ဒုက္ခရောက်ရတော့မလို့ပါလားတော်....ကယ်ကြပါဦး.....”

ဒီတင်နယ်ရှင်သချိုင်းစောင့်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ ယောက်ျားသံနဲ့သရဲကြီးကဆိုတယ် ။

“.....အေး..အေး..ငါသိပါတယ်...လီဟွားကလိမ္မာတဲ့ကလေးပဲ.....ကဲ...ဟိုတယောက်ကလဲတကယ်လို့လီ
ဟွားကညည်းခင်ပွန်းကိုဖြားယောင်းတယ်ဆိုရင်တောင်..ငါ့ဆီဖြစ်ဖြစ်..ညည်းသချိုင်းကနယ်ရှင်ဆီဖြစ်ဖြစ်
သွားတိုင်ရမှာပေါ့ကွဲ့.....တို့တွေမှာလဲ..ဥပဒေဆိုတာရှိတာပဲ..အခုတော့ညည်းကငါ့ပိုင်နက်ထဲလာပြီး..လီ
ဟွားကိုလည်ပင်းညှစ်သတ်ဖို့လုပ်တာညည်းမှာအပြစ်ရှိတယ်...ညည်းဒီလိုလုပ်တော့ရောသူကသေမှာမှတ်
လို့...ညည်းနယ်ပိုင်ကဘယ်သူတုန်း...ပြောစမ်း..ညည်းဘယ်သချိုင်းကလာသတုန်း...”

ယိုနီယာက စုအောင့်အောင့်အသံနဲ့ပြန်ဖြေတယ် ။

“...ပေါင်ရုဘုရားကုန်း..ကလာတာပါ...”

“.....ကဲ...ညည်းပြောသလို..ညည်းတို့ကတရားဝင်ထိမ်းမြားထားတာဆိုရင်...ဘယ်သူကဒီမင်္ဂလာကိစ္စကို
စီစဉ်ပေးခဲ့သလဲ.....”

“.....ချန်တန်တံခါးနားမှာနေတဲ့..အောင်သွယ်ကြီးဒေါ်ဝမ်ပိုပါ...”

လို့လဲယိုနီယာဖြေလိုက်ရော ဖြန်းကနဲ ဖြန်းကနဲ အသံတွေဆက်တိုက်ထွက်လာပြီး သချိုင်းစောင့်နယ်ရှင် တွေရဲ့ငေါက်သံထွက်လာပြန်ပါရော ။

“...မညာနဲ့နော်...နာချင်လို့လား.....အမှန်ပြောစမ်း...”

“..အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါရှင်....မယုံရင်သွားမေးကြည့်ပါ.....အမလေး...ကျွန်မခင်ပွန်းကိုခေါ် မေးလဲ ရတာပဲ...သူကိုယ်တိုင်သဘောတူခဲ့တဲ့မင်္ဂလာပွဲပဲဟာ.....”

ဆိုပြီးယိုနီယာအသနားခံနေတုန်းပဲ ဂူဟန်လဲမကြာခင်မှာမေးရင်းစစ်ရင်းနဲ့ သူ့ဘက်လှည့်လာတော့မှာ ကိုသိလိုက်တော့တံခါးမင်းတုန်းကိုအသံမကြားအောင်ဖွင့်ပြီး ဇရပ်ကလေးထဲကအသာထွက်လို့ ဖနောင့်နဲ့ တင်ပါးတသားတည်းကျအောင်ပြေးတော့တာပေါ့ ။ ကံကောင်းထောက်မစွာပဲငိုသံတွေ ၊ ရိုက်နှက်ငြင်းခုန် သံတွေဆူညံပွက်လောရိုက်နေတော့ သူပြေးတာကိုဘယ်သရဲမှသတိမပြုမိဘူး ။ ဒါနဲ့ဂူဟန်လဲ သစ်သားခုံး တံတားလေးကိုဖြတ်ပြေးရင်းနဲ့ ညောင်ပင်ကြီးနားရောက်လာလို့ လီဟွားတို့ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိ တော့အဲဒီနေရာမှာဘာတဲမှမရှိတော့ဘဲ သချိုင်းဂူနှစ်လုံးကိုသာတွေ့လိုက်ရတော့တယ် ။ ဖွေးနေတဲ့ဂူတွေ ပေါ်ကနာမည်တွေကိုလှမ်းဖတ်ကြည့်ဖို့အထိ သတ္တိမရှိတော့တဲ့ဂူဟန်ဟာအသက်တောင်မရှူနိုင်ပဲ လှည့်မ ကြည့်စတမ်းဆက်ပြေးပြန်ပါသတဲ့ ။

တကိုယ်လုံးဇောချွေးတွေပြန်နေတဲ့ ဂူဟန်ဟာပြေးလေကြောက်လေဖြစ်လာတဲ့အထဲ တောင်ကြားတခု လုံးလဲအရိပ်မည်းတွေလွှမ်းလာပြီး အင်မတန်မှခြောက်ခြားစရာကောင်းလာပါသတဲ့ ။ ဂူဟန်လဲခဏလေး တောင်ရပ်ဖို့ မစဉ်းစားပဲခြေဦးတည်ရာဆက်ပြေးနေတုန်း ဟိုတခါလိုချီစနဲ့လာတုန်းကအပြန်လမ်းကိုစမ်း ချောင်းလေးတလျှောက်ကနေပြန်ကြတာကို သတိရလိုက်မိတော့ အဲဒီလမ်းကိုဘဲလိုက်ဖို့ကြံတာပေါ့လေ ။ ဒါနဲ့အဲဒီဘက်ကိုချိုးဝင်သွားတော့ လမ်းကစိုစွတ်ပြီးချောနေတဲ့အပြင် မှောင်လဲမှောင်လှတာနဲ့ စိတ်ထင် ထင်နဲ့ပဲပြေးလာတုန်းမှာလမ်းရဲ့အဆုံးတော့အုပ်အစပ်နားမှာ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ရပ်နေကြတာကိုဂူဟန် လှမ်းတွေ့လိုက်ရပြန်သတဲ့ ။ ခပ်ရေးရေးပေမဲ့မိန်းမကြီးတယောက်ရဲ့ လည်စည်းအနီရဲကတော့ညအမှောင်

မှာတောင်သွေးပျက်စရာတောက်ပနေပြီး နောက်တယောက်ရဲ့ ဆံပင်ဖားလျားကလဲရေတစက်စက်ကျနေ
တာကို ဝူဟန်တွေ့လိုက်မိလို့ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတုန်းမှာပဲ ဒေါ်ဝမ်ပိုရဲ့ အသံကြီးထွက်လာရော ။

“...ဟဲ...ဟဲ...ဆရာလေးပါလား...ညကြီးမင်းကြီးဘယ်ကိုများ...အလောတကြီးပြေးနေရတာလဲတော့...ဟဲ...
ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

ဆိုတာနဲ့အတူ ဘဲစာမှော်စိမ်းအနံ့ပြင်းပြင်းဝေ့ကနဲလွင့်လာပြီး ယိုနီယာရဲ့အမေချန်ကတော်အသံကဆိုပြန်
သတဲ့ ။

“..ဟုတ်ပါ့..ဆရာလေးကလဲ..ကျုပ်တို့ဖြင့်စောင့်နေတာကြာလှပြီ..ဟီ..ဟီ..ဟီ..ဟီ...”

ဆိုပြီးဟီတိုက်နေသံကိုပါကြားလိုက်ရတော့ ဝူဟန်ခမျာနောက်ပြန်လှည့်ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်းအမြန်
ဆုံးပြေးရပြန်ပါရော ။ ဒါတောင်မှ သူ့နောက်ကျောကနေ ကျောချမ်းစရာဟားတိုက်ရယ်မောသံတွေလွင့်ပျံ
လို့ပါလာသေးတာများတောင်ကြားတခုလုံးကိုဟိန်းလို့တဲ့ ။ ဝူဟန်ကတော့ဘယ်လှည့်ကြည့်အားပါ့မလဲ ။
ဒီလိုနဲ့အသက်တောင်ကောင်းကောင်းမရှူဘဲ တစ်မိုင်သာသာလောက်ခြေဦးတည့်ရာပြေးမိတော့ တောင်
ကြားအထွက်တနေရာတခေါ် သာသာမှာအလင်းရောင်မှိုန်မှိုန်လေးတွေ့လိုက်ရသတဲ့ ။ အမလေး..ဝူဟန်
ရဲ့တသက်တာလုံးမှာဒီတခါလောက် အလင်းရောင်ကစိတ်သက်သာရာရစေတာ တခါမှမကြုံဖူးဘူးဆိုပဲ ။
ဒါနဲ့ ဝမ်းသာအားရပဲ အလင်းရောင်လာရာဆီကိုသွားတော့ ဝိုင်အရက်ဆိုင်သေးသေးလေးဖြစ်နေတာကို
ကိုတွေ့ရတယ် ။ အထဲမှာတော့ အရက်သောက်နေသူတယောက်မှမရှိတဲ့အပြင် ခုံတွေစားပွဲတွေကလဲမရှိ
သလောက် ပြောင်သလင်းခါနေတာပါပဲ ။ ရှိတဲ့စားပွဲကလေးတိုင်းမှာတော့ အရိုးစုလိုပိန်လိုနေတဲ့ဆိုင်ရှင်
လင်မယားနှစ်ယောက်သာ ဆီမီးခွက်ကလေးထွန်းလို့ထိုင်နေပါသတဲ့ ။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အသက်ငါး
ဆယ်ကျော်လောက်ယောက်ျားကြီးကတော့ သားသတ်သမားများလိုပဲ သွေးတွေစွန်းပေနေတဲ့ခါးစည်းအ
ဝတ်ကိုပတ်ထားတာကိုမြင်မိပေမဲ့ ဝူဟန်လဲမောလွန်းတော့အထွေအထူးမတွေးနိုင်ပဲ အရက်ပဲလှမ်းမှာတာ
ပေါ့လေ ။

“...အရက်တိုင်းလုပ်ပါဗျာ...နွေးနွေးလေးလုပ်ပေးပါ.....မြန်မြန်လေး...”

မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကထိုင်ရာမထဲပဲ အသံကွဲခြောက်ကြီးနဲ့လှမ်းပြောတယ် ။

“.....ဒီမှာ..အရက်အအေးပဲရောင်းတယ်.....”

ဒီတင်ကျားကြောက်လို့ရှင်ကြီးကိုးခါမှ ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးဆိုတာလို သရဲတွေဆီဝင်ခိုမိရက်သားဖြစ်
နေတာကိုရိပ်မိလိုက်တဲ့ဂူဟန်ဟာ တချိုးတည်းပြေးပြန်သတဲ့ ။ ခြေထောက်တွေမီးထတောက်လှမတတ်
မရပ်မနားပြေးရင်းနဲ့ ဂူဟန်တယောက် ချန်တန်တံခါးနားရောက်လာတော့ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးလှပြီ ။ သူ
လဲအနားကအစည်ကားဆုံးထင်ရတဲ့ စားသောက်ဆိုင်နဲ့တွဲထားတဲ့တည်းခိုခန်းကြီးတခုထဲကိုစွတ်ဝင်သွား
ပြီးတော့အောက်ထပ်အင်မတန်လူရှုပ်တဲ့လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူအများဆုံးဝိုင်းကိုအတင်းကြပ်ညှပ်
ပြီးဝင်ထိုင်ပြီးခါမှ ဟင်းချနိုင်တော့တယ် ။

“...ဟေ့လူ..ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာလဲဖြူရော်လို့..သရဲတွေ့လာသလား..မှတ်ရတယ်...”

လို့အဲဒီဝိုင်းထဲကလူတယောက်ကလှမ်းပြောတော့မှ ဂူဟန်လဲသက်မချရင်းပြန်ဖြေမိပါသတဲ့ ။

“.....အေးဗျာ..သရဲတပြုံလုံးနဲ့ကိုတွေ့ခဲ့တာဗျို့.....”

နောက်တနေ့မှာ မရဲတရဲနဲ့သူ့အိမ်ပြန်သွားတော့ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ထားတာကိုတွေ့ လိုက်ရသတဲ့ ။ ဂူ
ဟန်လဲအထဲကိုမဝင်ရဲတဲ့အတူတူ သူ့ဇနီးယိုနီယာရဲ့မွေးစားအမေချန်ကတော်ရဲ့အိမ်ရှိရာ ကြီးကြာဖြူကန်
ဘက်ကိုသွားကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်တာပေါ့လေ ။ ဒါနဲ့ ချန်ကတော်အိမ်လဲရောက်ရော ၊ အိမ်ကြီးကအပြောင်းလဲ
ကြီးပြောင်းလဲနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတော့တာပဲ ။ အိမ်တံခါးမတွေ့ကယိုင်ယွဲ့ပြီး လူမနေသလိုဟင်းလင်း
ပွင့်နေတော့ဂူဟန်လဲသတ္တိမွေးလို့အထဲကိုဝင်ကြည့်ပါသတဲ့ ။ အိမ်ထဲမှာတော့အရာအားလုံးဟာသူ့ရောက်

ဖူးခဲ့တုန်းကလိုပဲနေသားတကျရှိပေမဲ့ အဆမတန်ဟောင်းနွမ်းနေတော့ ဂူဟန်မှာအံ့ဩလို့မဆုံးတော့ဘူး ။
ဟိုတခါကကျောက်စိမ်းရောင်ခန်းဆီးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားခဲ့တဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေဟာအခုတော့ဗလာ
ဟင်းလင်းပွင့်လို့ ခြောက်ချားစရာတကျရှိအသံနဲ့ လေအဟုန်မှာဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် ၊ အ
ခန်းနံရံတွေကလဲအရင်ကလိုအစိမ်းရောင်လွင်လွင်မဟုတ်တော့ဘဲ ဆေးတွေကွာလို့ဟောင်းမြင်းနေတော့
သတဲ့ ။ ဂူဟန်ကတော့ အံ့အားသင့်ရုံသာတတ်နိုင်တော့တယ် ။

ဒါနဲ့ အိမ်လဲမပြန်ရဲ ၊ ဘယ်မှလဲမသွားတတ်တော့ဂူဟန်လဲအဲဒီနားကအရက်ဆိုင်တဆိုင်ထဲကိုပဲ ယောင်
တောင်တောင်နဲ့ ဝင်သွားသတဲ့ ။ အဲ...အရက်တခွက်ကုန်လို့ နည်းနည်းရင်တုန်ပျောက်ခါမှ အဲဒီဆိုင်ကအ
လုပ်သမားလေးကို လူမနေတော့တဲ့ ချန်ကတော်ရဲ့ အိမ်ဟောင်းကြီးအကြောင်းမေးစမ်းကြည့်တော့ ဟိုက
အားပါးတရပြောပြတယ် ။

“...ဟာ...ဆရာနယ်..အဲဒီအိမ်အကြောင်းမသိပဲရှိပါ့မလား...နာမည်ကြီးဥစ္စာ...ဒီလိုဗျ...အဲဒီအိမ်မှလူမနေ
တာတနှစ်ကျော်ပြီ...သရဲခြောက်လွန်းအားကြီးလို့အိမ်ထဲကပရိဘောဂအကောင်းစားတွေကိုတောင်ဝင်ယူ
ရဲတဲ့လူမရှိဘူး.....”

“.....သရဲခြောက်တယ်ဟုတ်လား...”

လို့ဂူဟန်ကမယုံသလိုနဲ့မေးလိုက်တော့ ဇတ်လမ်းတခုလုံးထွက်လာပါရော ။

“.....အိုဗျာ..ခြောက်တာမှ..ညညဆိုအင်မတန်မှကြောက်စရာကောင်းတဲ့..အသံတွေကြားရတာပေါ့..သန်း
ခေါင်တိုင်ပြီဆိုတာနဲ့လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာ...တဝုန်းဝုန်းနဲ့မိန်းမတွေပြေးလွှားလုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြ
တော့တာပဲ....ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ..နေ့ခင်းမှာတောင်ကုလားထိုင်တွေတစီးစီးလွင့်ထွက်လာတတ်ပြီး..အိုး
တွေခွက်တွေလဲဂလုံဂလွမ်နဲ့...တချို့ကပြောတာတော့..မိန်းမတွေရဲ့စူးစူးဝါးဝါးအသံတွေလဲကြားရလေ့ရှိ
သတဲ့...အသံတွေကညသန်းခေါင်ဆိုစကြားရပြီ.....ပြီးတော့နောက်တနာရီလောက်သောင်းကျန်းပြီးသွား

ရင်ပျောက်သွားရောတဲ့ပျ.....”

“...ဪ...ဒီလိုလား...အဲဒီမှာဘယ်သူတွေနေသွားသတန်းကွ.....”

သိပြီးသားဖြစ်ပေမဲ့သေချာချင်တာပဲလား ၊ မယုံနိုင်တာပဲလား သူကိုယ်တိုင်ကိုဝေခွဲမရပဲနဲ့ ဂူဟန်ကထပ်
မေးကြည့်မိပါသတဲ့ ။ စားပွဲထိုးကလေးကလဲသရဲပုံပြင်လိုဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရပြောပြတယ် ။

“...ပိုင်ရှင်ကတော့ချန်ကတော်ဆိုတဲ့မိန်းမကြီးပျ..သူ့မွေးစားသမီးယိုနီယာဆိုတာတော်တော်ကိုချောတယ်
သူတို့တွေကငွေကြေးလဲပြည့်စုံခဲ့ကြပါတယ်..အဲဒီယိုနီယာဆိုတာကပုလွေမှုတ်သိပ်တော်တော့..နန်းတွင်း
ပညာရှိကြီးချင်ရဲ့.တတိယသားတော်ကငွေစတွေအများကြီးပဲ....ချန်ကတော်ကိုချီးမြှင့်ပြီးယိုနီယာကိုခေါ်
သွားတာပျ..နောက်တော့ယိုနီယာတယောက်....အဲဒီအိမ်တော်ကတခြားပုလွေမယ်လေးတယောက်ကို..
ရန်ဖြစ်ရင်းနဲ့သတ်ပစ်လိုက်လို့မောင်းထုတ်ခံလိုက်ရရော..ယိုနီယာအိမ်တော်ကထွက်လာတော့..ကိုယ်ဝန်
ကြီးနဲ့တဲ့ပျ..နောက်တော့မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်လဲဖြစ်လာရော..သူ့ကိုယ်သူကြီးဆွဲချပြီးသတ်သေသွားတော့တာပဲ
ကြည့်ရတာပျ..ဟိုသူနဲ့ရန်ဖြစ်တုန်းသူသတ်ပစ်လိုက်တဲ့သရဲမနဲ့..ညတိုင်းပြန်ရန်ဖြစ်နေကြတာလားမသိပါ
ဘူး....တကယ်ဆိုတော့..ယိုနီယာကိုသူ့တူရိယာအစုံလိုက်နဲ့အတူကိုပေါင်ဖူဘုရားကုန်းမှာမြှုပ်ပေးခဲ့တာပဲ.
သူကျေနပ်သင့်ပြီပေါ့နော်..မဟုတ်ဖူးလား.....အဲ...စကားမစပ်..သူ့မွေးစားအမေကြီးချန်ကတော်ကတော့..
တနေ့မှာအဝတ်သွားလျှော်ဖို့ဆိုပြီးကြီးကြာဖြူကန်စပ်ကိုဆင်းချသွားတာ..ခြေများချော်ကျသလားမသိပါ
ဘူးပျ..တခါတည်းရေနစ်ပြီးဆုံးသွားရှာတယ်...သိတဲ့အတိုင်းကန်တခုလုံးကလဲကြာပင်တွေ..ဘဲမှော်စိမ်း
တွေဖုံးနေတော့..မိန်းမကြီးကိုတော်တော်နဲ့ရှာလို့မရကြဘူး....နောက်နှစ်ရက်ကြာမှဆယ်လို့ရတော့...ခမြာ
ကြီးမှာပွဖောင်းပြီးတကိုယ်လုံးဘဲစားမှော်စိမ်းတွေအထပ်ထပ်ဖုံးလို့တဲ့....သူတို့သမီးအရင်းကလေးလိုထား
တဲ့ကျွန်မကလေးချင်အော်ကတော့..တယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရှာပြီး..နေ့တိုင်းညတိုင်းငိုလို့ချည်းနေတာပျ
နောက်ဆုံးချန်ကတော်ကသူ့ကိုလာခေါ် သွားတဲ့အထိပါပဲ.....”

“....ဘယ်လိုကွဲ့.....ချန်ကတော်လာခေါ် သွားတယ်ဟုတ်လား...”

“...ဒီလိုလေ..ဆရာလေးရဲ့.....အားလုံးသေကုန်ကြတော့..ချင်အော်တယောက်တည်း..အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ ကျန်နေခဲ့တာမဟုတ်လား...အိမ်နီးချင်းတွေပြောပုံအရဆိုအဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာသရဲမတွေ့စပြီးသောင်းကျန်း တဲ့ပထမညီလွန်လို့နောက်တရက်လဲကူးရော.....ချင်အော်လေးကိုအိပ်ရာထဲမှာအသက်ပျောက်လျက်သား တွေ့ကြရသတဲ့.....ခမြာကြောက်လွန်းအားကြီးလို့နှလုံးရပ်သွားတာပဲဖြစ်ရမှာပေါ့.....ကိုယ့်ဆရာကတော့ တော့ဒါတွေကိုအယုံအကြည်ရှိချင်မှရှိမှာပေါ့လေ.....ဒါပေမဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကတော့..အမှန် တွေ့ချည်းပဲပျို့...”

“..ငါမယုံဘူးလို့မင်းဘယ်သူပြောလဲကွယ်...”

လို့ပဲ ဝူဟန်မှာပြန်ပြောနိုင်ပါတော့တယ်။ ။

ဒါနဲ့ဒီလောက်အသိရခက်တဲ့ ဟန်ချောင်မြို့တော်ကြီးဟာ သူ့လိုလူပျိုလူလွတ်တယောက်အတွက်မဟန် လှပေဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်တရက်မှာပဲ ဝူဟန်တယောက်နယ်ပြန်သွားပါတော့သတဲ့။ ။

